ADEVĂRUL DESPRE ÎNGERI

ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Romanian

Drepturile de Autor © 2020. Publicații internaționale al Noului Legământ

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace, fără permisiunea scrisă expresă a autorului, cu excepția cazurilor de citate scurte încorporate în articole critice și recenzii. Vă rugăm să trimiteți toate întrebările pertinente editorului.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace, electronice sau mecanice, inclusiv fotocopiere, înregistrare sau de către un sistem de stocare și extragere a informațiilor - cu excepția unui recenzor care poate cita pasaje scurte într-o recenzie pentru a fi tipărit într-o revistă sau ziar - fără permisiunea în scris a editorului.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Catalogarea Datelor de Publicare

Editare și Design: Grupul Internațional al Noului Legământ

Tipărit în Marea Britanie.

Prima tipărire 26 mai 2020

Publicat de: Publicații internaționale al Noului Legământ

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Accesați site-ul: www.newcovenant.co.uk

ADEVĂRUL DESPRE ÎNGERI

Legătura dintre lumea văzută și cea nevăzută, lucrarea îngerilor lui Dumnezeu și lucrarea duhurilor rele sunt lămurit descoperite în Scripturi și sunt întrețesute cu istoria omenirii. Se vede o tendință crescândă de a nu crede în existența duhurilor rele, în timp ce îngerii sfinți, care "lucrează pentru cei care vor moșteni mântuirea" (Evrei 1, 14), sunt priviți de mulți ca duhuri ale morților. Dar Scriptura nu numai că învață despre existența îngerilor, atât a celor buni, cât și a celor răi, ci prezintă dovezi de netăgăduit că aceștia nu sunt duhuri despărțite de corp ale morților.Îngerii existau înainte de crearea omului, căci atunci când au fost puse temeliile pământului, "stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie, și fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie". (Iov 38, 7.) După căderea omului, îngerii au fost trimiși să păzească pomul vieții, și aceasta s-a petrecut înainte ca o ființă omenească să fi murit. Îngerii sunt superiori oamenilor, căci psalmistul spune că omul a fost făcut "cu puțin mai prejos decât îngerii"… Spiritele rele, la început create fără păcat, erau egale în natură, putere și slavă cu ființele sfinte, care acum sunt solii lui Dumnezeu. Dar, căzute prin păcat, ele s-au unit pentru dezonorarea lui Dumnezeu și pentru distrugerea oamenilor. Unite cu Satana în răzvrătire și aruncate din ceruri o dată cu el, au colaborat cu el de-a lungul veacurilor în lupta împotriva autorității divine. În Scriptură se spune despre confederația și despre conducerea lor, despre diferitele lor categorii, despre inteligența și despre viclenia lor și despre planurile lor răutăcioase împotriva păcii și fericirii oamenilor.

Capitolul 31

Tragedia Veacurilor

Ellen G. White

Această pagină a fost lăsată goală în mod intenționat

New Covenant Publications

International Ltd.

Cărți Reformate, Minți Transformate

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Recunoştinţă

Dedicată lui Dumnezeu.

Introducere

New Covenant Publications International leagă din nou cititorul cu planul divin legând cerul și pământul, și consolidează veșnica lege al dragostei. Logoul, Chivotul legământului care reprezintă intimitatea între Cristos Isus și poporul Lui și centralitatea legii lui Dumnezeu. Precum este scris „ „Ieremia 31:31-33; Evreii 8:8-10) Într-adevăr, noul legământ adevereşte despre o răscumpărare, născut de o certă nepotolită și pecetluită cu sânge.

De secole nenumărate, mulți au răbdat nenorociri iritante și asuprire de neînțeles, care au avut scopul pentru a distruge adevărul. În Special în evul întunecat aceasta lumină a întâlnit mari confruntări și întunecat de tradiții omenești și ignoranța populară din cauza că locuitorii pământului au urât înțelepciunea și au încălcat legământul. Ciuma compromisului cu o creștere în răul provocat, o biciuire și o asemenea degenerare neînfrânată care este o inumanitate diabolică prin care multe vieți au fost sacrificate pe nedrept. Cei care au refuzat ca să își predea libertatea conștiinței lor. Cu toate acestea o cunoștință pierdută a fost renăscută în special în vremea Preformației.

Era Preformației al secolului 16 a dat scânteia la un moment de adevăr, o schimbare fundamentală și consecințe tulburătoare precum este reflectat în Contra Preformației. În orice caz prin acest volum putem redescoperi semnificația netăgăduită al acestei singure revoluții din perspectiva Reformatorilor și al altor pioneri curajoși. Din relatările lor putem înțelege bătăliile pustiitoare, motivele care sunt în spatele rezistențelor fenomenale și intervențiilor supranaturale.

Mottoul nostru „Cărți Reformate, Minți Transformate” accentuează deosebirea între genul literaturi foarte diferit compus într-o eră critică și impactul ei. De asemenea rezonează urgența reformării personale, naștere din nou și transformare. În timp ce mașina de imprimat al lui Gutenberg împreună cu agenția de traducere au împrăștiat principiile credinței Reformate în urma cu 500 de ani. Presa digitală și media Online ar comunica în toate limbile lumina adevărului în aceste ultime vremuri.

Cuprins

Capitolul 1 — Îngerii și tu — Scurtă Privire Generală 6
Capitolul 2 — Lucrarea îngerilor Astăzi 9
Capitolul 3 — Îngerii în Ceruri înainte de Răzvrătire 15
Capitolul 4 — Originea Răului 20
Capitolul 5 — Alungarea îngerilor Răzvrătiți și căderea lui Adam și a Evei 30
Capitolul 6 — Lucrarea îngerilor înainte și După Potopul lui Noe 42
Capitolul 7 — Lucrarea îngerilor în Perioada Patriarhală 49
Capitolul 8 — Lucrarea îngerilor în Timpul Exodului 58
Capitolul 9 — Lucrarea îngerilor de la Sinai până la Luarea Ierihonului 64
Capitolul 10 — Lucrarea îngerilor de la Judecători până la Primii împărați 73
Capitolul 11 — Lucrarea îngerilor de la David până la Babilonia 82
Capitolul 12 — Lucrarea îngerilor de la Captivitate până la Ioan Botezătorul 90
Capitolul 13 — Întruparea și primii ani ai Vieții lui Hristos 100
Capitolul 14 — Lucrarea îngerilor la Botezul lui Isus și în Pustie 109
Capitolul 15 — Lucrarea îngerilor în Timpul Lucrării lui Hristos 116
Capitolul 16 — Lucrarea îngerilor de la Patimile lui Hristos până la Moartea sa .. 123
Capitolul 17 — Lucrarea îngerilor de la învierea lui Hristos până la înălțarea sa .. 133
Capitolul 18 — Lucrarea îngerilor de la Rusalii până în zilele din urmă 144
Capitolul 19 — Lucrarea îngerilor în experiența lui Ellen White 160
Capitolul 20 — Lucrarea îngerilor în criza Finală 168
Capitolul 21 — Lucrarea îngerilor în Veșnicia cea Măreață 182
Epilog 193

Capitolul I – Îngerii si tu – Scurtă Privire Generală

Legătura dintre lumea vizibilă și cea invizibilă, lucrarea de slujire a îngerilor lui Dumnezeu și acțiunea spiritelor rele sunt clar descoperite în Scripturi și întrețesute în mod inseparabil cu istoria omului.... {AÎ 9.1}

Îngerii au existat înainte de crearea omului; căci, atunci când au fost puse temeliile pământului „stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și fiii oamenilor scoteau strigăte de veselie". Iov 38, 7.... Prin natura lor, îngerii sunt superiori oamenilor, căci psalmistul spune că omul a fost făcut „cu puțin mai prejos decât îngerii". Psalmii 8, 5. {AÎ 9.2}

Numărul și puterea îngerilor

Scriptura ne prezintă informații cu privire la numărul, puterea și slava ființelor cerești și legătura lor cu guvernarea lui Dumnezeu și, de asemenea, cu privire la relația lor cu lucrarea de mântuire. „Domnul și-a așezat scaunul de domnie în ceruri și domnia Lui stăpânește peste tot". Și, spune profetul, „am auzit glasul multor îngeri în jurul tronului". În prezența Regelui regilor „stau îngeri care excelează în putere", „slujitori ai Săi, care fac voia Lui". Psalmii 103, 19-21; Apocalipsa 5, 11. {AÎ 10.1}

Zece mii de ori zece mii a fost numărul mesagerilor cerești, văzuți de profetul Daniel. Apostolul Pavel vorbea despre ei ca despre „adunarea în sărbătoare a îngerilor". Daniel 7, 10; Evrei 12, 22. Ca soli ai lui Dumnezeu, ei merg înainte și se întorc precum „fulgerul" (Ezechiel 1, 14), atât este de orbitoare slava lor și atât de iute este zborul lor. Îngerul care a apărut la mormântul Mântuitorului, având înfățișarea „ca fulgerul, iar îmbrăcămintea albă ca zăpada" i-a făcut pe străjeri să tremure de frica lui și „au rămas ca niște morți". Matei 28, 3.4. {AÎ 10.2}

Când Sanherib, trufașul asirian, L-a ocărât și hulit pe Dumnezeu și l-a amenințat pe Israel cu nimicirea, „În noaptea aceea a ieșit îngerul Domnului și a ucis în tabăra asirienilor o sută optzeci și cinci de mii de oameni". A nimicit pe „toți vitejii, domnitorii și căpeteniile" oștirii lui Sanherib. „Și împăratul s-a întors rușinat în țara lui". 2 Împărați 19, 35; 2 Cronici 32, 21. {AÎ 10.3}

Îngerii îi ajută pe copiii lui Dumnezeu

Îngerii sunt trimiși cu misiuni de har pentru copiii lui Dumnezeu. La Avraam, au fost trimiși cu făgăduințele binecuvântării; la porțile Sodomei, ca să-l elibereze pe neprihănitul Lot de la o pieire iminentă; la Ilie, când era pe punctul de a muri de oboseală și de foame în pustie; la Elisei, cu care și cai de foc, înconjurând micul oraș în care acesta era împrejmuit de dușmanii săi; la Daniel, în timp ce căuta înțelepciune divină la curtea împăratului păgân și atunci când a fost dat ca pradă leilor; la Petru, când era sortit morții în temnița lui Irod; la cei întemnițați în Filipi; la Pavel și tovarășii lui, în noaptea cu furtuna de pe mare; spre a deschide mintea lui Corneliu pentru a primi Evanghelia; spre a-l trimite pe Petru cu solia mântuirii la străinul dintre neamuri — în acest fel, îngerii din toate veacurile au slujit poporului lui Dumnezeu. {AÎ 10.4}

Astfel, poporul lui Dumnezeu, expus puterii înșelătoare și răutății neobosite a prințului întunericului și în conflict cu toate forțele răului, este asigurat de paza neîncetată a îngerilor cerești. Această protecție nu este asigurată fără a fi necesară. Dacă Dumnezeu a dat copiilor
Săi făgăduința harului și a protecției Sale, acest lucru se datorează faptului că aceștia au de întâmpinat agenți puternici ai răului — agenți numeroși, hotărâți, neobosiți, a căror răutate nu poate fi trecută cu vederea sau ignorată fără a se expune riscului. {AÎ 11.1}

Satana și îngerii răi

Duhurile rele, la început create fără păcat, au fost egale în natură, putere și slavă cu ființele sfinte, care sunt acum solii lui Dumnezeu. Însă decăzând prin păcat, ele s-au aliat pentru dezonorarea lui Dumnezeu și distrugerea oamenilor. Unindu-se cu Satana în răzvrătirea lui și alungate împreună cu el din ceruri, ele au colaborat cu el, în veacurile ce au urmat, în războiul împotriva autorității divine. În Scriptură, ni se vorbește despre alianța și guvernarea lor, despre diferitele lor ordine, despre inteligența și agerimea lor și despre planurile lor pline de răutate împotriva păcii și a fericirii oamenilor. {AÎ 11.2}

Nimeni nu se află într-un mai mare pericol în ce privește influența spiritelor rele decât aceia care, neținând seama de mărturia directă și cuprinzătoare a Scripturii, tăgăduiesc existența și activitatea diavolului și a îngerilor lui. Cât timp le ignorăm vicleșugurile, ei au un avantaj de-a dreptul uluitor; mulți dau atenție sugestiilor lor, în timp ce își închipuie că urmează îndemnurile propriei lor înțelepciuni. Acesta este motivul pentru care, pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, când Satana este la lucru cu cea mai mare putere pentru a înșela și distruge, el împrăștie peste tot credința că el nu există. Aceasta

constituie metoda lui de a se ascunde pe sine și modul lui de a lucru.... {AÎ 12.1} Datorită faptului că el s-a mascat cu o dibăcie perfectă, se pune atât de des întrebarea: „Oare există cu adevărat o asemenea ființă?" O dovadă a succesului său o constituie faptul că teoriile care pun minciuna pe seama celei mai clare mărturii a Scripturilor sunt atât de mult primite în lumea religioasă. Și, datorită faptului că el poate lua atât de ușor în stăpânire mintea acelora care sunt în mod inconștient sub influența lui, Cuvântul lui Dumnezeu ne dă atât de multe exemple despre lucrarea lui plină de răutate, dezvăluindu-ne forțele lui secrete, punându-ne astfel în gardă împotriva asalturilor sale. {AÎ 12.2}

Urmașii lui Hristos sunt în siguranță

Puterea și răutatea lui Satana și ale oștirii lui ar putea să ne alarmeze pe drept, dacă nu ne-am putea găsi adăpost și scăpare în puterea cea cu mult mai mare a Mântuitorului nostru. Noi ne asigurăm cu grijă casele cu zăvoare și lacăte pentru a ne apăra bunurile și viețile de oamenii răi; dar rareori ne gândim la îngerii cei răi, care caută necontenit să ajungă la noi și împotriva atacurilor cărora noi nu avem, în propria noastră putere, nici o metodă de apărare. Dacă li se îngăduie, ei ne pot tulbura mintea, pot îmbolnăvi și produce suferință corpurilor noastre, pot distruge bunurile și viețile noastre. Singura lor desfătare o constituie nenorocirea și distrugerea. {AÎ 12.3}

Înfricoșătoare este starea acelora care se împotrivesc cerințelor divine și cedează ispitelor lui Satana până ce Dumnezeu îi lasă în seama stăpânirii duhurilor rele. Însă cei care Îl urmează pe Hristos se află întotdeauna sub grija Lui protectoare. Îngeri care excelează în putere sunt trimiși din ceruri pentru a-i apăra. Cei nelegiuiți nu pot străbate prin paza pe care Dumnezeu a dislocat-o în jurul poporului Său. — The Great Controversy, 511-513, 516, 517. {AÎ 13.1}

Capitolul 2 – Lucrarea îngerilor Astăzi

Îngerii ne păzesc

Un înger păzitor este rânduit pentru fiecare urmaș al lui Hristos. Acești străjeri cerești îi apără pe cei neprihăniți de puterea celor nelegiuiți. Acest lucru l-a recunoscut însuși Satana atunci când a spus: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui și turmele lui acopăr țara”. Iov 1, 9.10. Mijlocul prin care Dumnezeu Își apără poporul este prezentat în cuvintele psalmistului: „Îngerul Domnului coboară în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie”. Psalmii 34, 7. Mântuitorul a spus despre cei ce se încred în El: „Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu, care este în ceruri”. Matei 18, 10. Îngerii rânduiți pentru a sluji copiilor lui Dumnezeu au tot timpul acces în prezența Lui. — The Great Controversy, 512, 513. {AÎ 14.1}

Noi nu știm ce urmări poate avea o zi, o oră sau o clipă și nu ar trebui să ne începem niciodată ziua fără a ne încredința viața Tatălui ceresc. Îngerii Lui sunt rânduiți pentru a veghea asupra noastră și, dacă ne așezăm sub protecția lor, atunci în orice timp de primejdie ei vor fi la dreapta noastră. Atunci când, în mod inconștient, suntem în pericolul de a exercita o influență greșită, îngerii vor fi alături de noi, îndemnându-ne spre o cale mai bună, alegând cuvintele în dreptul nostru și influențându-ne acțiunile. — Parabolele Domnului Hristos, 341, 342. {AÎ 15.1}

Îngerii lui Dumnezeu sunt pretutindeni în jurul nostru.... Oh, ar trebui să dorim să știm aceste lucruri, să ne cutremurăm și să cugetăm mai mult decât am făcut-o până acum la puterea îngerilor lui Dumnezeu, care veghează asupra noastră și ne păzesc.... Îngerii lui Dumnezeu sunt trimiși de cer pentru a-i apăra pe copiii oamenilor și, cu toate acestea, ei se sustrag influenței lor menite a-i îndrepta, și se duc acolo unde pot comunica cu îngerii cei răi.... Oh, de am asculta cu toții de îndemnul apostolului. (A se citi 2 Corinteni 6, 17.18.) — Manuscript Releases 5:125. {AÎ 15.2}

Îngerii sunt trimiși pentru a sluji copiilor lui Dumnezeu, care sunt orbi din punct de vedere fizic. Îngerii veghează asupra pașilor lor și îi scapă dintr-o mie de primejdii care îi înconjoară, fără ca ei să-și dea seama de acest lucru. — Welfare Ministry, 240. {AÎ 15.3} Astăzi, urma să scriu despre umblarea pe mare a Domnului Hristos și potolirea furtunii. Oh, în ce fel a fost întipărită în mintea mea această scenă.... Măreția lui Dumnezeu și lucrările Lui mi-au luat în stăpânire gândurile. El ține vânturile în mâinile

Lui și are stăpânire asupra apei. Ființele mărginite, doar un fir de praf în apele imense, adânci, ale
Pacificului, au fost în atenția lui Dumnezeu, și îngeri din ceruri au fost trimiși de la slava Lui minunată pentru a apăra corabia cea mică, care se unduia pe deasupra valurilor. — This Day With God, 110. {AÎ 15.4}

Îngerii implicați în viața de familie

Domnul este slujit tot atât de mult, da, poate chiar mai mult, de către cel ce lucrează cu credincioșie în căminul său, decât de cel care predică Cuvântul. Tații și mamele ar trebui să fie conștienți că ei sunt educatori pentru copiii lor. Copiii sunt moștenirea Domnului; și ei ar trebui să fie instruiți și disciplinați spre a-și forma caractere pe care Domnul le poate aproba. Când această lucrare este adusă la îndeplinire în mod judicios și cu credincioșie și rugăciune, îngerii lui Dumnezeu vor apăra familia, iar locul cel mai comun din viață va deveni sfânt. — Australasian Union Conference Record, 6 septembrie, 1909. {AÎ 16.1}

Înainte de a pleca de acasă la muncă, toată familia trebuie adunată laolaltă; iar tatăl, sau mama în absența tatălui, trebuie să se roage fierbinte lui Dumnezeu pentru a-i păzi pe parcursul zilei. Veniți în umilință, cu o inimă plină de blândețe, conștienți de ispitele și pericolele care se află în fața voastră și a copiilor voștri; prin credință, legați-i de altar, implorând pentru ei grija Domnului. Îngerii păzitori îi vor păzi pe copiii care sunt în acest fel consacrați lui Dumnezeu. — Child Guidance, 519. {AÎ 16.2}

Îngerii lui Dumnezeu, mii de mii ... ne apără de rău și îndepărtează puterile întunericului care caută să ne distrugă. Oare n-avem noi motive să fim mulțumitori în fiecare clipă, recunoscători chiar când există dificultăți vădite pe calea noastră? — My Life Today, 171. {AÎ 16.3}

Îngerii lui Dumnezeu veghează asupra noastră. Pe acest pământ, există mii și zeci de mii de soli cerești, însărcinați de Tatăl ca să-l oprească pe Satana de a obține vreun avantaj asupra acelora care refuză să meargă pe calea cea rea. Iar acești îngeri, care îi păzesc pe copiii lui Dumnezeu pe pământ, comunică cu Tatăl din ceruri. — In Heavenly Places, 99. {AÎ 16.4}

Trebuie să înțelegem mai bine misiunea îngerilor. Ar fi bine să ne amintim că fiecare copil adevărat al lui Dumnezeu are parte de cooperarea ființelor cerești. Armate invizibile de lumină și putere îi însoțesc pe cei blânzi și smeriți, care cred și fac apel la făgăduințele lui Dumnezeu. Heruvimi și serafimi, și îngeri care excelează în putere, stau la dreapta lui

Dumnezeu, toți fiind „duhuri slujitoare, trimise să slujească acelora care vor fi moștenitori ai mântuirii”. — The Acts of the Apostles, 154. {AÎ 17.1}

Îngerii ne luminează mintea

Dumnezeu cheamă ființele pe care El le-a creat, să-și abată atenția de la starea de confuzie și încurcătură, care există în jurul lor și să admire lucrul mâinilor Sale. Ființele cerești sunt vrednice de contemplare. Dumnezeu le-a făcut în folosul omului și, pe măsură ce studiem lucrările Sale, îngerii lui Dumnezeu vor fi alături de noi pentru a ne lumina mintea și a o păzi de înșelăciunea satanică. — The S.D.A. Bible Commentary 4:1145. {AÎ 17.2}

Îngeri cerești veghează asupra acelora care caută iluminare. Ei cooperează cu aceia care încearcă să câștige suflete pentru Hristos. — Bible Echo and Signs of the Times, 10 decembrie, 1900. {AÎ 17.3}

[Lucrarea] voastră cu cei bolnavi este un proces epuizant, care va seca însăși izvoarele vieții, dacă nu va avea loc o schimbare, dacă nu va fi dată nici o ocazie pentru recreere și dacă îngerii lui Dumnezeu nu v-ar apăra. Dacă ați putea vedea multele pericole prin care sunteți conduși cu bine în fiecare zi de către acești mesageri ai cerului, din inimile voastre ar izvorî recunoștință care va fi exprimată de buzele voastre. Dacă veți face din Dumnezeu tăria voastră, veți putea, în cele mai descurajatoare împrejurări, să atingeți o înălțime și o profunzime a desăvârșirii creștine, pe care cu greu v-ați putea-o închipui. Gândurile voastre pot fi înnobilate, veți putea avea aspirații nobile, o percepție clară a adevărului și dorința de a acționa în vederea unui anumit scop, care vă va ridica mai presus de toate motivele josnice. — Counsels on Health, 384. {AÎ 17.4}

Mi-a fost arătat pericolul în care te afli [un medic] și mi-a fost arătat de asemenea îngerul tău păzitor care te ferește mereu, mereu de tine însuți, păzindu-te de naufragiul credinței. Fratele meu, înalță standardul, înalță-l și nu fi fricos sau descurajat. — Testimonies for the Church 8:175. {AÎ 18.1}

Îngerii ne ajută să facem ce este bine

Învață să te încrezi în Dumnezeu. Învață să mergi la El, care este atotputernic și poate mântui.... Spune scumpului Mântuitor exact ceea ce simți. El care a spus: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți”, nu-ți va respinge rugăciunea, ci va trimite îngerii Săi să te apere și să te păzească de îngerii cei răi și te va face să-ți fie ușor să faci ceea ce este bine. Atunci va fi cu mult mai ușor decât dacă a-i încerca să faci acest lucru prin puterea ta.

Poți avea întotdeauna simțământul acesta: „I-am cerut lui Dumnezeu să mă ajute și El va face acest lucru. Voi face ceea ce este bine prin puterea Lui. Nu-i voi întrista pe îngerii cei scumpi, pe care Dumnezeu i-a rânduit să vegheze asupra mea. Niciodată nu voi face ceva, ca să-i îndepărtez de la mine." — An Appeal to the Youth, 55, 56. {AÎ 18.2}

Dacă vei încerca să-ți stăpânești orice gând rău pe parcursul zilei, atunci îngerii lui Dumnezeu vor veni și vor sălășlui alături de tine. Acești îngeri sunt ființe care excelează în putere. Îți amintești de îngerul care a venit la mormânt, iar soldații romani au căzut ca morți datorită înfățișării sale pline de slavă; și dacă un singur înger poate lucra cu o astfel de putere, cum ar fi dacă toți îngerii care sunt cu noi aici ar fi prezenți? Îngerii sunt cu noi în fiecare zi, pentru a ne apăra și proteja de asalturile vrăjmașului. — The Review and Herald, August 14, 1888. {AÎ 19.1}

Nu sunteți singuri în lupta cu răul. Dacă perdeaua ar putea fi dată la o parte, ați putea vedea îngeri cerești luptându-se pentru voi. Acest lucru trebuie să îl facă ei; lucrarea lor este de a-i apăra pe cei tineri. „Nu sunt oare toți duhuri slujitoare, trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea?" De zece mii de ori zece mii și mii de mii de îngeri slujesc celor tineri. — The Youth's Instructor, 1 ianuarie, 1903. {AÎ 19.2}

Sunt foarte mulțumită că am putut vizita școala ta [acum Colegiul Oakwood]. Ani de zile, am făcut tot ce am putut pentru a-i ajuta pe oamenii de culoare și niciunde nu am găsit lucrarea atât de bine începută ca aici, în momentul de față. În toate experiențele tale, aduți aminte că îngerii lui Dumnezeu sunt alături de tine. Ei știu ce să facă; ei sunt prezenți pentru a te apăra. Nu fă nimic care să nu le fie pe plac. Pe măsură ce tu lucrezi și ei vor lucra, școala aceasta va deveni un teren consacrat. Aș vrea să aflu despre succesul tău în continuare. Tot cerul este interesat de acțiunile pe care le întreprinzi. Să facem tot ceea ce ne stă în putere pentru a ne ajuta unul pe altul spre a obține biruința. Să trăim astfel, încât lumina cerească să poată străluci în inima și în mintea noastră, făcându-ne în stare să avem parte de comorile cerești. — Southern Field Echo, 1 iunie, 1909. {AÎ 19.3}

Îngerii depun eforturi pentru cei pierduți

Când inteligențele cerești îi văd pe cei care susțin că sunt fii și fiice ale lui Dumnezeu, depunând eforturi ca și Hristos, pentru a-i ajuta pe cei greșiți, manifestând un spirit de simpatie și înțelegere față de cei ce se căiesc și față de cei decăzuți, îngerii se apropie de ei și le aduc în minte chiar acele cuvinte care vor înălța și alina acele suflete.... Domnul Isus și-a dat viața cea scumpă, și-a îndreptat atenția către cei mai neînsemnați dintre micuții lui

Dumnezeu; iar îngeri care excelează în putere coboară în jurul celor care se tem de Dumnezeu. — Healthful Living, 277. {AÎ 20.1}

Îngerii sunt trimiși din curțile cerești nu pentru a distruge, ci pentru a veghea și apăra sufletele celor care sunt în primejdie, pentru a-i salva pe cei pierduți, pentru a-i aduce pe cei care s-au abătut de pe cale înapoi la turmă. „Am venit nu să osândesc, ci să mântuiesc", a spus Domnul Hristos. Atunci, oare, să nu găsiți voi cuvinte prin care să arătați înțelegere față de cei ce se abat de pe cale? Vreți să-i lăsați să piară, sau le veți întinde o mână în ajutor? Chiar în jurul vostru sunt suflete care sunt în primejdia de a pieri. Nu le veți atrage voi cu corzile iubirii către Mântuitorul? Oare nu veți conteni odată cu reproșurile și nu le veți rosti cuvinte care să le inspire credință și curaj? — The Review and Herald, 10 mai, 1906. {AÎ 20.2}

Este privilegiul tuturor celor care au de făcut față anumitor condiții să fie conștienți că iertarea este acordată pentru fiecare păcat. Dați la o partea îndoiala că făgăduințele lui Dumnezeu nu ar fi și pentru voi. Ele sunt valabile pentru fiecare călcător de Lege care se pocăiește. Domnul Hristos a pus la dispoziție, prin îngerii slujitori, pentru fiecare credincios, putere și har. — Steps to Christ, 52. {AÎ 21.1}

Cei care lucrează pentru a face bine altora lucrează împreună cu îngerii cerești. Ei au parte de compania lor continuă și de lucrarea lor neîncetată. Îngeri de lumină și puternici sunt întotdeauna aproape pentru a apăra, mângâia, vindeca, instrui și inspira. Cea mai înaltă educație, cea mai autentică cultură și cea mai nobilă slujire de care pot avea parte ființele omenești în această lume, se datorează lor. — The Review and Herald, 11 iulie, 1912. {AÎ 21.2}

Îngerii cerului acționează asupra minții omenești pentru a stârni dorința de a cerceta temele Bibliei. O lucrare cu mult mai mare decât cea care s-a făcut până acum se va face, și slava acesteia nu va fi pusă pe seama omului, căci îngerii sunt cei care slujesc zi și noapte celor care vor fi moștenitori ai mântuirii, lucrând zi și noapte. — Counsels to Writers and Editors, 140. {AÎ 21.3}

Dumnezeu a încredințat solia Evangheliei și toată lucrarea de slujire din iubire îngerilor cerești. El ar fi putut întrebuința alte mijloace pentru a-și aduce la îndeplinire planul Său. Însă în iubirea Lui infinită, El a ales să ne facă conlucrători cu Sine, cu Hristos și îngerii, ca să putem avea și noi parte de binecuvântare, bucurie, înălțare spirituală, ca urmare a slujirii neegoiste. — Steps to Christ, 79. {AÎ 21.4}

Îngerii ne întăresc credința

„Îngerul Domnului coboară în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie”. Psalmii 34, 7. Dumnezeu îi trimite pe îngerii Săi pentru a-i scăpa pe cei aleși din nenorocire, a-i feri de „ciuma care umblă în întuneric” și „de molima care bântuie ziua namiaza mare”. Psalmii 91, 6. Iar și iar, îngerii au vorbit cu oamenii așa cum omul vorbește cu un prieten și i-au condus în locuri sigure. De multe ori, cuvintele încurajatoare ale îngerilor au întărit spiritul descurajat al celor credincioși și, îndreptându-le mintea mai presus de lucrurile de pe pământ, i-au făcut să zărească prin credință hainele albe, coroanele și ramurile de palmier ale biruinței, pe care cei biruitori le vor primi când se vor afla în jurul marelui tron alb. — The Acts of the Apostles, 153. {AÎ 22.1}

„Printre aceștia care stau în așteptare” sunt oștile vrăjmașului, care încearcă să arunce ocară asupra poporului lui Dumnezeu, și oștile cerului, de zece mii de ori zece mii de îngeri, care veghează și păzesc pe poporul lui Dumnezeu, care este ispitit, înălțându-l și întărindu-
l. Aceștia sunt cei care stau în așteptare. Iar Dumnezeu spune celor credincioși ai Lui: Veți merge printre ei. Nu veți fi învinși de puterile întunericului. Veți sta în fața Mea, în văzul sfinților îngeri, care sunt trimiși pentru a sluji acelora care sunt moștenitori ai mântuirii. — The General Conference Bulletin, 23 aprilie, 1901. {AÎ 22.2}

Capitolul 3 – Îngerii în Ceruri înainte de Răzvrătire

Hristos Creator — Dumnezeu

Înainte de crearea oamenilor sau a îngerilor, Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. {AÎ 23.1}

Lumea a fost făcută prin El și „nimic din ceea ce a fost făcut nu a fost făcut fără El". Dacă Domnul Hristos a făcut toate lucrurile, El a existat înainte de toate lucrurile. Cuvintele rostite în această privință sunt atât de categorice, încât nimeni nu trebuie să aibă îndoieli. Domnul Hristos era Dumnezeu prin natura Sa și în cel mai înalt sens al cuvântului. El a fost cu Dumnezeu din veșnicie, Dumnezeu peste toți, binecuvântat pentru veșnicie. {AÎ 23.2}

Domnul Isus Hristos, divinul Fiu al lui Dumnezeu, a existat din veșnicie, ca o persoană distinctă și totuși fiind una cu Tatăl. El era slava neîntrecută a cerului. El era comandantul ființelor cerești, iar omagiul adus Lui ca adorare din partea îngerilor a fost primit de El ca fiind dreptul Său. — The Review and Herald, 5 aprilie, 1906. {AÎ 23.3}

Prin Solomon, Domnul Hristos a spus: „Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul.... Când nu era încă nici pământul, nici câmpiile, ... când a pus un hotar mării, ca apele să nu treacă peste porunca Lui; când a pus temeliile pământului, eu eram meșterul Lui la lucru lângă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui." [Proverbe 8: 22-25, 29.30.] {AÎ 23.4}

Vorbind despre preexistența Lui, Domnul Hristos ne duce cu gândul înapoi, prin veacuri nedatate. El ne asigură că nu a fost niciodată vreun timp când El să nu fi fost în părtășie strânsă cu Dumnezeul cel veșnic. El ... a fost una cu Dumnezeu, ca unul care a crescut o dată cu El. — The Signs of the Times, 29 august, 1900. {AÎ 24.1}

Ce este lucrarea îngerilor în comparație cu condescendența [lui Hristos]? Scaunul Lui de domnie este din veșnicie. El a fost Cel care a ridicat fiecare boltă și stâlp din templul cel mare al naturii. — In Heavenly Places, 40. {AÎ 24.2}

Hristos Cuvântul, singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, a fost una cu veșnicul Tată — una în natură, în caracter și în scop — unica ființă din tot universul care poate pătrunde în toate sfaturile și planurile lui Dumnezeu. — The Great Controversy, 493. {AÎ 24.3}

Înainte de apariția păcatului, Dumnezeu a avut un plan

Dumnezeu și Domnul Hristos au știut de la început de apostazia lui Satana și de căderea lui Adam din cauza puterii înșelătoare a celui decăzut. Planul de mântuire a fost rânduit pentru a răscumpăra neamul omenesc decăzut, pentru a-i mai oferi o șansă. Domnul Hristos a fost rânduit ca să oficieze slujba de Mijlocitor de la creațiunea lui Dumnezeu și a fost rânduit din veșnicie pentru a fi înlocuitorul și garantul nostru. — Selected Messages 1:250. {AÎ 24.4}

Lui Dumnezeu îi sunt cunoscute toate lucrările Sale, și legământul harului (favoare nemeritată) a existat din veacurile veșnice în mintea Lui. Acesta se numește legământul cel veșnic; căci planul de mântuire nu a fost conceput după căderea omului, ci a fost ceea ce a fost „ținută ascunsă timp de veacuri, dar a fost arătată acum prin scrierile proorocilor și, prin porunca Dumnezeului celui veșnic, a fost adus la cunoștința tuturor Neamurilor, ca să asculte de credință". Romani 16, 25.26. — The Signs of the Times, 15 decembrie, 1914. {AÎ 25.1}

Planul pentru mântuirea noastră nu a fost un gând venit după aceea, un plan întocmit după căderea lui Adam. El a fost o descoperire a „tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri". Romani 16, 25. A constituit dezvăluirea principiilor care din veacurile veșnice au fost temelia scaunului de domnie al lui Dumnezeu.... Dumnezeu nu a rânduit ca păcatul să existe, ci El i-a prevăzut existența și a luat măsuri pentru a face față acestui pericol teribil. — The Desire of Ages, 22. {AÎ 25.2}

Crearea îngerilor

Tatăl a lucrat prin Fiul Său la crearea tuturor ființelor cerești. „Prin El au fost făcute toate lucrurile ... fie scaune de domnie, fie stăpâniri, fie dregătorii sau puteri; toate lucrurile au fost făcute prin El și pentru El" — Patriarchs and Prophets, 34. {AÎ 25.3}

Îngerii au existat înainte de crearea omului; căci atunci când au fost puse temeliile pământului „stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și fiii oamenilor scoteau strigăte de veselie". Iov 38, 7. După căderea omului, îngerii au fost trimiși să păzească pomul vieții, și aceasta înainte ca o ființă omenească să moară. Îngerii sunt prin natura lor superiori oamenilor, căci psalmistul spune că omul a fost făcut „cu puțin mai prejos decât îngerii". Psalmii 8, 5. — The Great Controversy, 511. {AÎ 25.4}

Din veacurile veșnice, planul lui Dumnezeu a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul cel plin de strălucire până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. — The Desire of Ages, 161. {AÎ 26.1}

Toate ființele create trăiesc prin voința și puterea lui Dumnezeu. Ele sunt recipiente dependente de Dumnezeu, în ce privește viața. De la serafimul cel măreț până la cea mai umilă ființă însuflețită, toate sunt întreținute de Sursa vieții. — The Desire of Ages, 785. {AÎ 26.2}

Când Dumnezeu a creat aceste ființe [angelice] pentru a sta în fața tronului Său, ele erau frumoase și pline de slavă. Farmecul și sfințenia lor erau deopotrivă cu poziția lor. Ele au fost înzestrate cu înțelepciune de la Dumnezeu și îmbrăcate cu armura cerului. — The Signs of the Times, 14 aprilie, 1898. {AÎ 26.3}

Crearea lui Lucifer

Dumnezeu l-a făcut [pe Lucifer] bun și frumos, cât s-a putut de asemănător cu Sine. — The Review and Herald, 24 septembrie, 1901. {AÎ 26.4}

Dumnezeu l-a făcut [pe Lucifer] nobil și l-a înzestrat cu multe calități. I-a oferit o poziție înaltă, plină de responsabilitate. El nu i-a cerut nimic care să fie irațional. El trebuia să administreze ceea ce i-a fost încredințat de Dumnezeu, într-un spirit de smerenie și devoțiune, să caute să promoveze slava lui Dumnezeu, care îi dăduse și lui slavă, frumusețe și farmec. — Sabbath-School Worker, March 1, 1893. {AÎ 26.5}

Deși Dumnezeu l-a creat pe Lucifer nobil și frumos și i-a acordat multă onoare în cadrul oștirii cerești, totuși, el nu a fost așezat în afara posibilității de a face răul. A stat în puterea lui Satana [Ellen White folosește adesea **prolepsis**: adică vorbește despre ceva în viitor ca și când s-ar fi întâmplat deja. Aici ea s-a referit la Lucifer folosind numele de „Satana”, chiar dacă acesta încă nu se răzvrătise. Deoarece ea a folosit ambele nume — Lucifer și Satana — fără a face distincție între ele, această compilație a procedat la fel ca ea.], dacă avea să facă astfel, să pervertească aceste daruri. — The Spirit of Prophecy 4:317. {AÎ 27.1}

Poziția înaltă a lui Lucifer

În ceruri, Lucifer a fost, înainte de răzvrătirea sa, un înger măreț și înălțat, în ceea ce privește onoarea, aproape de Fiul cel scump al lui Dumnezeu. Chipul lui, ca și al celorlalți îngeri, era blând și exprima bucurie. Fruntea lui era mare și lată, arătând un intelect puternic. Forma lui era desăvârșită; statura lui nobilă și maiestuoasă. O lumină specială îi lumina înfățișarea și strălucea împrejurul lui cu mai multă strălucire și mai frumos decât în jurul celorlalți îngeri; totuși Hristos, Fiul cel scump al lui Dumnezeu, avea întâietatea

asupra întregii oștiri îngerești. El era una cu Tatăl înainte ca îngerii să fie creați. — The Story of Redemption, 13. {AÎ 27.2}

Lucifer a fost un heruvim ocrotitor, cel mai înălțat dintre ființele cerești create; el stătea cel mai aproape de tronul lui Dumnezeu și era cel mai strâns legat și identificat cu administrarea guvernării lui Dumnezeu; era cel mai înzestrat cu slava maiestății și puterii Sale. — The Signs of the Times, 28 aprilie, 1890. {AÎ 27.3}

Domnul Însuși i-a dat lui Satana slavă și înțelepciune și a făcut din el heruvimul ocrotitor, bun, nobil și nespus de plăcut. — The Signs of the Times, 18 septembrie, 1893. {AÎ 28.1}

Printre locuitorii cerului, Satana, asemenea lui Hristos, a fost la un moment dat cel mai onorat de Dumnezeu și cel mai înalt în putere și slavă. — The Signs of the Times, 23 iulie,
1902. {AÎ 28.2}

Lucifer, „luceafărul dimineții”, întrecând în slavă pe toți îngerii care înconjurau tronul, ... [era] unit cu cele mai strânse legături cu Fiul lui Dumnezeu. — The Desire of Ages, 435. {AÎ 28.3}

Lucifer, „luceafărul dimineții”, era primul între heruvimii ocrotitori, sfânt și neîntinat. El sta în prezența marelui Creator, și razele continue ale slavei, care învăluiau pe eternul Dumnezeu, se odihneau asupra lui. — Patriarchs and Prophets, 35. {AÎ 28.4}

El [Lucifer] a fost cel mai înălțat dintre toate ființele create, cel dintâi în a descoperi planurile lui Dumnezeu înaintea universului. — The Desire of Ages, 758. {AÎ 28.5}

Înainte de apariția răului

Pacea și bucuria, în desăvârșită supunere față de voința cerului, domneau pretutindeni în oștirea îngerilor. Dragostea pentru Dumnezeu era absolută, iubirea unora pentru ceilalți, neîmpărțită. Aceasta era starea care a existat timp de veacuri înainte de apariția păcatului. — The Spirit of Prophecy 4:316, 317. {AÎ 28.6}

El [Lucifer] avea o cunoștință de o inestimabilă valoare a bogățiilor veșnice, pe care omul nu o poseda. El a experimentat mulțumirea, pacea, fericirea și bucuria desăvârșită, curată, a locuinței cerești. El a avut parte, înainte de răzvrătirea sa, de satisfacția deplinei aprobări din partea lui Dumnezeu. El prețuise pe deplin slava care Îl învăluia pe Tatăl și era conștient că nu există limită pentru puterea Lui. — The Signs of the Times, 4 august, 1887. {AÎ 29.1}

A fost un timp când ... a fost bucuria lui [a lui Satana] de a aduce la îndeplinire poruncile divine. Inima lui era plină de dragoste și bucuria de a-L sluji pe Creatorul Său. — The Signs of the Times, 18 septembrie, 1893. {AÎ 29.2}

Satana era un înger frumos, înălțat și ar fi rămas astfel pentru totdeauna, dacă nu s-ar fi îndepărtat de Dumnezeu. — The Signs of the Times, 21 decembrie, 1891. {AÎ 29.3}

Capitolul 4 – Originea Răului

Originea răului, o taină

Îngerii au fost creați plini de bunătate și dragoste. Ei se iubeau nepărtinitor unul pe altul, iar pe Dumnezeu Îl iubeau cel mai mult, această dragoste determinându-i să Îi fie pe plac. Legea lui Dumnezeu nu era un jug anevoios pentru ei, ci plăcerea lor era tocmai de a îndeplini poruncile Sale, de a se supune glasului Cuvântului Său. Însă în acest cadru de pace și curăție, păcatul și-a avut originea în acela care fusese desăvârșit în toate căile sale. Profetul scrie despre el: „ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale; ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta". Păcatul este un lucru misterios, de neexplicat. Nu a existat temei pentru existența lui; a-l explica înseamnă a căuta un motiv pentru existența lui și aceasta ar însemna a-l îndreptăți. Păcatul a apărut într-un univers desăvârșit, un lucru care s-a dovedit a fi fără scuză. — The Signs of the Times, 28 aprilie, 1890. {AÎ 30.1}

Dumnezeu deținea cunoștința asupra evenimentelor viitorului chiar înainte de crearea lumii. El nu a lucrat astfel ca planurile Sale să se potrivească circumstanțelor, ci a îngăduit ca lucrurile să se dezvolte și să se desfășoare. El nu și-a adus contribuția la crearea unei anumite stări de lucruri, ci a știut că o asemenea stare de lucruri avea să existe. Planul care urma să fie adus la îndeplinire o dată cu apostazia oricăreia dintre inteligențele cerești este taina, misterul care a fost ascuns timp de veacuri. Chiar și o jertfă a fost pregătită în planurile veșnice pentru a se aduce la îndeplinire întocmai acea lucrare pe care Dumnezeu a înfăptuit-o pentru omenire. — The Signs of the Times, 25 martie, 1897. {AÎ 30.2}

Pătrunderea păcatului în ceruri nu poate fi explicată. Dacă ar fi posibil de explicat, acest lucru ar dovedi că a existat un anumit temei pentru păcat. Însă neexistând nici cea mai mică scuză pentru acesta, originea lui va rămâne pentru totdeauna învăluită în mister. — The Review and Herald, 9 martie, 1886. {AÎ 31.1}

Dumnezeu nu a creat răul. El a făcut doar binele, care era ca El Însuși.... Răul, păcatul și moartea ... reprezintă urmarea neascultării care și-a avut originea în Satana. — The Review and Herald, 4 august, 1910. {AÎ 31.2}

Cele dintâi semne ale răului

A fost un timp când Satana era în armonie cu Dumnezeu și plăcerea lui era de a îndeplini poruncile divine. Inima lui era plină de dragoste și bucurie în a-L sluji pe Creatorul său, până în momentul în care a început să considere că înțelepciunea lui nu provenea de la Dumnezeu, ci era înnăscută în el însuși și că el era tot atât de vrednic ca

să primească onoare și putere ca și Dumnezeu. — The Signs of the Times, 18 septembrie, 1893. {AÎ 31.3}

Deși Dumnezeu l-a creat pe Lucifer nobil și frumos și l-a înălțat mult în ce privește onoarea în cadrul oștirii îngerești, totuși el nu l-a așezat în afara posibilității de a comite răul. A fost în puterea lui Satana, dacă el avea să aleagă a face astfel, să pervertească aceste daruri. Ar fi putut să rămână în grația lui Dumnezeu, iubit și onorat de toată mulțimea angelică, conducător în virtutea poziției sale înalte, cu grijă generoasă, neegoistă, exercitându-și puterile nobile pentru a-i binecuvânta pe alții și a aduce slavă Făcătorului său. Însă, încetul cu încetul, el a început să caute propria lui onoare și să-și întrebuințeze puterile pentru a atrage atenția și să câștige lauda pentru el însuși. De asemenea, în mod treptat, i-a determinat pe îngerii asupra cărora domnea să-i slujească lui, în loc de a-și devota toate puterile în slujba Creatorului lor. — The Spirit of Prophecy 4:317. {AÎ 31.4}

Încetul cu încetul, Lucifer a ajuns să-și îngăduie dorința după înălțare de sine.... Deși toată slava lui era de la Dumnezeu, acest înger puternic a ajuns să o privească drept ceva ce îi aparținea lui însuși. — Patriarchs and Prophets, 35. {AÎ 32.1}

Dumnezeu prezintă adevărata poziție a Domnului Hristos

Înainte de a începe marea luptă, toți trebuia să aibă o prezentare clară a voii Sale [a lui Dumnezeu], din a cărui înțelepciune și bunătate avea să izvorască toată bucuria lor. {AÎ 32.2} Împăratul universului a adunat laolaltă oștirea cerească înaintea Lui, pentru ca, în prezența lor, să poată expune adevărata poziție a Fiului Său și să arate relația existentă între El și toate ființele create.... În fața locuitorilor adunați ai cerului, Împăratul a declarat că nimeni, în afară de Domnul Hristos, singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, nu putea pătrunde pe deplin în planurile Sale și Lui I-a fost încredințată misiunea de a aduce la îndeplinire sfaturile voii Sale. — Patriarchs and Prophets, 36. {AÎ 32.3}

Marele Creator a adunat oastea cerească pentru ca, în prezența îngerilor, să acorde onoare specială Fiului Său. Fiul stătea pe tron împreună cu Tatăl, iar mulțimea cerească a sfinților îngeri era adunată în jurul lor. Tatăl a făcut atunci cunoscut faptul că El Însuși a rânduit ca Domnul Hristos, Fiul Său, să fie egal cu Sine; așa că oriunde, prezența Fiului Său avea să fie ca și propria Lui prezență. Cuvântul Fiului Său trebuia să fie ascultat tot la fel de prompt ca și Cuvântul Tatălui. Pe Fiul Său L-a investit cu autoritate pentru a avea comanda asupra oștirii cerești. Fiul Său avea să lucreze în mod special cu El Însuși la crearea pământului care avea să fie adus la existență.... {AÎ 32.4}

Satana era gelos și invidios pe Domnul Isus Hristos. Totuși, atunci când toți îngerii s-au plecat înaintea lui Isus în semn de recunoaștere a supremației, autorității și domniei Sale legitime, Satana s-a plecat și el împreună cu ei; însă inima lui era plină de invidie și ură. Domnul Hristos fusese luat la sfatul special al lui Dumnezeu cu privire la planurile Sale, în timp ce Satana era în necunoștință de ele. El nu a înțeles și nici nu i-a fost permis să cunoască planurile lui Dumnezeu. Însă Domnul Hristos a fost recunoscut conducător suprem al cerurilor, puterea și autoritatea Lui fiind aceleași cu ale lui Dumnezeu Însuși. {AÎ 33.1}

Satana gândea că el este un favorit în ceruri printre îngeri. El fusese foarte mult înălțat; însă ... a aspirat la înălțimea lui Dumnezeu Însuși. El s-a glorificat în trufia lui. Știa că este onorat de îngeri și că avea o misiune specială de îndeplinit. El fusese lângă marele Creator și razele necontenite de lumină plină de slavă, care-L învăluiau pe veșnicul Dumnezeu, străluciseră în mod special asupra lui. Satana avea în vedere felul cum îngerii ascultaseră de porunca lui cu promptitudine și plăcere. Nu erau veșmintele lui luminoase și frumoase? De ce să fie astfel onorat Domnul Hristos înainte de el? — The Spirit of Prophecy 1:17, 18. {AÎ 33.2}

Îngerii au recunoscut cu bucurie supremația lui Hristos și s-au prosternat înaintea Lui, manifestându-și dragostea și adorarea lor. Lucifer s-a plecat împreună cu ei, însă în inima lui era un conflict ciudat, înfricoșător. Adevărul, dreptatea și credincioșia se luptau cu invidia și gelozia. Influența îngerilor sfinți se pare că o vreme l-a purtat cu el.... Însă iarăși a fost cuprins de mândrie pentru propria lui slavă. Dorința lui după supremație a revenit, iar invidia față de Domnul Hristos a fost încă o dată îngăduită. — Patriarchs and Prophets, 36, 37. {AÎ 34.1}

Lucifer își începe campania împotriva Domnului Hristos

Satana și-a început lucrarea de răzvrătire cu îngerii de sub comanda lui, căutând să răspândească printre ei un spirit de nemulțumire. A lucrat într-un mod atât de amăgitor, încât mulți îngeri au fost câștigați de partea lui, înainte ca adevăratele lui scopuri să fie cunoscute pe deplin. — The Review and Herald, 28 ianuarie, 1909. {AÎ 34.2}

Satana ... dorise onorurile mai înalte, pe care Dumnezeu le acordase Fiului Său. El a devenit invidios pe Domnul Hristos și a susținut în fața îngerilor care îl onorau ca heruvim ocrotitor că el nu are parte de onoarea care i s-ar cuveni prin poziția pe care o are. — The Review and Herald, 24 februarie, 1874. {AÎ 34.3}

Prin insinuări viclene, prin care a făcut să apară ca și cum Domnul Hristos și-a asumat locul care i se cuvenea lui, Lucifer a semănat semințele îndoielii în mintea multor îngeri. — The Educational Messenger, 11 septembrie, 1908, par. 1. {AÎ 34.4}

Lucrarea lui [a lui Lucifer] de amăgire a fost făcută atât de secret, încât îngerii din poziții mai puțin înalte au presupus că el ar fi Conducătorul cerului. — This Day With God, 256. {AÎ 35.1}

Îngerii care erau loiali și credincioși au căutat să-l aducă pe acest înger puternic, răzvrătit, din nou în armonie cu voia Creatorului Său. Ei considerau îndreptățit actul de ai conferi onoare Domnului Isus Hristos și cu argumente puternice au căutat să-l convingă pe Satana că acum el nu se bucura de mai puțină onoare decât înainte ca Tatăl să proclame onoarea pe care a acordat-o Fiului Său. Ei au arătat cu claritate că Domnul Isus era Fiul lui Dumnezeu, care a existat împreună cu El înainte de crearea îngerilor; și că el stătuse întotdeauna la dreapta lui Dumnezeu, iar autoritatea lui blândă, plină de iubire, nu mai fusese până atunci pusă la îndoială; și că El dăduse doar porunci care au constituit pentru oastea cerească o bucurie de a le îndeplini. Ei au arătat că faptul că Domnul Hristos primise din partea Tatălui, în prezența îngerilor, onoare specială nu micșorase cu nimic onoarea pe care el [Satana] o primise până atunci. — The Spirit of Prophecy 1:19. {AÎ 35.2}

El [Lucifer] câștigase simpatia câtorva dintre asociații săi, sugerându-le gânduri de critică la adresa guvernării lui Dumnezeu. Această sămânță rea a fost împrăștiată într-un mod foarte convingător; și după ce aceasta a răsărit și a prins rădăcină în mintea multora, a adunat laolaltă ideile pe care el însuși le sădise în mintea lor și le-a prezentat înaintea celor mai înalte ordine îngerești, ca fiind ceea ce gândea mintea altora despre guvernarea lui Dumnezeu. — The S.D.A. Bible Commentary 4:1143. {AÎ 35.3}

Lucifer ... a dirijat la început în așa fel ispitirile sale, încât el însuși stătea fără a lua o anumită poziție. Pe îngerii pe care nu-i putea aduce cu totul de partea sa i-a acuzat de indiferență față de ființele cerești. El îi acuza pe îngerii credincioși de lucrarea pe care el însuși o făcea. Era metoda lui de a sădi confuzie, prin argumente subtile cu privire la planurile lui Dumnezeu. Tot ce era simplu el învăluia în mister și, prin convingere dibace, arunca îndoială asupra celor mai clare declarații ale lui Iehova. Iar poziția lui înaltă, atât de strâns legată de guvernarea divină, a dat și mai multă forță expunerilor sale. — Patriarchs and Prophets, 41. {AÎ 36.1}

Cele dintâi eforturi ale lui Satana de a nimici Legea lui Dumnezeu — întreprinse printre locuitorii fără de păcat ai cerului — au părut pentru o vreme încununate de succes. Un număr imens de înger au fost seduși. — Patriarchs and Prophets, 331. {AÎ 36.2}

Guvernarea lui Dumnezeu cuprindea nu numai pe locuitorii cerului, ci și toate lumile create; iar Satana gândea că, dacă putea atrage cu el în răzvrătire inteligențele cerului, atunci putea atrage de partea lui și celelalte lumi. — The Review and Herald, 9 martie, 1886. {AÎ 36.3}

Aici, pentru un timp, Satana era în avantaj; și el tresălta în superioritatea pe care și-a arogat-o în această privință, în fața îngerilor din ceruri și chiar a lui Dumnezeu Însuși.... [Lucifer] s-a deghizat într-un veșmânt de fățărnicie și, pentru o vreme, nu a fost posibil să se dea la o parte acea mantie, astfel ca să se poată vedea hidoșenia caracterului său. El trebuia lăsat să-și descopere singur lucrările teribile, viclene și nelegiuite. — The Spirit of Prophecy 4:319. {AÎ 36.4}

Lui Lucifer i-a fost dat timp ca să-și dezvolte principiile

Dumnezeu, în înțelepciunea Lui, nu l-a izgonit imediat pe Satana din ceruri. Acest lucru nu l-ar fi determinat să-și schimbe principiile, căci ar fi atras simpatie de partea lui, ca pentru unul care a fost tratat pe nedrept; și el ar fi atras un număr mult mai mare de partea lui. El trebuia luat din locul care i se oferise și era nevoie de timp ca să își dezvolte pe deplin principiile sale. — The Review and Herald, 9 martie, 1886. {AÎ 37.1}

Satana s-a plâns de așa-numitele deficiențe în administrarea lucrurilor cerești și a căutat să umple mintea îngerilor cu nemulțumirea sa. Pentru că nu era cel mai mare, el a semănat semințele îndoielii și ale necredinței. Pentru că nu era ca Dumnezeu, el s-a luptat să infiltreze în mintea îngerilor invidia și nemulțumirea lui. În acest fel, au fost sădite semințele înstrăinării, care, ulterior, s-au dezvoltat și au fost prezentate înaintea curților cerești ca având-și originea nu în Satana, ci în îngeri. În acest fel, înșelătorul avea să arate că îngerii au gândit ca el.... {AÎ 37.2}

Ceea ce Satana a infiltrat în mintea îngerilor — un cuvânt aici, un cuvânt acolo — a deschis calea pentru o listă lungă de presupuneri. În mod viclean, provocându-i, a scos expresii de îndoială de la ei. Apoi, când a fost întrebat, i-a acuzat pe cei pe care el îi instruise. El a așezat toată nemulțumirea lui asupra acelora pe care îi condusese. — The Review and Herald, 7 septembrie, 1897. {AÎ 37.3}

El [Lucifer] a început să insinueze îndoieli cu privire la legile care guvernau ființele cerești, sugerând că, deși legile puteau fi necesare pentru locuitorii celorlalte lumi, îngerii, fiind mai înălțați, nu avea nevoie să fie atât de mult ținuți în frâu, căci propria lor înțelepciune le era călăuză suficientă. — Patriarchs and Prophets, 37. {AÎ 38.1}

Lucifer ... căuta să desființeze Legea lui Dumnezeu. El susținea că ființele necăzute ale cerului sfânt nu au nevoie de Lege, ci sunt capabile să se conducă singure și să-și păstreze o integritate nepătată. — The Signs of the Times, 28 aprilie, 1890. {AÎ 38.2}

Chiar îngerii cei credincioși nu au înțeles pe deplin caracterul lui [Satana]. De aceea, Dumnezeu nu l-a nimicit de îndată. Dacă ar fi făcut astfel, îngerii cei sfinți nu ar fi înțeles dreptatea și dragostea lui Dumnezeu. O îndoială cu privire la bunătatea lui Dumnezeu ar fi fost ca o sămânță rea, care ar fi produs fructul amarnic al păcatului și al nenorocirii. Din această cauză, cel rău a fost cruțat, ca să-și dezvolte pe deplin caracterul. — Parabolele Domnului Hristos, 72. {AÎ 38.3}

Îngerii dezbat problemele

În timp ce unii dintre îngeri s-au atașat de Satana în răzvrătirea lui, alții discutau cu el pentru a-l întoarce de pe calea pe care o apucase, luptând pentru onoarea și înțelepciunea lui Dumnezeu, care a dat autoritate Fiului Său. Satana susținea cu tărie: Pentru care motiv a fost Hristos înzestrat cu putere nelimitată și stăpânire mai presus de el? — Spiritual Gifts 3:37. {AÎ 38.4}

Satana a refuzat să asculte. Apoi, el a plecat de la îngerii loiali și credincioși, spunând despre ei că sunt sclavi. Acești îngeri, credincioși lui Dumnezeu, au rămas uluiți când au văzut că Satana avea succes în provocarea revoltei. El le promitea o guvernare nouă, mai bună decât cea pe care o aveau atunci, în care avea să fie libertate. Un mare număr și-a anunțat intenția de a-l accepta pe Satana drept conducător al lor și comandant-șef. Văzând că are succes, el se măgulea la gândul că va ajunge să aibă toți îngerii de partea sa și că avea să fie egal cu Dumnezeu Însuși, iar vocea lui autoritară avea să fie auzită poruncind întregii oștiri cerești. {AÎ 39.1}

Din nou, îngerii loiali l-au avertizat pe Satana și i-au prezentat consecințele, dacă avea să persiste pe calea lui; că Acela care i-a creat pe îngeri, poate, prin puterea Sa, să răstoarne toată autoritatea lor și teribila răscoală. Să gândești că un înger se poate împotrivi Legii lui Dumnezeu, care este tot atât de sfântă ca și El Însuși! Ei i-au avertizat pe răzvrătiți să-și închidă ochii la raționamentele înșelătoare ale lui Satana și l-au sfătuit pe Satana, și pe toți care au fost influențați de el, să se ducă la Dumnezeu și să-și

mărturisească greșeala chiar și de a-și fi îngăduit numai să pună la îndoială autoritatea Sa. — The Spirit of Prophecy 1:20. {AÎ 39.2}

Satana era dibaci în a prezenta punctul lui de vedere asupra acelei chestiuni. De îndată ce descoperea că o anumită poziție era văzută în adevăratul caracter, el o schimba, adoptând alta. Nu așa stau lucrurile la Dumnezeu. El poate lucra doar cu o anumită categorie de arme — adevărul și neprihănirea. Satana putea folosi ceea ce Dumnezeu nu putea — necinstea și înșelăciunea. — The Review and Herald, 9 martie, 1886. {AÎ 39.3}

Lucrarea întreprinsă de Satana a fost atât de subtilă, încât nu a putut apărea în fața oștirii cerești așa cum era ea în realitate.... Această stare de lucruri a existat o lungă perioadă de timp înainte ca Satana să fie demascat. — The S.D.A. Bible Commentary 4:1143. {AÎ 40.1}

Dumnezeu, în marea Lui îndurare, l-a suportat mult pe Lucifer. El nu a fost imediat îndepărtat din poziția lui înaltă, când și-a îngăduit pentru prima dată un spirit de nemulțumire și nici măcar atunci când a început să-și prezinte pretențiile false înaintea îngerilor credincioși. El a fost mult timp ținut în ceruri. Mereu, mereu i se oferea iertare, cu condiția pocăinței și a supunerii. — The Great Controversy, 495, 496. {AÎ 40.2} Spiritul nemulțumirii nu mai fusese cunoscut până atunci în ceruri. Acesta a constituit un element nou, ciudat, misterios, inexplicabil. Însuși Lucifer nu și-a cunoscut la început adevărata natură a sentimentelor sale; un timp, el nu a îndrăznit să-și exprime lucrările și închipuirile minții; totuși, nu le-a părăsit. El nu vedea până unde aveau să-l ducă. Însă au fost făcute eforturi — din cele pe care numai iubirea și înțelepciunea infinită le putea inventa — pentru a-l convinge de greșeala lui. Nemulțumirea lui s-a dovedit a fi fără motiv și el a fost făcut să vadă care avea să fie urmarea persistării în răzvrătire. Lucifer a fost convins că greșise. El a văzut că rânduielile divine sunt drepte și că el trebuie să recunoască acest lucru în fața cerului întreg. {AÎ 40.3}

Dacă ar fi făcut acest lucru, s-ar fi salvat pe sine și pe mulți îngeri. La data aceea, nu era cu totul nesupus lui Dumnezeu. Deși își părăsise poziția de heruvim ocrotitor, totuși, dacă ar fi vrut să se întoarcă la Dumnezeu, recunoscând înțelepciunea Creatorului, și s-ar fi mulțumit cu locul rânduit lui în marele plan al lui Dumnezeu, el ar fi fost repus la locul lui. Sosise timpul pentru decizia finală; el trebuia ori să se supună conducerii divine, ori să se răzvrătească pe față. Aproape că a luat decizia de a se întoarce, dar mândria l-a împiedicat să facă acest lucru. — Patriarchs and Prophets, 39. {AÎ 40.4}

Dumnezeu în fața provocării lui Satana

În sfaturile cerești s-a hotărât că trebuia acționat pe baza acelor principii conform cărora puterea lui Satana nu avea să fie distrusă de îndată; căci planul lui Dumnezeu era să așeze lucrurile pe o temelie veșnică, de siguranță. Lui Satana trebuia să-i fie dat timp pentru a-și dezvolta principiile care constituiau temelia guvernării sale. Universul ceresc trebuia să vadă în acțiune principiile despre care Satana declarase că sunt superioare principiilor lui Dumnezeu. Guvernarea lui Dumnezeu trebuia pusă în contrast cu guvernarea lui Satana. Principiile corupte ale conducerii lui Satana trebuia să fie scoase la iveală. Trebuia demonstrat că principiile neprihănirii, exprimate în Legea lui Dumnezeu, sunt de neschimbat, desăvârșite și veșnice. — The Review and Herald, 7 septembrie, 1897. {AÎ 41.1}

Îngerii loiali se duc în grabă mare la Fiul lui Dumnezeu spre a-I aduce la cunoștință ceea ce are loc printre îngeri. Ei Îl găsesc pe Tatăl discutând cu preaiubitul Său Fiu pentru a hotărî mijloacele prin care, avându-se în vedere binele îngerilor credincioși, autoritatea asumată de Satana putea fi înăbușită pentru totdeauna. Dumnezeul cel mare putea să-l arunce de îndată pe acest arhiamăgitor din ceruri; însă nu acesta era scopul Său. El avea săi dea răzvrătitului o șansă egală de a-și măsura puterea și tăria cu propriul Său Fiu și cu îngerii Săi cei credincioși. În această bătălie, fiecare înger avea să aleagă de partea cui avea să fie și acest lucru avea să fie văzut de toți. — The Spirit of Prophecy 1:21. {AÎ 41.2}

Lucifer devine Satana

Satana ... s-a hotărât să facă din sine însuși un centru de influență. Dacă nu putea fi cea mai înaltă autoritate în ceruri, el avea să fie cea mai înaltă autoritate în răscoala împotriva guvernării din ceruri. El voia să fie cap, nu pentru a fi controlat, ci pentru a controla. — The Review and Herald, 16 aprilie, 1901. {AÎ 42.1}

Mulți dintre simpatizanții lui Satana au fost înclinați să țină seama de sfatul îngerilor credincioși, să se pocăiască în urma nemulțumirii lor și să-și recapete încrederea din partea Tatălui și a scumpului Său Fiu. Răzvrătitul cel puternic a declarat atunci că el cunoaște Legea lui Dumnezeu și că, dacă se va supune în ascultare servilă, onoarea îi va fi luată și nu mai avea să-i fie încredințată misiunea lui cea înaltă. Le-a spus că, el împreună cu ei, au mers prea departe și că el va înfrunta cu curaj consecințele; căci niciodată nu avea să se închine în supunere servilă în fața Fiului lui Dumnezeu; că Dumnezeu nu-i va ierta și că acum ei trebuie să-și declare libertatea și să câștige prin forță

poziția și autoritatea care nu le-au fost acordate de bunăvoie. — The Spirit of Prophecy 1:20, 21. {AÎ 42.2}

În privința lui Satana, era adevărat că el mersese prea departe pentru a se mai putea întoarce; însă nu la fel stăteau lucrurile cu cei care fuseseră orbiți de înșelăciunile lui. Acestora, sfaturile și rugămințile îngerilor credincioși le-au deschis o ușă a speranței; și, dacă ar fi ținut seama de avertizare, s-ar fi smuls din cursa lui Satana. Însă mândria, devotamentul pentru conducătorul lor și dorința după libertate fără restricții au biruit, iar apelurile dragostei și harului divin au fost în final respinse. — Patriarchs and Prophets, 41. {AÎ 42.3}

Îngerii apar înaintea Tatălui

Întreaga oștire cerească a fost chemată să se înfățișeze înaintea Tatălui, pentru a se lua o hotărâre în fiecare caz. Satana și-a făcut cunoscută cu nerușinare nemulțumirea lui că Domnul Hristos a fost preferat înaintea lui. El s-a ridicat cu mândrie și a susținut că trebuie să fie egal cu Dumnezeu și că trebuie luat la sfaturile cu Tatăl pentru ca să-I cunoască planurile. Dumnezeu i-a făcut cunoscut lui Satana că numai Fiului Său Îi putea descoperi planurile Lui ascunse și El a cerut întregii familii din ceruri, inclusiv lui Satana, să I se supună și să-I dovedească ascultare indiscutabilă; i-a mai spus că el s-a dovedit nevrednic pentru un loc în ceruri. Atunci Satana, tresăltând, a arătat spre cei care simpatizau cu el, aproape jumătate dintre îngeri și a exclamat: Aceștia sunt de partea mea! Îi vei alunga și pe aceștia, lăsând un asemenea gol în ceruri? Apoi, el a declarat că este pregătit să se împotrivească autorității lui Hristos și să-și apere locul din ceruri prin forță și putere, tărie împotriva tăriei. — The Spirit of Prophecy 1:22. {AÎ 43.1}

Atunci când lupta era foarte aproape de încheiere în ceruri, marele uzurpator a continuat să se îndreptățească. Când s-a anunțat că el, împreună cu toți simpatizanții lui trebuie expulzați din locașurile fericirii, conducătorul răzvrătit a mărturisit cu nerușinare disprețul față de Legea Creatorului. El a repetat susținerea lui, cum că îngerii nu au nevoie de control, ci trebuie lăsați să-și urmeze propria lor voință, care îi va călăuzi întotdeauna bine. El a denunțat rânduielile divine ca fiind o restricție a libertății lor și a declarat că planul lui era de a desființa Legea; că, eliberați de restricțiile acesteia, oștirile cerești puteau pătrunde într-o stare existențială mai înaltă, mai glorioasă. {AÎ 43.2}

În acord unanim, Satana și oștirea lui au aruncat vina pentru răzvrătirea lor cu totul asupra lui Hristos, declarând că, dacă nu ar fi fost mustrați, nu s-ar fi răzvrătit niciodată. — The Great Controversy, 499, 500. {AÎ 44.1}

Cunoștința pe care Satana și îngerii care au căzut o dată cu el o avuseseră despre caracterul, bunătatea, îndurarea, înțelepciunea și slava minunată a lui Dumnezeu a făcut ca vina lor să fie de neiertat. — The Review and Herald, 24 februarie, 1874. {AÎ 44.2}

Capitolul 5 – Alungarea îngerilor Razvrătiți si caderea lui Adam si a Evei

Război în ceruri

Domnul Hristos lucrase în curțile cerești pentru a-l convinge pe Satana de greșeala lui teribilă până când, în cele din urmă, cel rău și simpatizanții săi s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu Însuși. — This Day With God, 256. {AÎ 45.1}

Domnul Hristos, în calitate de Comandant al cerului, a fost desemnat să reprime răzvrătirea. — The Review and Herald, 30 mai, 1899. {AÎ 45.2}

Apoi a fost război în ceruri. Fiul lui Dumnezeu, Prințul cerului, și îngerii credincioși Lui s-au angajat în conflict cu arhirăzvrătitul și cu cei care i s-au aliat. Fiul lui Dumnezeu și îngerii cei credincioși, loiali Lui, au biruit; iar Satana și partizanii lui au fost izgoniți din ceruri. — The Spirit of Prophecy 1:23. {AÎ 45.3}

Îngerii s-au angajat în luptă. Satana voia să-L învingă pe Fiul lui Dumnezeu și pe cei care se supuseseră voinței Sale. Însă îngerii cei buni și credincioși au fost învingători, iar Satana și adepții lui au fost alungați din ceruri. — Early Writings, 146. {AÎ 45.4}

Efectele răzvrătirii

Satana era uluit de starea în care se afla acum. Fericirea i s-a dus. El privea la îngerii care, împreună cu el, fuseseră odată atât de fericiți, dar acum erau izgoniți din ceruri.... Acum totul părea schimbat. Fețele care reflectaseră chipul Creatorului lor erau posomorâte și deznădăjduite. Luptă, discordie și învinuiri reciproce, amarnice, se puteau vedea acum printre ei.... Satana privește acum teribilele urmări ale răzvrătirii sale. El s-a înfiorat și s-a temut să privească în față viitorul și să cugete la sfârșitul acestor lucruri. {AÎ 46.1}

Sosise ceasul pentru cântece pline de veselie și bucurie, de laudă la adresa lui Dumnezeu și a iubitului Său Fiu. Satana nu mai era în corul ceresc. El era cel care intona prima notă, iar apoi oastea îngerească i se alătura și melodii pline de slavă răsunau în cer ca onoare adusă lui Dumnezeu și Fiului Său scump. Însă acum, în loc de melodii de cea mai dulce muzică, la urechile marelui conducător răzvrătit ajungeau cuvinte de discordie și de mânie.... Ceasul închinării se apropie când îngerii cei strălucițI și sfinți se pleacă înaintea Tatălui. El nu se va mai uni în cântarea cerească. Și nici nu se va mai pleca în semn de reverență și respect sfânt în fața prezenței eternului Dumnezeu.... {AÎ 46.2}

Satana tremura văzându-și lucrarea. Era singur, meditând la trecut, prezent și planurile lui viitoare. Corpul lui puternic se cutremura ca datorită unei furtuni. Un înger din ceruri trecea pe acolo. L-a strigat și l-a implorat pentru o întrevedere cu Domnul Hristos. I-a fost acordat acest lucru. Atunci el a spus Fiului lui Dumnezeu că s-a pocăit de răzvrătirea lui și că dorește din nou să aibă trecere înaintea lui Dumnezeu. Voia acum să ia locul pe care Dumnezeu i-l rânduise înainte și să fie sub comanda Lui înțeleaptă. Domnul Hristos a deplâns starea nenorocită a lui Satana, însă i-a spus, ca hotărâre a lui Dumnezeu, că el nu mai putea fi primit niciodată în ceruri.... Semințele răzvrătirii erau încă în el însuși.... {AÎ 46.3}

Când Satana a ajuns pe deplin convins că nu exista nici o posibilitate de a fi repus în grațiile lui Dumnezeu, și-a manifestat răutatea cu și mai multă ură și vehemență înfocată.... {AÎ 47.1}

Deoarece nu putea avea trecere prin porțile cerului, el avea să aștepte la intrare pentru a batjocori și a căuta ceartă cu îngerii, când aceștia intrau și ieșeau. — The Spirit of Prophecy 1:28-30. {AÎ 47.2}

Crearea pământului și a omenirii

Îngerii credincioși deplângeau soarta acelora care le fuseseră tovarăși la fericire și bucurie. Pierderea lor era resimțită în ceruri. Tatăl L-a consultat pe Isus cu privire la aducerea la îndeplinire, de îndată, a planului lor de a-l crea pe om pentru a locui pământul. — The Signs of the Times, 9 ianuarie, 1879. {AÎ 47.3}

Cei mai strălucitori și înălțați dintre fiii dimineții au vestit ... slava [lui Hristos] la creațiune și au anunțat nașterea Sa cu cântece de veselie. — The Signs of the Times, 4 ianuarie, 1883. {AÎ 47.4}

Când Dumnezeu a făcut pământul, erau munți, dealuri și câmpii, iar printre ele erau răspândite râuri și cursuri de apă. Pământul nu era o câmpie întinsă, ci monotonia peisajului era întreruptă de dealuri și munți, nu atât de înalți și colțuroși cum sunt acum, ci uniformi și frumoși ca formă.... Îngerii priveau și se bucurau de lucrările frumoase și minunate ale lui Dumnezeu. — Spiritual Gifts 3:33. {AÎ 47.5}

Tot cerul era bucuros și profund interesat de crearea lumii și a omului. Ființele omenești constituiau o societate nouă și distinctă. — The Review and Herald, 11 februarie, 1902. {AÎ 48.1}

Alături de ființele îngerești, familia omenească, făcută după chipul lui Dumnezeu, este cea mai nobilă dintre lucrările Sale create. — The Review and Herald, 3 decembrie, 1908. {AÎ 48.2}

Domnul ... îl înzestrase pe Adam cu o putere a minții superioară oricărei creaturi vii, făcute de El. Puterile lui mintale erau doar cu puțin mai prejos decât cele ale îngerilor. — The Review and Herald, 24 februarie, 1874. {AÎ 48.3}

De îndată ce Domnul a creat, prin Isus Hristos, lumea noastră și i-a așezat pe Adam și pe Eva în grădina Eden, Satana și-a făcut cunoscut planul de a-i face asemenea naturii sale pe tatăl și pe mama omenirii. — The Review and Herald, 14 aprilie, 1896. {AÎ 48.4}

Când Domnul i-a prezentat-o pe Eva lui Adam, îngerii lui Dumnezeu au fost martori la această ceremonie. — In Heavenly Places, 203. {AÎ 48.5}

Această pereche fără de păcat purta veșminte care nu erau artificiale. Ei erau îmbrăcați cu un veșmânt de lumină și slavă, ca acela pe care îl poartă îngerii. — The Signs of the Times, 9 ianuarie, 1879. {AÎ 48.6}

Dumnezeu l-a creat pe om pentru slava Lui, pentru ca, după punere la probă și încercare, familia omenească să poată deveni una cu familia cerească. Planul lui Dumnezeu a fost acela de a repopula cerul cu familia omenească. — The S.D.A. Bible Commentary 1:1082. {AÎ 48.7}

Locurile libere, create în cer după căderea lui Satana și a îngerilor lui, vor fi completate de cei mântuiți ai Domnului. — The Review and Herald, 29 mai, 1900. {AÎ 49.1}

Adam și Eva în Eden

Deși tot ce făcuse Dumnezeu era desăvârșit și frumos și se părea că nu lipsește nimic pe pământul pe care îl crease El pentru a-i face pe Adam și Eva fericiți, totuși, Domnul și-a manifestat marea Sa iubire față de ei sădind o grădină, special pentru ei. O parte din timpul lor urma să fie petrecut cu ocupația plăcută de a împodobi grădina, o parte cu primirea de vizite din partea îngerilor, ascultând sfaturile lor și o parte în meditație plăcută. Lucrul lor nu era obositor, ci plăcut și înviorător. — The Signs of the Times, 9 ianuarie, 1879. {AÎ 49.2}

Îngerii cei sfinți ... au dat sfaturi lui Adam și Evei cu privire la ocupația lor și, de asemenea, le-au adus la cunoștință despre răzvrătirea lui Satana și căderea lui. — Spiritual Gifts 1:20. {AÎ 49.3}

El [Adam] stătea înaintea lui Dumnezeu în tăria bărbăției desăvârșite, toate organele și facultățile ființei sale fiind pe deplin dezvoltate și în echilibru armonios; era înconjurat cu lucruri frumoase și conversa zi de zi cu îngerii cei sfinți. — The Spirit of Prophecy 2:88. {AÎ 49.4}

Legea lui Dumnezeu a existat înainte de crearea omului. Aceasta a fost adaptată la starea ființelor sfinte; chiar și îngerii erau guvernați de către aceasta. — The Signs of the Times, 15 aprilie, 1886. {AÎ 49.5}

Omul trebuia testat și pus la probă și dacă avea să treacă testul lui Dumnezeu și să rămână credincios și loial după prima încercare, el nu avea să mai fie asaltat continuu de ispite, ci avea să fie înălțat până la a fi egal cu îngerii, și de atunci înainte nemuritor. — The Review and Herald, 24 februarie, 1874. {AÎ 50.1}

Planurile lui Satana de a pricinui căderea omului

El [Satana] ... i-a informat [pe îngerii care l-au urmat] despre planurile sale de a smulge cu forța de la Dumnezeu pe nobilul Adam și pe tovarășa lui Eva. Dacă ar putea, în vreun fel, să-i ademenească la neascultare, Dumnezeu ar lua măsuri prin care să poată fi iertați și atunci și el, împreună cu toți îngerii căzuți ar fi îndreptățiți să aibă parte, împreună cu ei, de îndurarea lui Dumnezeu. Dacă acest lucru dădea greș, ei urmau să se alieze cu Adam și Eva; căci o dată ce vor fi călcat Legea lui Dumnezeu, aveau să fie supuși mâniei lui Dumnezeu, la fel ca și ei. Călcarea Legii de către ei avea să-i așeze pe Adam și Eva într-o stare de răzvrătire; și ei se puteau uni cu Adam și Eva pentru a lua în stăpânire Edenul și să-l dețină, ca fiind căminul lor. Și dacă puteau avea acces la pomul vieții, care se afla în mijlocul grădinii, tăria lor, gândeau ei, urma să fie egală cu cea a sfinților îngeri și nici chiar Dumnezeu nu-i mai putea izgoni. {AÎ 50.2}

Satana a avut o consfătuire cu îngerii lui cei răi. Nu toți au fost de îndată de acord să se angajeze în această lucrare riscantă și înfricoșătoare. Le-a spus că nu poate încredința nici unuia dintre ei îndeplinirea acelei lucrări; căci socotea că numai el avea înțelepciune suficientă a realiza o asemenea acțiune. El le-a cerut să se gândească la lucrul acesta cât timp el avea să se retragă de la ei pentru a-și elabora în amănunt planurile.... {AÎ 50.3}

Satana a plecat să-și elaboreze în amănunt planurile care aveau să asigure căderea lui Adam și a Evei. El se înfiora la gândul că avea să azvârle în nenorocirea și remușcarea pe care el însuși le îndura și perechea cea sfântă și fericită. Părea că este într-o stare de nehotărâre; odată ferm și hotărât, apoi ezitând și șovăind. {AÎ 51.1}

Îngerii lui îl căutau pe el, conducătorul, pentru a-i aduce la cunoștință decizia lor. Se vor uni cu el în planurile lui și aveau să poarte împreună cu el răspunderea și să suporte consecințele. {AÎ 51.2}

Satana s-a debarasat de simțămintele de disperare și slăbiciune și, în calitate de conducător al lor, s-a întărit pentru a apărea neînfricat și a face tot ce-i sta în putere pentru a sfida autoritatea lui Dumnezeu și a Fiului Său. — The Spirit of Prophecy 1:31-33. {AÎ 51.3}

Satana a declarat că avea să dovedească lumilor pe care le-a creat Dumnezeu și ființelor cerești că a ține Legea lui Dumnezeu este un lucru imposibil. — The Review and Herald, 3 septembrie, 1901. {AÎ 51.4}

Dumnezeu a adunat oștirea îngerilor spre a lua măsuri pentru a preîntâmpina răul care amenința. S-a hotărât în sfatul ceresc ca îngeri să meargă în Eden și să-l avertizeze pe Adam cu privire la pericolul din partea vrăjmașului. De îndată, doi îngeri s-au grăbit să meargă la primii noștri părinți. — The Signs of the Times, 16 ianuarie, 1879. {AÎ 51.5}

Solii cerești le-au prezentat [lui Adam și Evei] istoria căderii lui Satana și planurile sale ascunse, făcute pentru distrugerea lor, desfășurând mai pe deplin natura guvernării divine, pe care prințul răului a încercat să o răstoarne.... {AÎ 51.6}

Îngerii i-au avertizat să fie în gardă împotriva șiretlicurilor lui Satana; căci eforturile sale pentru a-i prinde în cursă aveau să fie neobosite. Cât timp aveau să fie ascultători de Dumnezeu, Satana nu le putea face nici un rău; căci, dacă avea să fie nevoie, toți îngerii din ceruri aveau să fie trimiși în ajutorul lor. Dacă ei aveau să-i respingă cu fermitate primele lui insinuări, puteau fi tot așa de în siguranță ca și solii cerești. Însă dacă aveau să cedeze o singură dată ispitei, natura lor avea să ajungă atât de coruptă, încât ei nu mai puteau să aibă putere în ei înșiși și nici dorința de a se împotrivi lui Satana. — Patriarchs and Prophets, 52, 53. {AÎ 51.7}

Îngerii i-au atras atenția Evei să nu se despartă de soț, în ocupația ei, căci putea ajunge în legătură cu acest vrăjmaș căzut. Dacă erau despărțiți unul de celălalt, ei aveau să fie în pericol mai mare decât dacă erau împreună. Îngerii i-au însărcinat să urmeze îndeaproape sfaturile pe care Dumnezeu le-a dat cu privire la pomul cunoștinței; căci dacă erau în mod desăvârșit ascultători, erau în siguranță, și acest vrăjmaș căzut putea avea acces la ei doar la pomul cunoștinței binelui și răului. {AÎ 52.1}

Adam și Eva i-au asigurat pe îngeri că nu vor călca niciodată porunca expresă a lui Dumnezeu și că plăcerea lor cea mai mare era de a face voia Sa. Îngerii s-au unit cu Adam și Eva în melodii sfinte de muzică armonioasă; și, în timp ce cântecele lor răsunau din Edenul cel fericit, Satana a auzit sunetele melodiilor lor de adorare plină de bucurie a Tatălui și a Fiului. Iar când le-a auzit, invidia, ura și răutatea lui au crescut și și-a exprimat dorința puternică ca adepții lui să-i incite [pe Adam și Eva] la neascultare. — The Spirit of Prophecy 1:34, 35. {AÎ 52.2}

Satana îi vorbește Evei printr-un șarpe

Pentru a-și aduce la îndeplinire lucrarea fără a fi recunoscut, Satana a ales să folosească șarpele ca medium — o deghizare bine adaptată scopului său de a înșela. Șarpele era atunci una din cele mai înțelepte și frumoase creaturi de pe pământ. Avea aripi și în timp ce zbura prin aer avea o înfățișare de o strălucire orbitoare, având culoarea și strălucirea aurului șlefuit. — Patriarchs and Prophets, 53. {AÎ 53.1}

Eva a plecat de lângă soțul ei, privind lucrurile frumoase ale creațiunii lui Dumnezeu, delectându-și simțurile cu miresmele și culorile florilor și cu frumusețea pomilor și a arbuștilor. Ea se gândea la restricția pe care a pus-o Dumnezeu asupra lor cu privire la pomul cunoștinței. Era mulțumită de frumusețile și darurile îmbelșugate cu care îi înzestrase Dumnezeu pentru satisfacerea tuturor nevoilor lor. Toate acestea, își spunea ea, Dumnezeu ni le-a dat pentru a ne bucura. Toate sunt ale noastre, căci Dumnezeu a zis: „Puteți să mâncați după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mâncați”. {AÎ 53.2}

Eva se îndrepta agale spre pomul interzis și i-a fost stârnită curiozitatea de a ști în ce fel putea fi moartea ascunsă în acest pom atrăgător. Ea a fost surprinsă să audă nedumeririle ei preluate și repetate de un glas ciudat: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat să nu mâncați din toți pomii din grădină?” Eva nu a fost conștientă că și-a dezvăluit gândurile discutând cu sine însăși cu voce tare, de aceea a fost foarte uimită să audă nedumeririle ei repetate de un șarpe. — The Review and Herald, 24 februarie, 1874. {AÎ 53.3}

Satana a abordat-o pe Eva care își punea aceste întrebări, prin cuvinte dulci și plăcute. Ea a fost surprinsă să audă un șarpe vorbind. El i-a ridicat în slăvi frumusețea și drăgălășenia neîntrecută, ceea ce nu a displăcut Evei. {AÎ 53.4}

Eva a fost ademenită, lingușită. — The Spirit of Prophecy 1:35, 36. {AÎ 54.1}

Ea [Eva] socotea că șarpele îi cunoștea cu adevărat gândurile și că el trebuie să fie foarte înțelept. Ea i-a răspuns: „Putem mânca din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a spus: «Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.» Atunci șarpele a zis femeii: «Hotărât că nu veți muri; dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul».” [Geneza 3, 2-5.] {AÎ 54.2}

Aici tatăl minciunilor și-a prezentat susținerea în directă contradicție față de cuvântul cel lămurit al lui Dumnezeu. Satana a asigurat-o pe Eva că a fost creată nemuritoare și că nu era posibil ca ea să moară. I-a spus, de asemenea, că Dumnezeu știa că, dacă ei aveau să mănânce din pomul cunoștinței, priceperea lor avea să fie luminată, extinsă și înnobilată, devenind egali cu El.... Eva a considerat cuvântarea șarpelui foarte înțeleaptă.... Ea a privit cu o dorință înfocată spre pomul încărcat cu roade, care păreau foarte delicioase. Șarpele mânca din rodul acestuia cu vădită delectare. {AÎ 54.3}

Eva a exagerat cuvintele poruncii lui Dumnezeu. El îi spusese lui Adam și Evei: „Dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mâncați, căci în ziua când veți mânca din el, veți muri negreșit”. În disputa ei cu șarpele, Eva a adăugat propoziția: *„**Nici să nu-l atingeți, ca să nu muriți**”*. Aici a fost văzută șiretenia șarpelui. Această declarație a Evei l-a pus în avantaj. — The Review and Herald, 24 februarie, 1874. {AÎ 54.4}

Luând din acest pom, el [Satana] le-a declarat că ei aveau să atingă o sferă a existenței mai înaltă și vor intra într-un câmp mai vast al cunoștinței. El însuși mâncase din fructul interzis și ca urmare a dobândit puterea vorbirii. Și a insinuat că, din gelozie, Domnul dorea ca acest lucru să le fie oprit, pentru ca ei să nu poată fi înălțați spre a fi egali cu El Însuși. — Patriarchs and Prophets, 54. {AÎ 55.1}

Curiozitatea Evei a fost stârnită. În loc de a fugi din acel loc, ea asculta cum vorbește un șarpe. Nu i-a trecut prin minte că acesta poate fi vrăjmașul cel căzut, care folosea șarpele ca medium. — The Spirit of Prophecy 1:36. {AÎ 55.2}

Cu cât interes privea întregul univers conflictul care avea să decidă poziția lui Adam și a Evei. Cu câtă atenție ascultau îngerii cuvintele lui Satana, cel în care și-a avut originea păcatul, cum acesta își așeza propriile idei mai presus de poruncile lui Dumnezeu și căuta să facă fără nici un efect Legea lui Dumnezeu prin motivația lui înșelătoare! Cât de nerăbdători erau să vadă dacă perechea sfântă avea să fie amăgită de ispititor și să cedeze viclesugurilor sale.... {AÎ 55.3}

Satana L-a prezentat pe Dumnezeu ca înșelător, ca unul care vrea să rețină de la creaturile Sale beneficiul celui mai măreț dar al Său. Îngerii au auzit cu durere și uluire declarația lui cu privire la caracterul lui Dumnezeu, în care Satana L-a reprezentat ca posedând însușirile lui îngrozitoare; însă Eva nu a fost șocată sau cuprinsă de oroare, în timp ce auzea cum Dumnezeul cel sfânt și atotputernic era acuzat pe nedrept.... Dacă și-ar fi amintit toate dovezile dragostei Sale, dacă ar fi fugit la soțul ei, ar fi putut fi salvată de ispitirea cea subtilă a celui rău. — The Signs of the Times, 12 mai, 1890. {AÎ 55.4}

Ispititorul a luat fructul și i l-a dat Evei. Ea l-a luat în mână. Ei bine, spunea ispititorul, ți-a fost interzis chiar să-l atingi, ca să nu mori. El i-a spus că, mâncând din acesta, nu va avea simțământul morții și de a fi comis răul în mai mare măsură decât dacă doar ar fi atins sau mânuit fructul. Eva a fost încurajată, deoarece ea nu simțea semnele imediate ale neplăcerii lui Dumnezeu. Ea considera cuvintele ispititorului ca fiind înțelepte și corecte. A mâncat și a fost încântată de fruct. Părea delicios gustului ei și și-a imaginat că s-au produs în ea însăși efectele minunate ale consumării acelui fruct. — The Spirit of Prophecy 1:38. {AÎ 56.1}

Nu a fost nimic otrăvitor în fructul cunoștinței, în sine, nimic ce putea provoca moartea, mâncând din el. Pomul fusese așezat în grădină pentru a le testa loialitatea față de Dumnezeu. — The Signs of the Times, 13 februarie, 1896. {AÎ 56.2}

Eva mănâncă fructul și îl ispitește și pe Adam

Eva a mâncat și și-a închipuit că simte senzația unei vieți noi și mai înalte.... Ea nu a simțit efectele rele ale fructului, nimic ce putea fi interpretat ca însemnând moarte, ci, așa cum spusese șarpele, o senzație dătătoare de plăcere, și ea își imagina că era ceea ce simțeau îngerii. — Testimonies for the Church 3:72. {AÎ 56.3}

Ea a luat atunci fructul, a mâncat și și-a închipuit că simte puterea însuflețitoare a unei existențe noi și înalte, ca urmare a influenței antrenante a pomului oprit. Ea se afla într-o încântare ciudată și nenaturală, în timp ce îl căuta pe soțul ei, având în mână fructul oprit. Ea i-a povestit cuvântarea înțeleaptă a șarpelui și a vrut să-l conducă de îndată la pomul cunoștinței. I-a spus că ea a mâncat din fruct și că, în loc de a avea vreun simțământ al morții, a avut simțământul unei influențe plăcute, însuflețitoare. De îndată ce și-a dovedit neascultarea, Eva a devenit un medium puternic, prin care să se producă căderea soțului ei. — The Spirit of Prophecy 1:38, 39. {AÎ 56.4}

O expresie de tristețe a cuprins fața lui Adam. El părea uluit și alarmat. La cuvintele Evei, el a răspuns că acesta trebuie să fie vrăjmașul despre care îi avertizase Dumnezeu;

și că, în virtutea sentinței divine, ea trebuia să moară. Ca răspuns, ea l-a îndemnat să mănânce și el, repetându-i cuvintele șarpelui, și anume că nu vor muri. Eva a susținut că acest lucru trebuie să fie adevărat, din moment ce nu simțea nici o dovadă a neplăcerii lui Dumnezeu.... {AÎ 57.1}

Adam a înțeles că tovarășa lui a călcat porunca lui Dumnezeu și nu a ținut seama de unica interdicție care le fusese pusă ca test al credincioșiei și dragostei lor. În mintea lui era o luptă teribilă. A plâns cu amar că o lăsase pe Eva să se îndepărteze de el. Dar acum fapta era comisă; trebuia să fie despărțit de cea a cărei companie fusese bucuria lui. Cum ar fi suportat aceasta? S-a hotărât să-i împărtășească soarta. La urma urmei, s-a gândit el, oare nu e posibil să fie adevărate cuvintele șarpelui cel înțelept? Eva era în fața lui, la fel de frumoasă și, în aparență, la fel de inocentă ca înaintea acestui act al neascultării. Ea a exprimat o și mai mare dragoste pentru el decât înainte. Nu vedea la ea nici un semn al morții și s-a decis să înfrunte consecințele. A luat fructul și l-a mâncat repede. {AÎ 57.2}

După păcătuire, Adam și-a închipuit la început că trece într-o stare mai înaltă a existenței. Însă curând, gândul păcatului său l-a umplut de groază. Aerul, care până atunci avusese o temperatură blândă și uniformă, părea că îngheață perechea vinovată. Dragostea și pacea lor s-au dus și în locul acestora au avut simțământul păcatului, al spaimei față de viitor, al goliciunii sufletești. — Patriarchs and Prophets, 56, 57. {AÎ 58.1}

Satana tresălta datorită succesului său. El o ispitise pe femeie ca să nu aibă încredere în Dumnezeu, să pună la îndoială înțelepciunea Sa și să caute să pătrundă în planurile Lui atotînțelepte. Și prin ea, el a provocat și înfrângerea lui Adam, care, datorită iubirii sale pentru Eva, nu s-a supus poruncii lui Dumnezeu și a căzut împreună cu ea. — The Spirit of Prophecy 1:42. {AÎ 58.2}

Satana, îngerul căzut, declarase că nici un om nu poate ține Legea lui Dumnezeu și el arăta spre neascultarea lui Adam, ca dovadă a faptului că declarația lui fusese adevărată. — The Signs of the Times, 10 aprilie, 1893. {AÎ 58.3}

Satana ... se făIea cu îngâmfare că lumea pe care o crease Dumnezeu era în stăpânirea lui. Învingându-l pe Adam, monarhul lumii, câștigase neamul omenesc ca suspus al său, iar acum trebuia să intre în posesia Edenului și să facă din acesta cartierul său general. Aici urma să-și stabilească tronul și să fie regele lumii. — The Review and Herald, 24 februarie, 1874. {AÎ 58.4}

Sfatul păcii

Vestea căderii omului s-a răspândit în ceruri — toate harpele au amuțit. Îngerii și-au aruncat coroanele de pe cap de durere. Tot cerul era în mișcare. — The Spirit of Prophecy 1:42. {AÎ 59.1} S-a ținut un consiliu pentru a se decide ce trebuie făcut cu perechea vinovată. — Spiritual Gifts 3:44. {AÎ 59.2}

Îngrijorarea îngerilor părea să fie tot mai mare, în timp ce Domnul Isus discuta cu Tatăl Său. De trei ori, El a fost învăluit în lumina plină de slavă din jurul Tatălui, iar a treia oară când a ieșit de la Tatăl, Persoana Lui a putut fi văzută.... Atunci El a făcut cunoscut oștirii îngerești că s-a întocmit o cale de scăpare pentru omul pierdut. Le-a spus că a stăruit de Tatăl Său și S-a oferit să-și dea viața ca preț de răscumpărare, luând sentința morții asupra Sa, pentru ca prin El omul să poată găsi iertare.... {AÎ 59.3}

La început, îngerii nu s-au putut bucura; căci Comandantul lor nu le-a ascuns nimic, ci le-a deschis în față planul de mântuire. Domnul Isus le-a spus că El ... avea să părăsească toată slava Sa din ceruri, că avea să meargă pe pământ ca om, să se umilească și că, în cele din urmă, după ce Își va îndeplini misiunea de învățător, avea să fie dat în mâinile oamenilor și să îndure aproape toate cruzimile și suferințele pe care Satana și îngerii lui îi puteau inspira pe oameni să le facă; că avea să moară de cea mai crudă moarte, atârnat între cer și pământ, ca un păcătos vinovat; că avea să sufere ore îngrozitoare de agonie, la care nici măcar îngerii nu puteau privi, ci aveau să-și acopere fețele spre a nu vedea.... {AÎ 59.4} Îngerii s-au prosternat înaintea Lui. Ei și-au oferit viața lor. Domnul Isus a spus că prin moartea Sa avea să-i salveze pe mulți; că moartea unui înger nu putea plăti ceea ce se datora. Doar viața Lui putea fi acceptată de Tatăl, ca preț de răscumpărare pentru om. — Early Writings, 149, 150. {AÎ 60.1}

Îngerii s-au temut că ei [Adam și Eva] aveau să pună mâna și să mănânce din pomul vieții și să fie păcătoși nemuritori. Însă Dumnezeu a spus că îi va alunga pe cei ce au păcătuit din grădină. De îndată, îngerii au primit însărcinarea de a păzi drumul spre pomul vieții. — Spiritual Gifts 1:22. {AÎ 60.2}

Îngerii care au fost rânduiți să-l păzească pe Adam în căminul său din Eden înainte de păcătuirea sa și izgonirea sa din Paradis au fost rânduiți acum să păzească porțile Paradisului și drumul spre pomul vieții. — The Review and Herald, 24 februarie, 1874. {AÎ 60.3}

Când și-au dat seama cât de înălțată și sacră este Legea lui Dumnezeu, a cărei încălcare făcea necesar un sacrificiu atât de costisitor pentru a-i salva pe ei și urmașii lor de la ruină

totală, Adam și Eva au cerut stăruitor să moară ei sau să fie lăsați ei și urmașii lor să îndure pedeapsa pentru călcarea lor de Lege, iar preaiubitul Fiu al lui Dumnezeu să nu facă acest mare sacrificiu.... {AÎ 60.4}

Adam a fost informat că viața unui înger nu putea plăti pentru păcat. Legea lui Iehova, temelia guvernării Sale în ceruri și pe pământ, era tot atât de sfântă ca și Dumnezeu Însuși; și din acest motiv, viața unui înger nu putea fi acceptată ca jertfă pentru călcarea Legii.... Tatăl nu putea desființa sau schimba nici măcar un singur precept al Legii Sale pentru a veni în întâmpinarea omului în starea sa căzută. Însă Fiul lui Dumnezeu, care, la unison cu Tatăl îl crease pe om, putea face ispășire pentru om, care era acceptată de Dumnezeu.... {AÎ 60.5}

Când Adam, în conformitate cu instrucțiunile speciale ale lui Dumnezeu, a adus o jertfă pentru păcat, a participat la cea mai dureroasă ceremonie de până atunci. Mâna sa a trebuit să se ridice pentru a lua viața, pe care numai Dumnezeu o putea da, aducând astfel o jertfă pentru păcat. A fost pentru prima dată când a văzut moarte. Și cum privea la victima însângerată care se zbătea în agonia morții, prin credință, L-a văzut, în viitor, pe Fiul lui Dumnezeu, pe care Îl prefigura această jertfă. — The Spirit of Prophecy 1:50-53. {AÎ 61.1}

Adam și Eva izgoniți din Eden

Ei [Adam și Eva] au fost informați că își vor pierde căminul din Eden.... Nu era sigur pentru ei să rămână în grădina Edenului, pentru ca nu cumva, în starea lor de păcat, să aibă acces la pomul vieții. — The Spirit of Prophecy 1:44. {AÎ 61.2}

Ei [Adam și Eva] au implorat cu stăruință să poată rămâne în căminul inocenței și bucuriei lor. Au mărturisit că și-au pierdut orice drept în acel lăcaș fericit, dar s-au angajat ca în viitor să acorde o ascultare strictă față de Dumnezeu. Li s-a spus că natura lor a devenit prea stricată prin păcat; că li s-a micșorat puterea de a se împotrivi răului și au deschis calea ca Satana să aibă mai ușor acces la ei. În inocența lor, ei au cedat ispitei; iar acum, în această stare de vinovăție conștientă, aveau să aibă mai puțină putere de a-și menține integritatea. {AÎ 61.3}

În umilință și cu tristețe de nedescris, ei și-au luat rămas bun de la căminul lor cel frumos și s-au dus să locuiască pe pământ, asupra căruia zăcea blestemul păcatului. — Patriarchs and Prophets, 61. {AÎ 62.1}

Îngeri sfinți au fost trimiși să alunge perechea neascultătoare din grădină, în timp ce alți îngeri păzeau drumul la pomul vieții. Fiecare dintre acești îngeri puternici aveau în mâna dreaptă o sabie învăpăiată. — Spiritual Gifts 3:45. {AÎ 62.2}

Îngeri puternici, cu raze de lumină, ce reprezentau săbiile înfocate care erau îndreptate în toate direcțiile, au fost așezați ca santinele, pentru a păzi drumul spre pomul vieții de apropierea lui Satana și a perechii vinovate. — The Review and Herald, 24 februarie, 1874. {AÎ 62.3}

Planul bine studiat al lui Satana a fost ca Adam și Eva să nu asculte de Dumnezeu, să aibă parte de dezaprobarea Lui și apoi să ia din pomul vieții, ca să poată perpetua o viață de păcat. Însă îngeri sfinți au fost trimiși să le împiedice drumul la pomul vieții. În jurul acestor îngeri luminau raze de lumină în toate direcțiile, ceea ce dădea înfățișarea de săbii învăpăiate. — The Spirit of Prophecy 1:44. {AÎ 62.4}

După cădere, Satana a poruncit îngerilor săi să facă toate eforturile cu putință pentru a încuraja credința în nemurirea naturală a omului; și dacă aveau să-i determine pe oameni să accepte această eroare, ei aveau să-i facă să tragă concluzia că păcătosul va trăi în nenorocire veșnică. — The Spirit of Prophecy 4:354. {AÎ 62.5}

Capitolul 6 – Lucrarea îngerilor înainte și După Potopul lui Noe

Planul de mântuire, explicat mai departe

Îngerii au menținut legătura cu Adam după căderea sa și l-au informat cu privire la planul de mântuire și cu privire la faptul că neamul omenesc nu era în afara posibilității de a fi salvat. — Spiritual Gifts 3:52. {AÎ 63.1}

Îngerii i-au adus la cunoștință lui Adam că, având în vedere că păcătuirea sa a adus moartea și nenorocirea, viața și nemurirea aveau să fie asigurate prin sacrificiul Domnului Isus Hristos. — The Spirit of Prophecy 1:51. {AÎ 63.2}

Grădina Edenului a rămas pe pământ mult timp după ce omul a fost izgonit de pe frumoasele ei alei. Neamului omenesc căzut i-a fost permis mult timp să privească spre căminul inocenței, numai că intrarea le era oprită de îngerii păzitori. — Patriarchs and Prophets, 62. {AÎ 63.3}

Închinare la poarta păzită de heruvimi

La poarta păzită de heruvimi a Paradisului a fost descoperită slava Domnului și aici au venit cei dintâi închinători. Aici și-au adus Cain și Abel primele lor jertfe, iar Dumnezeu a coborât ca să comunice cu ei. {AÎ 63.4}

Scepticismul nu putea tăgădui existența Edenului, în timp ce acesta era la vedere, având intrarea îngrădită de îngerii păzitori. Ordinea creațiunii, grădina în sine, istoria celor doi pomi ai săi atât de strâns legați de destinul omului, constituiau lucruri de necontestat. Iar existența și autoritatea lui Dumnezeu, obligativitatea Legii Sale, erau adevăruri pe care cu greu le puteau pune la îndoială atâta timp cât Adam era printre ei. — Patriarchs and Prophets, 83, 84. {AÎ 64.1}

[Cain și Abel] fuseseră instruiți cu privire la măsurile luate pentru salvarea neamului omenesc. Li s-a cerut să aducă la îndeplinire o rânduială care să denote o ascultare umilă, care să arate respectul lor față de Dumnezeu și dependența de Mântuitorul cel făgăduit, prin jertfirea celor dintâi născuți ai turmei, pe care, cu solemnitate, să-i aducă, împreună cu sângele, ca o ardere de tot lui Dumnezeu.... {AÎ 64.2}

El [Cain] nu voia să urmeze cu strictețe planul ascultării și să caute un miel pe care să-l aducă jertfă împreună cu roadele pământului. El a luat numai roadele pământului și a nesocotit cerința lui Dumnezeu.... Abel l-a sfătuit pe fratele lui să nu vină înaintea

Domnului fără sângele jertfei. Cain, fiind mai mare, nu a vrut să asculte de fratele lui.... {AÎ 64.3}

Abel a adus jertfă din întâii născuți ai turmei, din cei mai grași, așa cum a poruncit Dumnezeu; și, cu credință deplină în Mesia care avea să vină și cu respect umil, el și-a adus jertfa. Dumnezeu a privit bine spre jertfa lui. O flacără fulgeră din ceruri și mistuie jertfa lui Abel. Cain nu vede manifestarea faptului că și jertfa lui a fost acceptată. Se mânie pe Domnul și pe fratele lui. Domnul trimite un înger la Cain ca să discute cu el. {AÎ 64.4}

Îngerul îl întreabă care este motivul mâniei sale și îi spune că, dacă face binele și urmează îndrumările date de Dumnezeu, El îl va primi și va privi bine spre jertfa lui. Dar, dacă nu se supune în umilință rânduielilor lui Dumnezeu, nu Îl crede și nu Îl ascultă, El nu îi poate accepta jertfa. Îngerul îi spune lui Cain că nu a fost nedreptate din partea lui Dumnezeu sau părtinire dovedită față de Abel; ci, din cauza păcatului său și a neascultării sale de porunca expresă a lui Dumnezeu, El nu a putut accepta jertfa lui — și că, dacă face bine, va fi primit de Dumnezeu.... Însă nici după ce a fost cu atâta credincioșie instruit, Cain nu s-a pocăit.... În gelozia și ura lui, el se ceartă cu Abel și îi adresează ocară.... În timp ce Abel susține și îndreptățește planul lui Dumnezeu, Cain se înfurie, iar mânia lui crește și izbucnește împotriva lui Abel până când, în furia lui, îl ucide. — Spiritual Gifts 3:47-49. {AÎ 65.1}

Adam și îngerii au dat îndrumări antediluvienilor

Avantajele de care s-au bucurat oamenii acelui veac [înainte de potop] de a dobândi cunoștințe despre Dumnezeu prin lucrările Sale nu au mai fost niciodată disponibile de atunci. Și departe de a fi un veac de întunecime spirituală, acela a fost un veac de o măreață lumină. Toată lumea avea ocazia de a primi învățături de la Adam, iar cei care se temeau de Domnul aveau, de asemenea, ca învățători ai lor pe Domnul Hristos și pe îngeri. — Patriarchs and Prophets, 83. {AÎ 65.2}

Oamenii au trăit aproape o mie de ani în acele zile [înainte de potop], iar îngerii veneau la ei cu învățături direct de la Domnul Hristos. — Selected Messages 1:230. {AÎ 65.3}

Enoh

Enoh a auzit din gura lui Adam povestea tristă a căderii în păcat, cât și minunata relatare despre harul acordat de Dumnezeu prin darul Fiului Său, ca Mântuitor al lumii. El a crezut și s-a bizuit pe făgăduința dată. Enoh a fost un bărbat sfânt. El L-a servit pe Dumnezeu cu o inimă neîmpărțită. El era conștient de stricăciunea familiei omenești și s-

a despărțit de urmașii lui Cain și i-a mustrat pentru marea lor nelegiuire.... Sufletul lui era întristat văzând cum zi de zi călcau în picioare autoritatea lui Dumnezeu.... El s-a decis să se despartă de ei și să petreacă mai mult timp singur, în meditație și rugăciune. El stătea în așteptare înaintea lui Dumnezeu și se ruga să cunoască cât mai bine voia Lui, ca să o poată aduce la îndeplinire. Dumnezeu a comunicat cu Enoh prin îngerii Lui și i-a dat învățături divine. El i-a făcut cunoscut că nu va îndura la nesfârșit răzvrătirea omului și că avea în plan să nimicească neamul cel păcătos printr-un potop de ape, care avea să vină pe pământ. {AÎ 66.1}

Domnul i-a prezentat mai îndeaproape lui Enoh planul mântuirii și, prin Spiritul profeției, l-a dus în decursul generațiilor care aveau să trăiască după potop, arătându-i marile evenimente legate de cea de-a doua venire a Domnului Hristos și sfârșitul lumii. {AÎ 66.2}

Enoh era preocupat de starea celor ce mor. I se părea că și cei neprihăniți și cei nelegiuiți se întorc în țărână deopotrivă și că acesta le este sfârșitul. El nu putea vedea viața celor drepți dincolo de mormânt. În viziune profetică, el a primit învățături cu privire la Fiul lui Dumnezeu, care avea să moară ca jertfă pentru om și i-a fost arătată venirea Domnului Hristos pe norii cerului, însoțit de oastea cerească, pentru a da viață celor neprihăniți dintre cei morți și să-i elibereze din mormintele lor.... {AÎ 66.3}

Enoh a relatat cu credincioșie oamenilor tot ce-i fusese descoperit prin Spiritul profeției. Unii au crezut cuvintele sale și s-au întors de la nelegiuirea lor, temându-se de Domnul și aducându-I închinare. — The Signs of the Times, 20 februarie, 1879. {AÎ 66.4}

El [Enoh] căuta să aibă anumite momente în care să fie singur și nu dorea să fie găsit de oameni, pentru că ei îi întrerupeau meditația sfântă și comuniunea lui cu Dumnezeu. El nu se retrăgea întotdeauna din societatea acelora care îl iubeau și ascultau cuvintele lui înțelepte; și nici nu se separa cu totul de cei stricați. El se întâlnea și cu cei buni, și cu cei răi, în anumite momente stabilite, și se străduia să-i întoarcă pe cei răi de la calea lor cea rea. — Spiritual Gifts 3:56. {AÎ 67.1}

Enoh se apropia tot mai mult de cer, în timp ce era în comuniune cu Dumnezeu.... Domnul îl iubea pe Enoh, pentru că el Îl urma cu credincioșie și hotărâre și ura nedreptatea și căuta cu stăruință o mai desăvârșită cunoaștere a voii Sale, pentru ca să o poată aduce la îndeplinire. El tânjea de dorul de a fi mai aproape de Dumnezeu, de care se temea, pe care Îl respecta și adora. Domnul nu avea să îngăduie ca Enoh să moară ca

toți ceilalți oameni, ci i-a trimis pe îngerii Săi să-l ia la cer, fără ca să vadă moartea. În prezența celor neprihăniți și nelegiuiți, Enoh a fost luat din mijlocul lor. Cei care îl iubeau au gândit că poate Dumnezeu l-a lăsat în vreunul din locurile în care obișnuia să se retragă; însă după ce l-au căutat cu stăruință și nu l-au găsit, au raportat că nu era în acele locuri, căci îl luase Domnul. — The Signs of the Times, 20 februarie, 1879. {AÎ 67.2}

Carele de foc ale Domnului au fost trimise pentru bărbatul Lui cel sfânt și el a fost dus la cer. — The Review and Herald, 19 aprilie, 1870. {AÎ 68.1}

Domnul mi-a dat o viziune despre celelalte lumi. Mi-au fost date aripi și un înger m-a însoțit din cetate până într-un loc care era strălucitor și plin de slavă.... Apoi, am fost luată într-o lume care avea șapte luni [astre, n.tr.]. Acolo, l-am văzut pe bătrânul și bunul Enoh, care fusese răpit la cer. În mâna Sa dreaptă avea o ramură minunată de palmier, pe ale cărei frunze, pe fiecare dintre ele, era scris: „Biruință”. Pe capul său era o ghirlandă albă, de o strălucire ce-ți lua ochii, cu frunze, iar în mijlocul fiecărei frunze era scris „Curăție”; în jurul ghirlandei erau pietre prețioase, de diferite culori, care străluceau mai tare ca stelele și reflectau asupra literelor, mărindu-le strălucirea. În partea din spate a capului său era un arc, unde se închidea ghirlanda și pe acel arc era scris „Sfințenie”. Deasupra ghirlandei era o coroană minunată, care strălucea mai tare ca soarele. L-am întrebat dacă acela era locul unde a fost dus când a fost luat de pe pământ. El mi-a spus: „Nu; ci cetatea este căminul meu, aici am venit în vizită”. — Early Writings, 39, 40. {AÎ 68.2}

Enoh reprezintă pe aceia care vor rămâne pe pământ și vor fi mutați la cer fără să vadă moartea. El reprezintă acea mulțime care va trăi în primejdiile zilelor din urmă și se va împotrivi stricăciunii, răutății, păcatului și nedreptății și totuși va rămâne nepătată. Și noi putem fi ca Enoh. S-au luat măsuri în favoarea noastră.... Îngeri ai lui Dumnezeu, care excelează în putere, sunt trimiși să slujească în sprijinul acelora care vor fi moștenitori ai mântuirii. Acești îngeri, când văd că noi facem tot ce ne stă în putere pentru a fi biruitori, își vor face partea lor, iar lumina lor va străluci în jurul nostru, îndepărtând influența îngerilor răi, care ne înconjoară, și ei vor face în jurul nostru o fortificație ca un zid de foc. — The Review and Herald, 19 aprilie, 1870. {AÎ 68.3}

Noe

Cei care au trăit în zilele lui Noe și Avraam semănau mai mult cu îngerii, ca formă, farmec și tărie. Însă fiecare generație ce urma era tot mai slabă. — Spiritual Gifts 1:69. {AÎ 69.1}

Cu mai mult de o sută de ani înainte de potop, Domnul a trimis un înger la credinciosul Noe pentru a-i aduce la cunoștință că El nu va mai avea îndurare pentru acel neam stricat. Însă El nu voia ca ei să fie în necunoștință de planul Său. El avea să-i dea îndrumări lui Noe și să-l facă un propovăduitor credincios, care să avertizeze lumea de distrugerea care urma să vină, astfel ca locuitorii pământului să nu aibă scuză.... {AÎ 69.2}

Îngerii au fost trimiși să adune din pădure și din câmp animalele pe care le crease Dumnezeu. — The Spirit of Prophecy 1:69, 72. {AÎ 69.3}

Îngerii au mers înaintea acestor animale și ele i-au urmat două câte două, parte bărbătească și parte femeiască, iar din cele curate câte șapte perechi. — Spiritual Gifts 3:67. {AÎ 69.4}

Totul era acum gata pentru închiderea corăbiei, lucru pe care Noe nu-l putea face din interior. Un înger a fost văzut de către mulțimea batjocoritoare, coborând din cer, îmbrăcat într-o strălucire ca cea a fulgerului. El a închis ușa cea masivă pe dinafară și apoi și-a reluat zborul înapoi la ceruri. — The Spirit of Prophecy 1:72. {AÎ 69.5}

Potopul vine

Fără să țină seama de solemna manifestare a puterii lui Dumnezeu, la care ei [antediluvienii] au fost martori — felul neobișnuit în care animalele au părăsit pădurile și câmpiile și s-au dus în corabie și îngerul lui Dumnezeu, îmbrăcat în strălucire și cu o înfățișare înfricoșătoare, coborând din cer și închizând ușa — ei și-au împietrit inimile și au continuat să chefuiască și să se distreze, în ciuda manifestărilor vădite ale puterii divine. Însă în ziua a opta, cerul s-a întunecat.... Ploaia a coborât din nori peste ei. Aceasta era ceva ce ei nu mai văzuseră niciodată.... Furtuna creștea în tărie până ce se părea că apa vine din ceruri în torente puternice.... Jeturi de apă țâșneau din pământ cu o forță de nedescris, aruncând stânci masive la sute de picioare în aer, pentru ca apoi să fie îngropate în pământ.... {AÎ 69.6}

Violența furtunii a crescut, elementele dezlănțuite ale naturii amestecându-se cu vaietele oamenilor care au disprețuit autoritatea lui Dumnezeu. Copaci, clădiri, stânci și bucăți din pământ erau aruncate în toate direcțiile. Spaima oamenilor și a animalelor era dincolo de orice putință de a fi descrisă. Chiar și Satana, care era silit să stea în mijlocul elementelor dezlănțuite ale naturii s-a temut pentru propria lui existență.... {AÎ 70.1}

Îngeri care excelează în putere au călăuzit corabia și au ferit-o de rele. Fiecare clipă din timpul acelei furtuni înfricoșătoare, ce a durat patruzeci de zile și patruzeci de nopți,

în care corabia a fost păstrată în siguranță, a constituit o minune a puterii Celui atotoputernic. — The Spirit of Prophecy 1:73, 75. {AÎ 70.2}

După potop

Noe și familia lui priveau cu nerăbdare cum scădeau apele. El dorea să poată merge iarăși pe pământ. A trimis un corb care s-a dus și s-a întors la corabie. El n-a putut obține informația pe care a dorit-o și a trimis și un porumbel care, negăsind unde să se oprească, s-a întors și el la corabie. După șapte zile, a trimis din nou porumbelul și când, la întoarcerea acestuia, au văzut frunza de măslin în ciocul lui, a fost mare bucurie în familia celor opt persoane care fuseseră închise în acea corabie atât de mult timp. Din nou, un înger coboară și deschide ușa corăbiei. Noe putea da la o parte acoperișul acesteia, dar nu putea deschide ușa pe care Dumnezeu o închisese. Dumnezeu i-a vorbit lui Noe prin îngerul care a deschis ușa, poruncindu-i familiei lui să iasă afară din corabie și să ia cu ei toate ființele dinăuntrul acestei.... {AÎ 71.1}

După ce a ieșit din corabie, Noe a privit la animalele puternice și feroce pe care le-a scos afară din corabie și apoi la familia sa care număra opt persoane și s-a înspăimântat că vor fi nimiciți de acele fiare. Însă Domnul a trimis pe îngerul Său la Noe ca să-i spună: „Nu te teme, căci spaima de tine va fi asupra tuturor fiarelor pământului, asupra păsărilor care zboară și asupra peștilor mărilor; toate acestea le-am dat în mâinile tale. Tot ce se mișcă și are viață vi le-am dat ca hrană; toate acestea vi le dau, ca și iarba verde.” — The Spirit of Prophecy 1:76, 78, 79. {AÎ 71.2}

Zidirea Turnului Babel

Unii dintre descendenții lui Noe au decăzut curând.... Unii din ei nu credeau în existența lui Dumnezeu.... Ceilalți credeau că Dumnezeu există. Cei care erau vrăjmași ai lui Dumnezeu erau zilnic mustrați de conversațiile sfinte și viețile neprihănite ale acelora care Îl iubeau pe Dumnezeu, Îl ascultau și-L preamăreau. Cei necredincioși s-au sfătuit și au căzut de acord să se despartă de cei credincioși.... Au călătorit la o anumită distanță de ei și au ales o câmpie întinsă, pe care să locuiască. Și-au construit o cetate și apoi au pus la cale ideea de a construi un turn mare, care să ajungă până la nori, ca să nu mai poată fi împrăștiați.... Ei voiau să-și construiască turnul mai înalt decât înălțimea pe care o atinseseră apele în timpul potopului ... și să fie ca niște dumnezei și să domnească asupra oamenilor.... {AÎ 71.3}

Ei s-au înălțat mai presus de Dumnezeu. Însă El nu avea să le îngăduie să-și aducă la îndeplinire lucrarea. Ei și-au construit turnul până la o înălțime semeață când Domnul a

trimis doi îngeri care i-au încurcat în lucrul lor.... Îngerii le-au încurcat limba.... După aceasta, nu a mai fost armonie în lucrarea lor. Furioși unul pe altul și nefiind în stare să înțeleagă de unde se trage neînțelegerea și acele cuvinte ciudate pe care le rosteau, ei au abandonat lucrul și s-au despărțit unii de alții, împrăștiindu-se pe fața pământului. Până la data aceea, oamenii vorbeau o singură limbă. Un fulger din ceruri, ca un semn al mâniei lui Dumnezeu, a spulberat vârful turnului lor, aruncându-l la pământ. — The Spirit of Prophecy 1:91-93. {AÎ 72.1}

Capitolul 7 – Lucrarea îngerilor în Perioada Patriarhală

Avraam

Dumnezeu l-a onorat mult pe Avraam. Îngeri din ceruri mergeau alături de el și discutau cu el ca de la prieten la prieten. — Patriarchs and Prophets, 138. {AÎ 73.1}

Domnul i-a transmis lui Avraam voia Sa prin îngeri. Domnul Hristos a apărut înaintea lui și i-a dat cunoștință clară cu privire la cerințele Legii morale și cu privire la mântuirea cea măreață, care avea să fie adusă la îndeplinire de El Însuși. — The Review and Herald, 29 aprilie, 1875. {AÎ 73.2} După nașterea lui Ismael, Domnul S-a înfățișat din nou înaintea lui Avraam și i-a spus: „Voi face un legământ între Mine și tine și sămânța ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legământ veșnic". Domnul a repetat iarăși făgăduința că va da Sarei un fiu și că ea va fi mama multor neamuri. — The Spirit of Prophecy 1:96. {AÎ 73.3}

Când trebuia să fie revărsate judecățile asupra Sodomei, lucrul acesta nu a fost ascuns de el și el a devenit un mijlocitor între Dumnezeu și păcătoși. Primirea îngerilor de către el prezintă, de asemenea, un frumos exemplu de ospitalitate. {AÎ 73.4}

La miezul zilei, când era cel mai cald, patriarhul stătea la ușa cortului său, privind afară peisajul tăcut, când a văzut în depărtare trei călători apropiindu-se. Înainte de a ajunge la cort, străinii s-au oprit ca și când s-ar fi consultat în privința a ceea ce aveau de făcut. Fără să aștepte ca aceștia să-i ceară anumite servicii, Avraam s-a sculat degrabă și când aceștia păreau că vor să se îndrepte în altă direcție, el s-a grăbit după ei și cu multă amabilitate i-a rugat să-l onoreze, zăbovind pentru a se înviora. El însuși le-a adus apă ca să-și poată spăla picioarele de praful călătoriei. El însuși a ales pentru ei ce să li se dea de mâncare și, în timp ce aceștia se odihneau la umbra răcoroasă, ospățul a fost pregătit, iar el stătea alături de ei, plin de respect, în timp ce aceștia se împărtășeau de ospitalitatea lui.... {AÎ 74.1}

Avraam văzuse în oaspeții săi doar trei călători obosiți, fără să-i treacă prin gând că printre ei se afla Acela în fața căruia el se putea închina fără a păcătui. Însă acum s-a descoperit adevăratul caracter al solilor cerești. Deși misiunea lor era de a revărsa mânia, totuși lui Avraam, bărbatul credinței, ei i-au vorbit mai întâi de binecuvântări.... {AÎ 74.2} Avraam L-a onorat pe Dumnezeu și Domnul l-a onorat pe el, luându-l la sfaturile Sale și descoperindu-i planurile Sale.... Dumnezeu cunoștea foarte bine măsura vinovăției

Sodomei; însă El S-a exprimat în felul oamenilor, pentru ca să fie înțeleasă justețea procedeelor Sale. Înainte de a aduce judecata asupra păcătoșilor, El avea să instituie o cercetare a căilor lor; dacă nu au depășit limitele harului divin, El avea să le acorde încă posibilitatea de a se pocăi. — Patriarchs and Prophets, 138, 139. {AÎ 74.3}

Distrugerea Sodomei și a Gomorei

Doi dintre mesagerii cerești s-au depărtat, lăsându-l pe Avraam singur cu Acela despre care știa acum că este Fiul lui Dumnezeu.... Cu adânc respect și umilință, el și-a rostit cererea: „Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului, eu care nu sunt decât praf și cenușă”.... El s-a apropiat mai mult de solul ceresc și și-a rostit fierbinte cererea. Deși Lot locuia acum în Sodoma, el nu era părtaș la nelegiuirea locuitorilor acesteia. Avraam se gândea că în acea cetate numeros populată trebuia să mai fie și alți închinători ai adevăratului Dumnezeu. Și, gândind astfel, el a implorat: „Vei nimici Tu pe cel bun împreună cu cel rău? Departe de Tine așa ceva.... Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?” Avraam și-a rostit cererea nu numai o dată, ci de mai multe ori. Devenind tot mai îndrăzneț, pe măsură ce cererile lui erau ascultate, el a continuat să pledeze, până când a căpătat asigurarea că și în cazul în care în cetate s-ar găsi doar zece suflete neprihănite, cetatea avea să fie cruțată. — Patriarchs and Prophets, 139, 140. {AÎ 75.1}

Doi îngeri îl vizitează pe Lot

În amurg, doi străini se apropie de poarta cetății. Păreau a fi doi călători care doreau să poposească acolo peste noapte. Nimeni nu a putut vedea în acei doi umili călători pe vestitorii puternici ai judecății divine și puțin se gândea mulțimea cea veselă, nepăsătoare că, prin felul cum avea să-i trateze pe acei soli cerești, chiar în acea noapte, ei aveau să atingă punctul culminant al vinovăției lor, semnând sentința de condamnare pentru cetatea cea mândră. A fost însă un om care a dovedit atenție față de acei străini și i-a invitat în casa lui. Lot nu știa cine sunt, dar amabilitatea și ospitalitatea îi erau caracteristice. — Patriarchs and Prophets, 158. {AÎ 76.2}

Îngerii i-au dezvăluit lui Lot obiectivul misiunii lor: „Avem să nimicim locul acesta, pentru că a ajuns mare plângere înaintea Domnului împotriva locuitorilor lui. De aceea nea trimis Domnul, ca să-l nimicim”. Străinii pe care Lot s-a străduit să-i protejeze, i-au promis acum că ei îl vor apăra pe el și vor salva, de asemenea, și pe toți membrii familiei sale, care aveau să fugă împreună cu el din cetatea cea nelegiuită.... Lot a ieșit ca să-și avertizeze copiii. El a repetat cuvintele îngerilor: „Pregătiți-vă degrabă să ieșiți din acest

loc; căci Domnul va nimici această cetate". Dar lor li se părea că își bate joc de ei.... {AÎ 76.1}

Lot s-a întors trist în casa lui și le-a spus că nu a avut izbândă. Atunci îngerii i-au poruncit să se scoale, să-și ia soția și pe cele două fiice care erau încă în casa lui și să plece din cetate.... Amorțit de durere, el zăbovea, nevoind să plece. Dacă n-ar fi fost îngerii lui Dumnezeu, ei ar fi pierit cu toții în ruinele Sodomei. Solii cerești l-au luat de mână pe el, pe soția lui și pe cele două fiice și i-au condus afară din cetate. {AÎ 76.2}

Aici, îngerii i-au lăsat și s-au întors la Sodoma ca să-și aducă la îndeplinire lucrarea lor de nimicire. Un altul — Acela de care se rugase Avraam — s-a apropiat de Lot.... {AÎ 76.3}

Prințul cerului era alături de el, și el se ruga pentru propria lui viață, ca și când Dumnezeu, care dovedise atâta grijă și dragoste pentru el, nu îl mai apăra. El trebuia să se încreadă cu totul în Mesagerul divin, predându-și voința și viața în mâinile Domnului fără nici o îndoială sau șovăire. Însă, ca mulți alții, el a făcut un plan pentru sine însuși.... {AÎ 76.4} S-a dat din nou solemna poruncă de a se grăbi, căci furtuna de foc nu mai putea fi întârziată. Însă o persoană dintre fugari [soția lui Lot] a riscat, aruncând o privire înapoi la cetatea condamnată și s-a transformat într-un monument al judecății lui Dumnezeu. — Patriarchs and Prophets, 158-161. {AÎ 77.1}

Avraam pus la încercare

Când avea aproape o sută de ani, lui Avraam i-a fost repetată făgăduința unui fiu, dându-i-se asigurarea că viitorul moștenitor avea să fie copilul Sarei.... Nașterea lui Isaac, aducând, după o lungă așteptare, împlinirea celor mai scumpe nădejdi ale lor, a umplut de bucurie corturile lui Avraam și ale Sarei.... {AÎ 77.2}

Sara a văzut în caracterul neastâmpărat al lui Ismael o sursă de discordie și a apelat la Avraam, cerându-i ca Agar și Ismael să fie alungați din tabără. Patriarhul s-a întristat mult. Cum putea să-l izgonească pe fiul său, Ismael, care îi era atât de scump? În nedumerirea lui, el a cerut îndrumare de la Domnul. Domnul, printr-un înger, i-a spus să împlinească dorința Sarei.... Și îngerul i-a dat făgăduința, care l-a consolat, că, deși avea să fie departe de casa tatălui său, Ismael nu avea să fie uitat de Dumnezeu; viața lui avea să fie păstrată, iar el avea să devină tatăl unui neam mare. Avraam a ascultat de cuvântul îngerului, nu însă fără a suferi profund. — Patriarchs and Prophets, 146, 147. {AÎ 77.3}

Dumnezeu l-a chemat pe Avraam ca să fie tatăl celor credincioși, iar viața lui trebuia să fie un exemplu de credință pentru generațiile viitoare. Însă această credință nu a fost

desăvârșită.... Pentru a putea atinge cel mai înalt standard, Dumnezeu l-a mai supus unei încercări, cea mai grea din câte a fost chemat omul să îndure vreodată. Într-o viziune de noapte, el a fost îndemnat să se îndrepte spre țara Moria și acolo să aducă pe fiul său ca ardere de tot, pe un munte care îi va fi arătat.... {AÎ 78.1}

Porunca a fost exprimată în cuvinte care trebuie să fi frânt inima tatălui: „Ia acum pe fiul tău, pe singurul tău fiu, Isaac, pe care îl iubești, ... și adu-l ca ardere de tot". Isaac era lumina căminului lor, mângâierea bătrâneții sale și, mai presus de toate acestea, moștenitorul binecuvântării promise.... {AÎ 78.2}

Satana era prin preajmă pentru a sugera că el trebuie să fi fost amăgit, căci Legea divină poruncește „să nu ucizi" și Dumnezeu nu poate cere ceea ce a interzis odată. Ieșind afară din cortul său, Avraam a privit strălucirea calmă a cerului fără nori și și-a adus aminte de făgăduința făcută lui cu cincizeci de ani în urmă, că sămânța lui avea să fie atât de numeroasă, ca stelele. Dacă această făgăduință avea să fie împlinită prin Isaac, cum era posibil ca el să fie ucis? Avraam era ispitit să creadă că se înșeală.... El și-a adus aminte de îngerii care au fost trimiși pentru a-i descoperi planul lui Dumnezeu de a nimici Sodoma și care i-au adus făgăduința aceluiași fiu Isaac și s-a dus în locul unde se întâlnise de mai multe ori cu solii cerești, sperând să-i întâlnească iarăși și să primească îndrumări pe mai departe; însă nici unul nu a mai venit să-l aline. — Patriarchs and Prophets, 147, 148. {AÎ 78.3} Toată ziua nădăjduise că va întâlni un înger care să vină să-l mângâie sau, poate, să retragă porunca lui Dumnezeu, însă nu a apărut nici un sol al harului.... Cea de-a doua și lungă zi se încheie, urmează o altă noapte fără somn, petrecută în umilință și rugăciune, și începe călătoria în cea de-a treia zi. — The Signs of the Times, 1 aprilie, 1875. {AÎ 79.1}

La locul desemnat au construit altarul și au pus lemne deasupra. Apoi, cu o voce tremurândă, Avraam îi face cunoscut fiului său solia divină. Cu groază și uluire, Isaac își află soarta, dar nu se împotrivește ... și el împărtășea credința lui Avraam și socotea că a fost onorat prin faptul că a fost chemat să-și dea viața ca jertfă pentru Dumnezeu ... și acum, sunt rostite ultimele cuvinte de dragoste, sunt vărsate ultimele lacrimi, are loc ultima îmbrățișare. Tatăl ridică cuțitul pentru a-și junghia fiul, când, deodată, brațul său este oprit. Un înger al lui Dumnezeu îl strigă pe patriarh din ceruri: „Avraame! Avraame!" El răspunde repede: „Iată-mă". Și iar se aude acel glas: „Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nici un rău; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, pentru că nu ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine".... {AÎ 79.2}

Dumnezeu a dat pe Fiul Său să moară de o moarte în agonie și rușine. Îngerilor, care au fost martori ai umilirii și chinului sufletesc al Fiului lui Dumnezeu, nu li s-a îngăduit să intervină, ca în cazul lui Isaac. Nu a fost nici un glas care să strige: „Destul!" Pentru a salva neamul căzut, Împăratul slavei și-a dat viața.... {AÎ 79.3}

Ființele cerești au fost martore ale acelei scene când credința lui Avraam și supunerea lui Isaac au fost puse la încercare.... Tot cerul a privit cu uimire și admirație ascultarea neșovăielnică a lui Avraam. Întreg cerul a aplaudat credincioșia lui. Acuzațiile lui Satana au fost arătate ca fiind mincinoase.... {AÎ 80.1}

A fost greu chiar și pentru îngeri să priceapă taina mântuirii — să înțeleagă de ce Comandantul cerului, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să moară pentru omul vinovat. Când i sa dat poruncă lui Avraam, ca să-și aducă fiul ca jertfă, a fost mobilizat interesul tuturor ființelor cerești. Cu toată seriozitatea, ei vegheau asupra fiecărui pas făcut pentru împlinirea acestei porunci. Când, la întrebarea lui Isaac: „Unde este mielul pentru arderea de tot?" Avraam a dat răspunsul: „Domnul Însuși Se va îngriji de miel"; și când mâna tatălui a fost oprită când era pe punctul de a-și junghia fiul, și berbecele de care S-a ocupat Dumnezeu a fost adus ca jertfă în locul lui Isaac — a fost revărsată lumină asupra tainei mântuirii și chiar și îngerii au înțeles mai bine minunatele măsuri pe care le-a luat Dumnezeu pentru salvarea omului. — Patriarchs and Prophets, 152, 154, 155. {AÎ 80.2}

Căsătoria lui Isaac

În mintea lui Avraam, alegerea unei soții pentru fiul său Isaac era o problemă de o deosebită importanță; el era preocupat ca fiul său să se căsătorească cu o fată care să nu-l îndepărteze de Dumnezeu.... {AÎ 80.3}

Isaac, având încredere în înțelepciunea și grija tatălui său, a fost mulțumit să-i încredințeze lui problema aceasta, având de asemenea încrederea că Însuși Dumnezeu îl va îndruma în acea alegere. Gândurile patriarhului s-au îndreptat spre rudele tatălui său din țara Mesopotamiei.... [El] a încredințat acea problemă importantă „celui mai în vârstă slujitor al său [Eliezer] ", un bărbat credincios, cu experiență și judecată sănătoasă, care-l slujise cu credincioșie mult timp.... „Domnul Dumnezeul cerurilor", a spus el, „care m-a luat din casa tatălui meu și din țara părinților mei, ... va trimite pe îngerul Lui înaintea ta".... {AÎ 80.4}

Solul a pornit fără întârziere.... [La] Haran, „cetatea lui Nahor", el a poposit în afara zidurilor cetății, aproape de fântâna la care femeile din partea locului veneau seara pentru apă.... Aducându-și aminte de cuvintele lui Avraam, că Dumnezeu avea să trimită pe

îngerul Lui ca să fie cu el, acesta s-a rugat cu stăruință ca să fie călăuzit pe calea cea bună. În familia stăpânului său, el era obișnuit cu amabilitatea și ospitalitatea, iar acum el a cerut ca un act de bunăvoință și amabilitate să-i poată indica pe fecioara pe care a ales-o Dumnezeu. {AÎ 81.1}

De-abia a fost rostită rugăciunea că s-a și dat răspunsul. Printre femeile care erau adunate la fântână, manierele deosebit de amabile ale uneia [Rebeca] i-au atras atenția. În timp ce venea de la fântână, străinul s-a dus s-o întâmpine, cerându-i apă din ulciorul pe care-l purta pe umeri. Cererea a primit un răspuns binevoitor, împreună cu oferta de a da de băut și cămilelor, un serviciu care se obișnuia chiar la fiicele de prinți, pe care îl îndeplineau pentru turmele și cirezile taților lor. Astfel semnul cerut a fost dat.... {AÎ 81.2} Avraam locuia la Beer-șeba, iar Isaac, care însoțise turmele în țara învecinată, se întorsese în casa tatălui său pentru a aștepta sosirea solului de la Haran.... „Într-o seară, Isaac s-a dus să cugete în taină pe câmp ... și slujitorul i-a spus lui Isaac toate lucrurile pe care le făcuse. Și Isaac a dus pe Rebeca în cortul mamei sale Sara; a luat pe Rebeca și ea a fost nevasta lui”. — Patriarchs and Prophets, 171-173. {AÎ 81.3}

Iacov și Esau

Iacov și Esau, cei doi fii gemeni ai lui Isaac, prezintă un contrast izbitor, atât în ce privește caracterul, cât și viața lor. Această neasemănare a fost prezisă de îngerul lui Dumnezeu înainte de nașterea lor. La rugăciunea îngrijorată a Rebecăi, acesta i-a spus că îi vor fi dați doi fii și i-a prezentat istoria lor viitoare și anume că fiecare avea să devină capul unui neam puternic, însă unul va fi mai mare decât celălalt și cel tânăr avea să aibă întâietatea.... {AÎ 82.1}

Isaac ... a declarat clar că Esau, fiul cel mare, era cel căruia i se cuvenea dreptul de întâi născut. Însă Esau nu avea plăcere pentru slujire și nici înclinație pentru viața religioasă.... Rebeca și-a amintit cuvintele îngerului și ... era convinsă că moștenirea făgăduinței divine era pentru Iacov. Ea a repetat lui Isaac cuvintele îngerului; însă sentimentele tatălui erau concentrate asupra fiului cel mare și el era neclintit în planul lui. — Patriarchs and Prophets, 177, 178. {AÎ 82.2}

Iacov a aflat de la mama lui de înștiințarea divină cum că dreptul de întâi născut îi va reveni lui și era plin de o dorință de nedescris după privilegiile pe care acesta avea să i le confere. El nu tânjea după avuțiile tatălui său, ci după dreptul spiritual de întâi născut.... {AÎ 82.3}

Când Esau, venind acasă într-o zi, slăbit și frânt de oboseală de la vânătoare, a cerut din mâncarea pe care o pregătea Iacov, acesta din urmă ... s-a oferit să-i potolească foamea cu prețul dreptului său de întâi născut. „Iată, sunt aproape să mor”, a strigat vânătorul cel nesăbuit și indulgent cu sine, „la ce-mi folosește acest drept de întâi născut?” Și pentru o farfurie de ciorbă roșie și-a pierdut dreptul de întâi născut.... {AÎ 83.1}

Iacov și Rebeca au avut succes în planul lor, însă au câștigat doar necaz și durere de pe urma înșelăciunii lor. Dumnezeu declarase că Iacov va primi dreptul de întâi născut, Cuvântul Său urmând să se împlinească la timpul hotărât de El, dacă ei ar fi așteptat cu credință ca El să lucreze pentru ei.... {AÎ 83.2}

Amenințat cu moartea de mânia lui Esau, Iacov a părăsit casa tatălui său, ca fugar.... Seara celei de-a doua zile l-a găsit departe de corturile tatălui său. Se considera un exilat și era conștient de faptul că tot acel necaz se datora faptelor sale greșite. Întunericul deznădejdii apăsa asupra sufletului său și de-abia îndrăznea să se roage. Se simțea atât de singur, încât simțea nevoia de protecția lui Dumnezeu, așa cum nu mai simțise niciodată până atunci. Plângând și în adâncă umilință, el și-a mărturisit păcatul și s-a rugat fierbinte ca să primească o dovadă a faptului că nu a fost părăsit cu totul.... {AÎ 83.3}

Dumnezeu nu l-a părăsit pe Iacov.... Cu iubire, Dumnezeu i-a descoperit exact ceea ce avea nevoie Iacov — un Mântuitor.... Obosit de călătorie, călătorul s-a întins pe pământ, cu o piatră la cap drept pernă. Pe când dormea, a văzut o scară, strălucitoare și luminoasă, rezemată pe pământ iar vârful atingea cerul. Pe această scară, urcau și coborau îngeri; deasupra stătea Domnul slavei și din ceruri s-a auzit glasul Lui: „Eu sunt Domnul Dumnezeul tatălui tău Avraam și al lui Isaac”.... {AÎ 83.4}

În această viziune i-a fost prezentat lui Iacov planul de mântuire. Scara Îl reprezintă pe Domnul Isus, mijlocul de comunicare rânduit. Dacă El, prin meritele Lui, n-ar fi făcut o punte peste prăpastia pe care a făcut-o păcatul, îngerii slujitori nu ar fi menținut legătura cu omul decăzut.... {AÎ 84.1}

Cu o credință nouă și neclintită în făgăduințele divine și având asigurarea prezenței și protecției îngerilor cerești, Iacov și-a continuat călătoria în „țara fiilor Răsăritului”. — Patriarchs and Prophets, 178-180, 183, 184, 188. {AÎ 84.2}

Deși Iacov a părăsit Padan-Aramul, ascultând de îndrumarea divină, el nu a pornit fără ezitare pe drumul pe care îl străbătuse ca fugar cu douăzeci de ani în urmă. Păcatul înșelării tatălui său era mereu înaintea sa.... Pe măsură ce se apropia de sfârșitul călătoriei

sale, gândul la Esau îl umplea de presimțiri înfricoșătoare.... Din nou, Domnul i-a dat lui Iacov un semn al grijii divine. — Patriarchs and Prophets, 195. {AÎ 84.3}

Pe când era în drumul său, pe Iacov l-au întâlnit îngerii lui Dumnezeu. Când i-a văzut, el a spus: „Aceasta este oștirea lui Dumnezeu”. El a văzut îngerii lui Dumnezeu într-un vis, tăbărând în jurul lui. — Spiritual Gifts 3:127. {AÎ 84.4}

Mergând în față ... [Iacov], ca și când ar fi croit calea, a zărit două oști de îngeri cerești mergând ca pentru călăuzire și apărare; și când i-a văzut, a exclamat în cuvinte de laudă: „Aceasta este tabăra lui Dumnezeu”. Și a pus numele acelui loc Mahanaim, care înseamnă două oștiri sau tabere. — The Signs of the Times, 20 noiembrie, 1879. {AÎ 84.5}

Totuși, Iacov simțea că trebuie să facă ceva pentru a-și asigura propria siguranță. De aceea, a trimis soli cu un mesaj de împăcare care să-l întâmpine pe fratele său.... Dar slujitorii s-au întors cu vestea că Esau se apropie cu patru sute de oameni și că nu a trimis nici un răspuns la mesajul său prietenesc.... „Iacov s-a înspăimântat foarte mult și l-a apucat groaza”.... Apoi, i-a împărțit [familia și slujitorii săi] în două grupe, astfel că, dacă una avea să fie atacată, cealaltă să poată avea posibilitatea de a scăpa.... {AÎ 85.1}

Au ajuns acum la pârul Iaboc și, deoarece se înnopta, Iacov și-a trecut familia dincolo de vadul pârâului, iar el a rămas în urmă singur. S-a hotărât să petreacă noaptea în rugăciune și dorea să fie singur cu Dumnezeu.... {AÎ 85.2}

Deodată simte o mână puternică asupra lui. Gândea că e vreun vrăjmaș care caută să-i ia viața și a început să lupte, ca să scape de acel atacator. Pe întuneric, cei doi au luptat ca să iasă învingători. Nu s-a rostit nici un cuvânt, însă Iacov și-a folosit toată puterea și nu sa odihnit nici o clipă. În timp ce se lupta astfel pentru viața sa, simțământul vinovăției îi apăsa sufletul; păcatele sale îi apăreau în față pentru a-l îndepărta din prezența lui Dumnezeu. Însă, în criza aceea teribilă el și-a adus aminte de făgăduințele lui Dumnezeu și a început să implore din toată inima îndurarea Sa. Lupta a continuat până aproape de zorii zilei, până când străinul și-a pus degetul pe coapsa lui Iacov și el a fost paralizat pe loc. Patriarhul și-a dat seama acum cu cine luptase. El era conștient acum că luptase cu un sol ceresc și acesta era motivul pentru care, cu tot efortul lui aproape supraomenesc nu a putut obține biruința. — Patriarchs and Prophets, 196, 197. {AÎ 85.3}

Despre Acela cu care s-a luptat Iacov se spune că a fost un om; Osea spune că a fost un înger, în timp ce Iacov spune „L-am văzut pe Dumnezeu față în față”. El a spus, de asemenea, că avea putere de la Dumnezeu. Acesta a fost Maiestatea cerului, Îngerul

legământului, care a venit sub chip de om la Iacov. — The Signs of the Times, 20 noiembrie, 1879. {AÎ 86.1}

Domnul Hristos, „Îngerul legământului”, a fost cel care i S-a descoperit lui Iacov. Patriarhul era rănit acum și suferea o durere teribilă, însă nu i-a dat drumul.... El trebuia să aibă asigurarea că păcatul său a fost iertat.... Îngerul a căutat să plece; El a spus: „Lasă-mă să plec căci se crapă de ziuă”; însă Iacov a răspuns: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta”. Dacă aceasta ar fi fost o încumetare egoistă, izvorând din mândrie, Iacov ar fi fost nimicit pe loc; dar cererea lui era a unuia care își mărturisea propria nevrednicie, încrezându-se totuși în credincioșia lui Dumnezeu, care Își ține legământul. Iacov „a luptat cu Dumnezeu și a fost biruitor”.... {AÎ 86.2}

În timp ce Iacov se lupta cu Îngerul, un alt sol ceresc a fost trimis la Esau. Într-un vis, Esau l-a văzut pe fratele său exilat timp de douăzeci de ani, plecat din casa tatălui său; el era martor la durerea lui când a auzit de moartea mamei sale; și el l-a văzut pe fratele său înconjurat de oștile lui Dumnezeu. Visul său a fost relatat de Esau soldaților săi, cărora lea dat porunca să nu facă nici un rău lui Iacov, căci Dumnezeul tatălui său era cu el.... {AÎ 86.3}

Experiența lui Iacov din acea noapte de luptă și chin reprezintă încercarea prin care trebuie să treacă poporul lui Dumnezeu înainte de a doua venire a Domnului Hristos. — Patriarchs and Prophets, 197-201. {AÎ 87.1}

Capitolul 8 – Lucrarea îngerilor în Timpul Exodului

Naşterea lui Moise

Pe măsură ce timpul trecea, [Iosif] marele bărbat căruia Egiptul îi datora atât de mult ... a trecut la odihnă. Şi „peste Egipt s-a ridicat un nou împărat, care nu-l cunoştea pe Iosif" ... „şi el a spus poporului său: Iată, copiii lui Israel sunt mai mulţi şi mai puternici decât noi".... S-au dat porunci ... pentru a-i ucide pe copiii evreilor de parte bărbătească atunci când se năşteau. Satana era autorul acestei dispoziţii. El ştia că din mijlocul israeliţilor trebuia să se nască un salvator; şi, determinându-l pe împărat să le ucidă copiii, spera să împiedice împlinirea planului divin.... {AÎ 88.1}

Pe când era în vigoare acest decret, lui Amram şi Iochebed li s-a născut un fiu.... Mama a reuşit să ascundă copilul [pe Moise] timp de trei luni. Apoi, conştientă că nu-l mai poate ţine în siguranţă, ea a făcut o bărcuţă din papură, pe care a lipit-o cu lut şi cu smoală ca să nu pătrundă apa; a pus pruncul în ea şi i-a dat drumul pe râu, printre stânjeneii de baltă şi trestiile de pe marginea acestuia. Ea nu a îndrăznit să rămână acolo, ca să-l păzească, pentru a nu pune în pericol viaţa copilului şi propria ei viaţă; însă sora copilului, Maria, a rămas prin preajmă, veghind cu nerăbdare să vadă ce se va întâmpla cu frăţiorul ei. Mai erau şi alţii care vegheau. Rugăciunile arzătoare ale mamei încredinţaseră copilul în grija lui Dumnezeu; iar îngeri nevăzuţi pluteau deasupra adăpostului său umil. Îngerii au călăuzito pe fiica lui Faraon într-acolo. Curiozitatea ei a fost stârnită de acel coşuleţ mic şi când a văzut copilaşul cel frumos din el, şi-a dat seama de îndată despre ce este vorba. Lacrimile copilului i-au trezit milă şi ... ea s-a hotărât să-l salveze; ea îl va înfia ca să fie fiul ei. — Patriarchs and Prophets, 241-243. {AÎ 88.2}

Bătrânii lui Israel au fost înştiinţaţi de către îngeri că timpul eliberării lor era aproape şi că Moise era bărbatul pe care Dumnezeu avea să-l folosească pentru a îndeplini această lucrare. Îngerii i-au spus şi lui Moise că Iehova l-a ales pe el pentru a izbăvi din robie pe poporul lui. Gândindu-se că ei aveau să-şi dobândească libertatea prin forţa armelor, Moise se aştepta să conducă oştirea evreilor împotriva armatelor Egiptului. — Patriarchs and Prophets, 245. {AÎ 89.1}

Moise a rămas la curte până la patruzeci de ani.... Într-o zi, pe când se plimba, văzând că un egiptean lovea pe un evreu, s-a repezit şi l-a ucis pe egiptean ... şi a îngropat degrabă trupul în nisip ... [Moise] a fugit în Arabia.... După o vreme, Moise s-a căsătorit cu una

din fetele lui Ietro; și acolo, slujind socrului său ca păzitor al turmelor, a rămas patruzeci de ani. — Patriarchs and Prophets, 246, 247. {AÎ 89.2}

Moise în Madian

Dacă ochii lui [Moise] ar fi putut fi deschiși, el ar fi putut vedea solii lui Dumnezeu, îngerii cei curați și sfinți aplecându-se cu iubire asupra lui, revărsându-și lumina asupra lui. — The Signs of the Times, 19 februarie, 1880. {AÎ 90.1}

În timp ce își vedea de lucrul lui, el [Moise] a văzut un tufiș, ramuri, frunze și trunchi, arzând cu totul, dar care nu se mistuia. El s-a apropiat mai mult, ca să vadă priveliștea aceea minunată, când o voce i s-a adresat din mijlocul rugului. Era glasul lui Dumnezeu. El fusese Acela care, ca înger al legământului, se descoperise părinților săi în vremurile trecute. Moise a început să tremure, fiind cuprins de spaimă când Domnul l-a strigat pe nume. Cu buzele tremurânde, el a răspuns: „Iată-mă”. El fusese avertizat să nu se adreseze Creatorului său într-un mod nepotrivit: „Scoate-ți încălțămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt”. „Moise și-a ascuns fața; căci se temea să privească pe Dumnezeu”. — The Signs of the Times, 26 februarie, 1880. {AÎ 90.2}

Împreună cu soția sa și cu copiii, Moise a plecat în călătorie [către Egipt].... Pe acest drum, pornind din Madian, Moise a primit o avertizare uimitoare și înfricoșătoare cu privire la voința Domnului. I s-a înfățișat un înger, într-un mod înspăimântător, ca și când avea de gând să-l nimicească pe dată. Nu i-a fost dată nici o explicație; însă Moise și-a adus aminte că a nesocotit una din cerințele lui Dumnezeu; cedând puterii de convingere a soției sale, el a neglijat să aducă la îndeplinire ritualul circumciziunii fiului său mai mic. El nu se conformase condiției în virtutea căreia copilul său putea beneficia de binecuvântările legământului lui Dumnezeu cu Israel.... Sefora, temându-se că soțul ei va fi ucis, a îndeplinit ea însăși acel ritual și îngerul l-a lăsat apoi pe Moise să-și continue călătoria. În misiunea lui înaintea lui Faraon, Moise avea să se afle într-o poziție ce implica un mare pericol; viața lui putea fi apărată numai prin protecția sfinților îngeri. Dacă ar fi neglijat datoriile care îi erau cunoscute, el nu avea să fie în siguranță; căci n-ar mai fi putut fi apărat de îngerii lui Dumnezeu. — Patriarchs and Prophets, 255, 256. {AÎ 90.3}

Aaron, fiind înștiințat de îngeri, a plecat să-și întâmpine fratele, de care fusese despărțit atât de mult timp; s-au întâlnit în pustiu, lângă Horeb.... Împreună au călătorit spre Egipt; iar când au ajuns în ținutul Gosen, ei i-au adunat pe bătrânii lui Israel. — Patriarchs and Prophets, 257. {AÎ 91.1}

Plăgile asupra Egiptului

Moise și Aaron au fost reprezentanții lui Dumnezeu în fața unui împărat obraznic și sfidător și a unor preoți nepocăiți, împietriți în răzvrătire, care s-au aliat cu îngerii cei răi. Faraon și mai marii Egiptului nu erau în necunoștință de cauză cu privire la guvernarea înțeleaptă a lui Dumnezeu. O lumină strălucitoare lumina prin veacuri, arătând spre Dumnezeu, spre guvernarea Lui dreaptă și spre cerințele Legii Sale. Iosif și copiii lui Israel din Egipt le făcuseră cunoscută cunoștința de Dumnezeu. Chiar după ce poporul lui Israel a fost adus în robia egiptenilor, nu toți erau priviți ca sclavi. Mulți erau așezați în poziții importante și aceștia erau martori pentru Dumnezeu. — The Youth's Instructor, 8 aprilie 1897. {AÎ 91.2}

Satana ... știa foarte bine că Moise fusese ales de Dumnezeu pentru a rupe jugul robiei ce-i apăsa pe copiii lui Israel.... El s-a consultat cu îngerii lui în vederea îndeplinirii unei lucrări care să aibă un dublu scop: 1. Să distrugă influența lucrării făcute de Dumnezeu prin slujitorul Său Moise, lucrând prin agenții săi, contrafăcând astfel lucrarea autentică a lui Dumnezeu. 2. Să exercite influență prin lucrarea sa, făcută prin intermediul vrăjitorilor, care avea să continue de-a lungul veacurilor și să distrugă în mintea multora credința adevărată în minunile puternice și lucrările îndeplinite de Domnul Hristos când El avea să vină în această lume. — Testimonies for the Church 1:291. {AÎ 92.1}

Moise și Aaron au intrat în coridoarele casei regale a împăratului Egiptului.... Acolo, înaintea monarhului celei mai puternice împărății care exista atunci, stăteau cei doi reprezentanți ai neamului înrobit, pentru a repeta porunca de la Dumnezeu în vederea eliberării lui Israel. Împăratul a cerut o minune, ca dovadă a trimiterii lor divine.... Aaron a luat acum toiagul și l-a aruncat înaintea lui Faraon. Acesta s-a făcut șarpe. Împăratul a trimis după „înțelepți și vrăjitori" care „și-au aruncat și ei toiegele lor și s-au făcut șerpi; însă toiagul lui Aaron a înghițit toiegele lor".... {AÎ 92.2}

În realitate, vrăjitorii nu au făcut ca toiegele lor să se prefacă în șerpi; ci prin magie, înfăptuită de marele înșelător, ei au putut da această iluzie. Nu era în puterea lui Satana să transforme toiegele în șerpi vii. Prințul răului, deși poseda toată înțelepciunea și puterea unui înger căzut, nu avea puterea de a crea sau de a da viață; aceasta este o prerogativă ce aparține numai lui Dumnezeu. {AÎ 92.3}

Satana a făcut însă tot ce i-a stat în putere, el a înfăptuit o contrafacere. Pentru ochii oamenilor, toiegele au fost schimbate în șerpi.... Nimic din înfățișarea acestora nu se deosebea de șarpele făcut de Moise. Deși Domnul făcuse ca șarpele real să-i înghită pe

cei falși, chiar și acest lucru a fost privit de Faraon nu ca o lucrare a puterii lui Dumnezeu, ci ca rezultat a unei magii superioare celei a slujitorilor săi. {AÎ 93.1}

Faraon dorea să-și justifice încăpățânarea împotrivindu-se poruncii divine și, prin aceasta, el căuta un pretext ca să nesocotească minunile pe care Dumnezeu le făcuse prin Moise. Satana i-a dat exact ce voia. Prin lucrarea pe care a făcut-o prin vrăjitori, el a făcut să apară înaintea egiptenilor că Moise și Aaron erau doar niște magicieni și vrăjitori și că solia pe care o aduseseră nu putea să pretindă că vine din partea unei ființe superioare. În felul acesta, prin contrafacerea sa, Satana și-a atins scopul de a-i încăpățâna pe egipteni în răzvrătirea lor și de a-l face pe Faraon să-și împietrească inima și să nu se lase înduplecat.

Satana spera, de asemenea, să slăbească credința lui Moise și a lui Aaron în originea divină a misiunii lor. — Patriarchs and Prophets, 263, 264. {AÎ 93.2}

Când se făceau minuni înaintea împăratului, Satana le contrafăcea influența și îl împiedica pe Faraon să recunoască supremația lui Dumnezeu și să asculte de porunca Lui. Satana și-a folosit toată puterea pentru a contraface lucrarea lui Dumnezeu și a se împotrivi voinței Lui. Singurul rezultat a fost acela că s-a pregătit calea pentru manifestări și mai mari ale puterii și slavei divine și de a face și mai vădit, atât pentru israeliți, cât și pentru tot Egiptul, existența și suveranitatea adevăratului și viului Dumnezeu. — Patriarchs and Prophets, 334. {AÎ 93.3}

Furtuna [a șaptea plagă] a venit a doua zi așa cum fusese prezis — tunete și grindină amestecată cu foc — și a distrus aproape toată iarba, a frânt toți copacii și a lovit oamenii și animalele. Până acum, nu fuseseră atinse viețile egiptenilor, însă acum moartea și pustiirea au rămas în urma îngerului nimicitor. Numai ținutul Gosen a fost cruțat. — The Signs of the Times 18 martie, 1880. {AÎ 94.1}

Domnul a dat prin Moise instrucțiuni copiilor lui Israel, legate de plecarea lor din Egipt și în special cu privire la apărarea în fața judecății ce avea să vină. Fiecare familie, singură sau împreună cu altele, trebuia să junghie un miel sau un ied „fără cusur” și cu un mănunchi de isop să stropească „cei doi stâlpi ai ușii și pragul de sus al casei”, astfel încât îngerul nimicitor, care avea să vină la miezul nopții, să nu intre în acea locuință.... {AÎ 94.2}

Domnul spusese: „Voi trece prin țara Egiptului în această noapte și voi lovi pe toți întâii născuți ai țării.... Iar sângele trebuie să fie pentru voi un semn asupra caselor în care

vă aflați; și când voi vedea sângele, voi trece mai departe și plaga nu vă va atinge și nu vă va nimici." — Patriarchs and Prophets, 274. {AÎ 94.3}

Copiii lui Israel au urmat îndrumările date lor de Dumnezeu; și în timp ce îngerul morții trecea din casă în casă printre egipteni, ei toți erau gata pregătiți pentru călătorie. — The Spirit of Prophecy 1:204. {AÎ 94.4}

La miezul nopții, aproape toate casele egiptenilor au fost trezite din somn de strigăte de durere. Se temeau că vor muri cu toții. Ei și-au amintit de strigătele de jale și durere, auzite de la evrei datorită decretului inuman al împăratului cel tiran de a-i ucide pe toți pruncii lor de parte bărbătească de îndată ce s-au născut. Egiptenii nu au putut vedea îngerul însărcinat cu răzbunarea care a pătruns în fiecare casă și a lovit cu moartea, însă ei știau că Dumnezeul evreilor îi făcuse să sufere același chin pe care ei îl produseseră acestora. — The Youth's Instructor, 1 mai, 1873. {AÎ 94.5}

Hristos, Conducătorul invizibil

În Egipt s-a răspândit vestea că poporul Israel ... se grăbea spre Marea Roșie.... Faraon și-a adunat forțele ... [și], însoțit de oamenii mari ai regatului său, s-a așezat în fruntea armatei atacatoare. {AÎ 95.1}

Evreii tăbărâseră lângă mare.... Deodată, ei au văzut la distanță armuri strălucitoare și care de luptă în mișcare, ce indicau avangarda unei mari oștiri.... Spaima a umplut inimile lui Israel. Unii au strigat către Domnul, însă cei mai mulți au alergat la Moise cu plângerile lor.... Răspunsul său calm și plin de siguranță către popor a fost: „Nu vă temeți, stați liniștiți și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul".... {AÎ 95.2}

Minunatul stâlp de nor fusese urmat ca semn de la Dumnezeu pentru a merge înainte; însă acum ei se întrebau între ei dacă acesta nu prezicea cumva o mare nenorocire; căci nui condusese acesta pe partea care nu trebuia a muntelui, de unde nu aveau scăpare? În felul acesta, îngerul lui Dumnezeu s-a înfățișat în mintea lor confuză ca un vestitor de nenorocire. {AÎ 95.3}

Însă acum, când oștirea egipteană se apropia de ei, așteptându-se să facă din ei o pradă ușoară, stâlpul de nor s-a ridicat maiestuos spre ceruri, a trecut deasupra israeliților și a coborât între ei și armatele egiptenilor. Un zid de întuneric s-a pus între urmăritori și urmăriți. Egiptenii nu mai puteau vedea tabăra evreilor și au fost obligați să se oprească. Însă pe măsură ce întunericul nopții se adâncea, zidul de nor a devenit o lumină mare pentru evrei, inundându-le întreaga tabără cu o strălucire ca în timpul zilei. {AÎ 95.4}

Apoi speranța a revenit în inimile poporului Israel. Și Moise și-a ridicat glasul spre Domnul: „Domnul a zis lui Moise: ... Spune copiilor lui Israel să meargă înainte. Tu ridicăți toiagul, întinde-ți mâna spre mare și despic-o: și copiii lui Israel vor trece prin mijlocul mării ca pe uscat”.... {AÎ 96.1}

„Egiptenii i-au urmărit și au intrat după ei în mijlocul mării, chiar și toți caii lui Faraon și călărețiii lui. În straja dimineții, Domnul, din stâlpul de nor și de foc, S-a uitat spre tabăra egiptenilor și a aruncat învălmășeală în tabăra egiptenilor”. — Patriarchs and Prophets, 283-287. {AÎ 96.2}

Îngerii lui Dumnezeu au trecut prin oștirea lor și le-au scos roțile de la care. — The Spirit of Prophecy 1:209. {AÎ 96.3}

Egiptenii au fost cuprinși de confuzie și spaimă.... Ei au încercat să se retragă și să fugă înspre țărmul pe care-l părăsiseră. Însă Moise și-a întins toiagul și apele care erau îngrămădite, șuierând și mugind, gata să-și apuce prada, s-au aruncat laolaltă și au înghițit armata egipteană în adâncurile lor întunecoase. — Patriarchs and Prophets, 287. {AÎ 96.4} Conducătorul [israeliților] era un general de armată puternic. Îngerii Săi, care Îi îndeplinesc porunca, au mers pe marginea armatelor imense ale lui Israel și nu li se putea face nici un rău. Israel era în siguranță.... Apoi, a urmat cântarea sfântă de biruință, condusă de Maria. — The Review and Herald, 1 iunie, 1897. {AÎ 97.1}

Isus era îngerul învăluit în stâlpul de nor ziua și în stâlpul de foc noaptea. — The Review and Herald, 17 iunie, 1890. {AÎ 97.2}

Capitolul 9 – Lucrarea îngerilor de la Sinai până la Luarea Ierihonului

Îngerii în pelerinajele israeliților prin pustie

Domnul Hristos a fost îngerul rânduit de Dumnezeu să meargă înaintea lui Moise în pustie, conducându-i pe israeliți în călătoriile lor spre țara Canaanului. — The Review and Herald, 6 mai, 1875. {AÎ 98.1}

Pe toată calea pe care i-a călăuzit Dumnezeu, ei [israeliții] au găsit apă ca să-și potolească setea, pâine din ceruri ca să-și potolească foamea și pace și siguranță sub norul umbros ziua și stâlpul de foc noaptea. Îngerii le slujeau în timp ce urcau înălțimile stâncoase sau mergeau pe cărările aspre ale pustiei. — The Signs of the Times, 21 octombrie, 1880. {AÎ 98.2}

Dumnezeu și-a manifestat grija Lui cea mare și dragostea Lui față de copiii Săi, trimițându-le pâine din ceruri. „Omul a mâncat hrana îngerilor”; adică hrana dată lor de către îngeri. — The Spirit of Prophecy 1:226. {AÎ 98.3}

Israel la Sinai

Și acum, înaintea lor, în solemnă maiestate, Muntele Sinai își înălța fața lui măreață. Stâlpul de nor a rămas pe vârful lui, iar poporul și-a întins corturile pe câmpia de la poalele acestuia. Aici avea să le fie așezământul timp de aproape un an. În timpul nopții, stâlpul de foc îi asigura de protecția divină și, în timp ce ei erau cufundați în somn adânc, pâinea din cer cobora ușor asupra taberei.... {AÎ 98.4}

Curând, după tăbărârea la Sinai, Moise a fost chemat pe munte să se întâlnească cu Dumnezeu. Singur, el a urcat poteca colțuroasă și abruptă și s-a apropiat de norul ce indica locul prezenței lui Iehova. Israel avea să fie luat acum într-o relație strânsă și deosebită cu Cel Preaînalt.... {AÎ 99.1}

Vorbind din întunericul care Îl învăluia, în timp ce stătea pe munte, înconjurat de o suită de îngeri, Domnul și-a făcut cunoscută Legea Sa.... Acum urmau să fie făcute aranjamentele necesare pentru întemeierea națiunii alese, având-L ca Rege pe Iehova. — Patriarchs and Prophets, 301, 303, 304, 312. {AÎ 99.2}

„Să-Mi facă un locaș sfânt”

În timpul primei sale șederi pe munte, Moise a primit îndrumări pentru construirea unui sanctuar în care prezența divină avea să se manifeste în mod special. „Să-Mi facă un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor”, aceasta a fost porunca lui Dumnezeu. — Patriarchs and Prophets, 313. {AÎ 99.3}

Clădirea [cortul întâlnirii] era împărțită în două încăperi, printr-o perdea bogată și frumos lucrată, prinsă de stâlpi poleiți cu aur; iar o perdea asemănătoare închidea intrarea în prima încăpere. Acestea, ca și acoperământul dinăuntru, care forma tavanul, erau din culorile cele mai splendide, albastru, purpuriu și cărămiziu, aranjate frumos, iar în țesătură erau cusuți cu fire de aur și argint heruvimi, reprezentând oastea îngerească, ce este în legătură cu lucrarea din sanctuarul ceresc și care sunt duhuri slujitoare, ce slujesc poporului lui Dumnezeu de pe pământ. — Patriarchs and Prophets, 347. {AÎ 99.4}

După ce construirea cortului întâlnirii a fost terminată, Moise a cercetat toată lucrarea și a comparat-o cu modelul și îndrumările pe care le primise de la Dumnezeu și a văzut că fiecare parte a acestuia era conform modelului; și el a binecuvântat poporul. Dumnezeu ia dat lui Moise un model pentru chivot, cu îndrumări speciale, legate de felul cum să-l facă. Chivotul urma să conțină tablele de piatră, pe care Dumnezeu a imprimat cu propriul Lui deget Cele Zece Porunci. Avea forma unei lăzi și era acoperit pe dinafară și pe dinăuntru cu aur. Era împodobit cu cununi de aur, de jur împrejur, în partea de sus. {AÎ 100.1} Capacul acestei lăzi sfinte era tronul harului, făcut din aur masiv. La fiecare dintre capetele tronului harului, era așezat un heruvim din aur masiv, curat. Fețele lor erau întoarse unul spre celălalt și ei priveau cu respect în jos spre tronul harului, reprezentându-i pe toți îngerii cerului care privesc cu interes și respect Legea lui Dumnezeu, așezată în chivotul sanctuarului din ceruri. Acești heruvimi aveau aripi. O aripă a fiecăruia dintre îngeri era întinsă înainte, în timp ce cealaltă aripă a fiecărui înger le acoperea chipul. {AÎ 100.2}

Chivotul sanctuarului pământesc era după modelul adevăratului chivot din ceruri. Acolo, alături de chivotul ceresc, stăteau îngerii vii, la fiecare capăt al chivotului, fiecare umbrind cu o aripă tronul harului, fiind întinsă înainte și în sus, în timp ce celelalte aripi sunt îndoite deasupra chipurilor lor, în semn de respect și umilință. — The Spirit of Prophecy 1:272. {AÎ 100.3}

Deasupra tronului harului se afla șechina, manifestarea prezenței divine; iar dintre heruvimi, Dumnezeu Își făcea cunoscută voia Sa. Din când în când, marelui preot îi erau

transmise solii din ceruri, printr-un glas din nor. — Patriarchs and Prophets, 349. {AÎ 101.1}

Când Domnul nu răspundea printr-un glas, El făcea ca raze sfinte de lumină și slavă să zăbovească asupra părții din dreapta chivotului, în semn de aprobare sau favoare. Dacă cererile lor erau refuzate, un nor se așeza asupra părții stângi. — The Spirit of Prophecy 1:399. {AÎ 101.2}

Prin Domnul Hristos avea să fie îndeplinit planul pentru care cortul întâlnirii era un simbol — acea clădire plină de slavă, cu ziduri de aur strălucitor, reflectând în culorile curcubeului perdelele lucrate cu heruvimi, cu mireasma tămâiei care ardea continuu, pătrunzând peste tot, cu preoții îmbrăcați într-un alb fără pată, și în taina adâncă a locului dinăuntru, deasupra tronului harului, între chipurile îngerilor aplecați în închinare, slava Celui Preasfânt. În toate, Dumnezeu dorea ca poporul Său să citească planul Său pentru sufletul omenesc. Era același plan pe care, cu mult după aceea, avea să-l prezinte apostolul
Pavel, vorbind prin Duhul Sfânt: „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” — Education 36. {AÎ 101.3}

Chiar la poalele muntelui Sinai, Satana a început să-și pună în aplicare planurile sale de a răsturna Legea lui Dumnezeu, ducând mai departe aceeași lucrare pe care a început-o în ceruri. În timpul celor patruzeci de zile cât Moise a fost pe munte cu Dumnezeu, Satana a fost ocupat, îndemnând la îndoială, apostazie și răzvrătire. În timp ce Dumnezeu scria Legea Sa, pe care să o dea poporului legământului Său, israeliții, tăgăduindu-și credincioșia față de Iehova, cereau dumnezei de aur!... {AÎ 101.4}

Întregul Univers fusese martor al scenelor de la Sinai. În manifestarea celor două conduceri, s-a văzut contrastul dintre guvernarea lui Dumnezeu și cea a lui Satana. Din nou, locuitorii fără păcat ai celorlalte lumi priveau urmările apostaziei lui Satana și felul guvernării pe care el ar fi stabilit-o în ceruri, dacă i s-ar fi îngăduit să aibă stăpânire. — Patriarchs and Prophets, 335, 336. {AÎ 102.1}

Ne minunăm noi de faptul că „slava desăvârșită”, reflectată de la Cel Atotputernic, strălucea pe fața lui Moise cu atâta măreție, încât poporul nu o putea privi? Amprenta lui Dumnezeu era asupra lui, făcându-l să apară ca un înger strălucitor de la tron. — Testimonies for the Church 4:533. {AÎ 102.2}

În timpul călătoriilor lor, în timp ce ei [israeliții] s-au plâns de greutățile de pe cale și au murmurat împotriva conducătorilor lor, Moise le spusese: „Nemulțumirile voastre sunt

împotriva lui Dumnezeu. Nu eu, ci Dumnezeu a lucrat izbăvirea voastră". Însă cuvintele lui pripite în fața stâncii: „Vom putea noi oare să vă scoatem apă" erau de fapt o admitere a acuzației lor.... Domnul avea să îndepărteze pentru totdeauna gândul acesta, din mintea lor, interzicându-i lui Moise să intre în țara făgăduită. Aici era o dovadă de netăgăduit a faptului că nu Moise era conducătorul lor, ci Îngerul cel puternic căruia Domnul Îi spusese: „Iată, Eu trimit un Înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum și să te ducă în locul pe care l-am pregătit. Fii cu ochii în patru înaintea lui și ascultă glasul Lui ... căci Numele Meu este în El." — Patriarchs and Prophets, 419. {AÎ 102.3}

Moartea și învierea lui Moise

Moise s-a întors de la adunare și, în liniște și singur, și-a început drumul spre culmea muntelui.... Pe înălțimea aceea solitară, el a stat și a privit cu ochi limpezi, priveliștea care se desfășura înaintea lui. — Patriarchs and Prophets, 471. {AÎ 103.1}

Nu a fost voia lui Dumnezeu ca oricine să urce cu Moise pe vârful Pisga. Acolo, el a stat, pe un pisc înalt al vârfului Pisga, în prezența lui Dumnezeu și a îngerilor cerești. — Spiritual Gifts 4a:57. {AÎ 103.2}

Îngerii i-au descoperit, de asemenea, lui Moise că, deși el s-a căit pentru că a păcătuit și nu putea intra în țara făgăduită și, deși avea simțământul că el îi făcuse pe copiii lui Israel să păcătuiască, totuși, păcatul lor, spiritul lor de murmurare și plângere, a fost acela care la făcut să se abată de la ceea ce este drept și să comită un păcat care să-l oprească de a păși în țara făgăduită. Îngerii i-au spus că nu el suferea cel mai mult, nu el simțea în inima sa cel mai mult adâncimea păcatului lor, ci Hristos, conducătorul lor invizibil, Acela împotriva căruia păcătuiseră ei.... {AÎ 103.3}

Solii cerești s-au referit, de asemenea, la jertfele care preînchipuiau crucificarea Domnului Hristos și au prezentat în fața minții lui Moise evenimentele care aveau să aibă loc în viitor.... Când i-a fost prezentată lui Moise răstignirea, ce scenă trebuie să fi fost pe vârful Pisga!... El a văzut desfășurându-se în fața lui scene care arătau suferințele Îngerului care îl condusese pe Israel prin pustie, călăuzindu-l în pelerinajul lui din Egipt spre
Canaan.... Când a privit înălțarea Mântuitorului și a văzut că el însuși avea să fie unul din cei care aveau să-L însoțească pe Mântuitorul și să-I deschidă porțile cele veșnice, ce schimbare s-a produs pe fața lui!... {AÎ 103.4}

El a văzut pământul curățit prin foc de orice urmă de păcat, de orice consecință a păcatului, refăcut și dat sfinților în stăpânire pentru totdeauna ... și când Moise privea

această scenă, fața lui exprima bucurie și mulțumire. El a putut înțelege forța tuturor îngerilor, descoperită lui. El a înțeles întreaga scenă așa cum i-a fost prezentată. — Manuscript Releases 10:151, 152, 154, 155, 159. {AÎ 104.1}

După ce a văzut, spre mulțumirea lui, Canaanul, el s-a întins ca un viteaz obosit, să se odihnească. Somnul l-a cuprins, dar a fost somnul morții. Îngerii i-au luat trupul și l-au îngropat în vale. Israeliții nu au putut găsi niciodată locul în care a fost îngropat el.... {AÎ 104.2}

Satana tresălta pentru că a avut succes în a-l face pe Moise să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu. Pentru păcatul lui, Moise a ajuns sub stăpânirea morții. Dacă ar fi continuat cu credincioșie și viața lui nu ar fi fost atinsă de acel păcat, prin faptul că nu I-a adus lui Dumnezeu slavă pentru scoaterea apei din stâncă, el ar fi intrat în țara făgăduită și ar fi fost mutat la cer fără să vadă moartea. Mihail, sau Hristos, împreună cu îngerii care l-au îngropat pe Moise, s-au coborât din ceruri, după ce el stătuse în mormânt puțin timp, și lau înviat. — Spiritual Gifts 4a:57, 58. {AÎ 104.3}

Puterea mormântului nu fusese sfărâmată niciodată și pe toți care se aflau în mormânt, el [Satana] îi pretindea drept captivi ai lui, ca să nu fie niciodată eliberați din acea închisoare neagră a morții. Pentru prima dată, Domnul Hristos avea să dea viață unuia care murise. Când Prințul vieții împreună cu îngerii s-au apropiat de mormânt, Satana s-a înspăimântat că își pierde stăpânirea. Împreună cu îngerii săi cei răi, el a stat acolo ca să împiedice pătrunderea în teritoriul pe care îl pretindea ca fiind al lui. — Patriarchs and Prophets, 478. {AÎ 105.1}

Când Domnul Hristos și îngerii s-au apropiat de mormânt, Satana și îngerii lui au apărut la mormânt, păzind trupul lui Moise ca să nu fie luat. În timp ce Hristos și îngerii Lui se apropiau, Satana se împotrivea apropierii lor, dar a fost silit de slava și puterea Domnului Hristos și a îngerilor Săi să dea înapoi. Satana pretindea trupul lui Moise datorită acelui singur păcat al său; însă Domnul l-a dat cu blândețe pe mâna Tatălui Său, zicând: „Domnul să te mustre”. Domnul Hristos i-a spus lui Satana că El știa că Moise se pocăise cu umilință de acea singură greșeală a sa și că pe caracterul său nu se afla nici o pată, iar numele său stă imaculat în cărțile cu rapoarte din ceruri. Apoi, Domnul Hristos a înviat trupul lui Moise. — Spiritual Gifts 4a:58. {AÎ 105.2}

Balaam, un profet care a mers pe un drum greșit

Dumnezeu S-a înfățișat lui Balaam în timpul nopții, prin unul din îngerii Lui și l-a întrebat: „Cine sunt oamenii aceștia pe care-i ai la tine?” Și Balaam i-a spus lui

Dumnezeu: „Balac, fiul lui țipor, regele Moabului, a trimis după mine, să-mi zică: «Iată, un popor a ieșit din Egipt ... vino și blestemă-l ... și Dumnezeu i-a spus lui Balaam: „Să nu te duci cu ei. Să nu blestemi poporul acela; căci este binecuvântat”. Îngerul îi spune lui Balaam că poporul Israel este condus sub steagul Dumnezeului cerurilor; și nici un blestem din partea omului nu poate împiedica mersul lui înainte. {AÎ 105.3}

Dimineața, el [Balaam] s-a trezit și le-a spus, fără tragere de inimă, acelor bărbați, să se întoarcă la Balac, căci Domnul nu îngăduie ca el să meargă cu ei. Atunci Balac a trimis alte căpetenii, ... care ocupau o poziție mai înaltă decât solii trimiși înainte; și, de data aceasta, chemarea lui Balac a fost mai urgentă: „Nu mai pune piedici și vino la mine; căci îți voi da multă cinste. Și Balaam a răspuns și a zis slujitorilor lui Balaam: «Să-mi dea Balac chiar și casa lui plină de argint și de aur, și tot n-aș putea să fac nici un lucru, fie mic, fie mare, împotriva poruncii Domnului, Dumnezeului meu».” — Spiritual Gifts 4a:44. {AÎ 106.1}

Pentru a doua oară, Balaam a fost pus la încercare.... El dorea mult de tot să poată satisface cererea regelui; și deși voia lui Dumnezeu îi fusese în mod clar făcută cunoscută, el i-a îndemnat pe soli să mai zăbovească, ca să mai poată vorbi cu Domnul; ca și când Cel Infinit ar fi fost un om care să fie convins. — Patriarchs and Prophets, 440. {AÎ 106.2}

Un înger a fost trimis la Balaam, ca să-i spună: „Dacă bărbații vin să te cheme, scoală-te și du-te cu ei; dar să faci numai ce-ți voi spune.” — The Spirit of Prophecy 1:321. {AÎ 106.3}

Balaam primise îngăduința de a merge cu solii din Moab, dacă ei aveau să vină dimineața ca să-l cheme. Însă supărați din cauza acestei întârzieri și așteptându-se la un alt refuz, ei s-au pregătit de călătorie înapoi spre casă, fără să se mai consulte cu el. Acum, fuseseră îndepărtate toate scuzele pentru satisfacerea cererii lui Balac. Însă Balaam era hotărât să-și asigure răsplata; și luându-și animalul pe care era obișnuit să călătorească, a pornit la drum. El se temea că îngăduința divină putea fi retrasă chiar și acum și s-a grăbit tare, nerăbdător ca nu cumva să scape câștigarea mult râvnitei răsplăți. — Patriarchs and Prophets, 441. {AÎ 107.1}

Mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva lui Balaam pentru nebunia lui de a se fi încumetat împotriva Cerului și „Îngerul Domnului S-a așezat în drum ca să i se împotrivească”. Animalul, văzând solul ceresc, pe care stăpânul nu-l vedea, s-a întors din drum ca să meargă pe câmp. Cu lovituri pline de cruzime, Balaam a readus înapoi animalul, pe cărare; însă îngerul a apărut din nou, într-un loc înconjurat de ziduri, iar

animalul, încercând să ocolească acel chip amenințător, a strâns piciorul călărețului de zid. — The Signs of the Times, 25 noiembrie, 1880. {AÎ 107.2}

Furia lui Balaam era fără margini și și-a lovit animalul cu bățul cu mai multă cruzime ca înainte. Dumnezeu a deschis acum gura acestuia și, prin „măgărița ce a vorbit cu glas de om", El „a pus frâu nebuniei proorocului". 2 Petru 2, 16. Ce ți-am făcut, a spus aceasta, „de m-ai bătut de trei ori?" {AÎ 107.3}

Furios că a fost împiedicat în acest fel în călătoria lui, Balaam a răspuns animalului ca și când s-ar fi adresat unei ființe inteligente: „Pentru că ți-ai bătut joc de mine. Dacă aș avea o sabie în mână, te-aș ucide pe loc."... {AÎ 108.1}

Ochii lui Balaam au fost deschiși acum și el a văzut pe îngerul lui Dumnezeu stând cu sabia scoasă, gata să-l omoare. Cu groază „el și-a plecat capul și s-a aruncat cu fața la pământ. Îngerul i-a spus: De ce ți-ai bătut măgărița de trei ori? Iată, Eu am ieșit ca să-ți stau împotrivă, căci drumul pe care mergi este un drum care duce la pierzare, înaintea Mea; măgărița M-a văzut și s-a abătut de trei ori dinaintea Mea; dacă nu s-ar fi abătut dinaintea Mea, pe tine te-aș fi omorât."... {AÎ 108.2}

Privind mesagerul ceresc, Balaam a exclamat cu groază: „Am păcătuit; căci nu știam că Te-ai așezat înaintea mea în drum; și acum, dacă nu găsești că e bine ce fac, mă voi întoarce". — Patriarchs and Prophets, 442, 443. {AÎ 108.3}

După ce îngerul l-a avertizat pe Balaam în acel mod impresionant, să nu satisfacă cererea moabiților, el i-a îngăduit să-și continue călătoria.... {AÎ 108.4}

Balac s-a întâlnit cu Balaam și l-a întrebat de ce a zăbovit să vină când a trimis după el ... Balaam a răspuns: Iată, am venit la tine. Apoi, i-a spus că el nu are putere să spună nimic. Cuvântul pe care i-l va da Dumnezeu, pe acela îl va rosti și nu altceva. Balaam a poruncit să se aducă jertfele conform ritualurilor religioase. Dumnezeu a trimis pe îngerul Său la Balaam, ca să-i transmită cuvintele pe care să le rostească, așa cum făcuse în vremea când Balaam fusese cu totul devotat slujirii lui Dumnezeu. „Și Domnul a pus cuvinte în gura lui Balaam ... și el și-a rostit proorocia și a zis: «Balac, regele Moabului, m-a adus din Aram, spunând: Vino, blestemă pe Iacov și defaimă pe Israel! Cum să blestem eu pe cine nu a blestemat Dumnezeu? Sau cum să defaim eu pe cine nu a defăimat Dumnezeu?»"... {AÎ 108.5}

Balac era dezamăgit și furios. El a exclamat: „Ce mi-ai făcut? Eu te-am chemat ca să blestemi pe dușmanii mei și iată, tu i-ai binecuvântat". Balac crede că înfățișarea

grandioasă a israeliților în corturile lor ... a fost aceea care l-a împiedicat să-i blesteme. El gândește că, dacă îl va duce ... într-un loc unde Israel să nu apară cu acest avantaj, va putea obține blestemul de la Balaam. Din nou, la țofim.... Balaam aduce arderi de tot și apoi merge el însuși să vorbească cu îngerul lui Dumnezeu. Și îngerul i-a spus lui Balaam ce să spună. — The Spirit of Prophecy 1:322-324. {AÎ 109.1}

Iosua îl conduce pe Israel în Canaan

Israeliții l-au jelit mult pe [Moise], conducătorul lor dispărut, și au consacrat treizeci de zile de servicii speciale în cinstea memoriei lui.... Iosua era acum conducătorul recunoscut al lui Israel.... {AÎ 109.2}

S-au dat porunci pentru înaintare.... Părăsind locul unde tăbărâseră ... oștirea a coborât la marginea Iordanului. — Patriarchs and Prophets, 481, 483. {AÎ 109.3}

Patru îngeri cerești însoțeau întotdeauna chivotul lui Dumnezeu în toate călătoriile, pentru a-l feri de orice primejdie și pentru a îndeplini orice misiune ce li s-ar fi cerut cu privire la chivot. Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, urmat de îngeri cerești, mergea înaintea chivotului când acesta a ajuns la Iordan; și apele s-au dat la o parte în prezența Sa. Domnul Hristos și îngerii au stat lângă chivot, iar preoții au stat în albia râului până ce a trecut
Iordanul tot Israelul. — The Spirit of Prophecy 1:399. {AÎ 109.4}

Dacă ochii lui Iosua ar fi fost deschiși ... și dacă el ar fi putut suporta acea privelițe, ar fi văzut îngerii Domnului tăbărâți în jurul copiilor lui Israel; căci armata instruită a cerului venise să lupte pentru poporul lui Dumnezeu, iar Căpetenia oștirii Domnului era acolo pentru a comanda. — The Review and Herald, 19 iulie, 1892. {AÎ 110.1}

Când Iosua s-a retras din mijlocul armatelor lui Israel spre a se ruga, pentru ca prezența specială a lui Dumnezeu să-l însoțească, el a văzut un bărbat de statură falnică, îmbrăcat ca un războinic, cu sabia în mâna sa.... Acesta nu era un înger obișnuit. Era Domnul Isus Hristos, Acela care îi condusese pe evrei prin pustie, învăluit în stâlpul de foc noaptea și în stâlpul de nor ziua. Locul a fost sfințit prin prezența Sa, de aceea lui Iosua i-a fost poruncit să-și scoată încălțămintea din picioare. — Spiritual Gifts 4a:61. {AÎ 110.2}

Plin de teamă sfântă, Iosua a căzut cu fața la pământ și s-a închinat, apoi a auzit asigurarea: „Iată, dau în mâinile tale Ierihonul și pe împăratul lui, pe vitejii lui ostași” și a primit instrucțiuni legate de felul cum să cucerească cetatea. — Patriarchs and Prophets, 488. {AÎ 110.3}

Căpetenia oștirii Domnului nu S-a descoperit întregii adunări. El a comunicat numai cu Iosua, care a relatat evreilor întrevederea sa cu acesta. Depindea de ei dacă aveau să creadă sau să se îndoiască de cuvintele lui Iosua, de a urma poruncile date de el în numele Căpeteniei oștirii Domnului sau să se răzvrătească împotriva îndrumărilor sale și să-i tăgăduiască autoritatea. ***Ei*** nu au putut vedea oștirea îngerilor, organizați de Fiul lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 4:162, 163. {AÎ 110.4}

Luarea Ierihonului

Căpetenia oștirii Domnului a venit El Însuși din ceruri pentru a conduce oștirile cerești în atacul împotriva cetății. Îngerii lui Dumnezeu au pus stăpânire pe zidurile masive și leau dărâmat la pământ. — Testimonies for the Church 3:264. {AÎ 111.1}

Domnul Hristos și îngerii au însoțit circuitul chivotului în jurul Ierihonului și în cele din urmă au dărâmat zidurile masive ale cetății, dând Ierihonul în mâinile lui Israel. — The Spirit of Prophecy 1:399. {AÎ 111.2}

Când a căzut Ierihonul, nici o mână omenească nu a atins zidurile cetății, căci îngerii Domnului au cucerit fortificațiile și au pătruns în fortăreața vrăjmașului. Nu Israel, ci Căpetenia oștirii Domnului a fost cel care a luat Ierihonul. Însă Israel și-a avut partea lui prin a-și arăta credința în Căpetenia mântuirii lor. — The Review and Herald, 19 iulie, 1892. {AÎ 111.3}

Dacă un singur războinic și-ar fi pus tăria împotriva zidurilor, slava lui Dumnezeu ar fi fost diminuată și voia Lui afectată. Însă lucrarea a fost lăsată pe seama Celui Atotputernic; și chiar dacă temelia acelei fortificații ar fi fost făcută în centrul pământului și vârfurile ei ar fi atins cerul, rezultatul ar fi fost același, deoarece la cârma legiunilor de îngeri în acel atac se afla Căpetenia oștirii Domnului. — The Signs of the Times, 14 aprilie, 1881. {AÎ 111.4}

Capitolul 10 – Lucrarea îngerilor de la Judecători până la Primii împărați

Domnul Hristos — „Îngerul Domnului”

În vechime, când Dumnezeu Îi trimitea pe îngerii Săi să slujească sau să transmită anumite lucruri oamenilor, în momentul în care aceștia aflau că, de fapt, au văzut și au stat de vorbă cu un înger, erau cuprinși de spaimă și se temeau că vor muri. Ei aveau un respect cu totul deosebit pentru maiestatea și puterea lui Dumnezeu și, prin faptul că intraseră în legătură cu cineva care avea acces direct în prezența Lui sfântă, gândeau că vor muri. Judecători 6, 22.23; 13, 21.22; Iosua 5, 13-15; — Spiritual Gifts 4b:152. {AÎ 112.1}

După moartea conducătorului lor [Iosua] și a bătrânilor asociați lui, poporul a început să se dedea din nou la idolatrie.... {AÎ 112.2}

Domnul nu a îngăduit ca păcatele poporului Său să treacă fără a fi mustrate. Existau încă închinători credincioși în Israel; și mulți alții, fiind obișnuiți astfel sau în virtutea obiceiurilor cu care s-au deprins în viața lor, mergeau la cortul întâlnirii, ca să se închine. O mare mulțime era adunată cu ocazia unei sărbători religioase, când un înger al lui Dumnezeu, după ce a apărut mai întâi la Ghilgal, s-a descoperit adunării la șilo.... {AÎ 112.3}

Acest înger, același care i s-a arătat lui Iosua la luarea Ierihonului, nu era altcineva decât Fiul lui Dumnezeu.... Le-a arătat că El nu și-a încălcat făgăduințele făcute lor, ci ei fuseseră cei ce au încălcat legământul cel solemn. {AÎ 113.1}

„Și când îngerul Domnului a rostit aceste cuvinte copiilor lui Israel, poporul și-a ridicat glasul și a plâns. Și au adus acolo jertfe Domnului.” Însă pocăința lor nu a produs rezultate de durată. — The Signs of the Times, 2 iunie, 1881. {AÎ 113.2}

Ghedeon

Ghedeon era fiul lui Ioas, din seminția lui Manase. Grupul din care făcea parte această familie nu avea o poziție de conducere, dar casa lui Ioas era cunoscută pentru curajul și integritatea ei.... La Ghedeon a venit chemarea din partea Domnului de a elibera pe poporul Său. În vremea aceea, el era ocupat cu treieratul grâului.... Pe când lucra în ascuns

și liniște, el cugeta întristat la starea lui Israel și se gândea cum ar fi putut fi îndepărtat jugul celor ce asupreau pe poporul lui. {AÎ 113.3}

Deodată a apărut „Îngerul Domnului” și i s-a adresat cu cuvintele: „Domnul este cu tine, viteazule!” — Patriarchs and Prophets, 546. {AÎ 113.4}

Îngerul și-a ascuns slava divină a prezenței Sale, dar El nu era altul decât Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Când un profet sau un înger transmitea o solie divină, cuvintele sale erau: „Domnul spune, voi face aceasta”, însă despre Persoana care a vorbit cu Ghedeon se spune: „Domnul i-a spus: Eu voi fi cu tine”. {AÎ 113.5}

Dorind să cinstească în mod special pe distinsul său oaspete și după ce s-a asigurat că Îngerul avea să mai zăbovească, Ghedeon a dat fuga în cortul lui și, din rezervele lui sărăcăcioase, a pregătit un ied și azimi pe care le-a dus și I le-a pus înainte.... {AÎ 114.1}

Când I-a fost adus darul, Îngerul a spus: „Ia carnea și azimile și pune-le pe stânca aceasta și varsă zeama”. Ghedeon a făcut astfel și Domnul i-a dat apoi semnul pe care el îl dorise. Cu toiagul pe care-l avea în mână, Îngerul a atins carnea și azimile și un foc s-a ridicat din stâncă și a mistuit tot ce era acolo, ca pe o jertfă, nu ca o masă de ospăț; căci fusese Domnul, nu un om. După acest semn al caracterului Său divin, Îngerul a dispărut. {AÎ 114.2}

Când s-a convins că privise pe Fiul lui Dumnezeu, Ghedeon s-a umplut de teamă și a exclamat: „Vai de mine, stăpâne Doamne! Am văzut pe Îngerul Domnului față în față.” {AÎ 114.3}

Apoi, Domnul S-a înfățișat a doua oară lui Ghedeon în măreția Sa și i-a spus: „Fii pe pace, nu te teme, nu vei muri”. Aceste cuvinte pline de îndurare au fost rostite de același Mântuitor plin de milă, care spusese ucenicilor înspăimântați pe marea cuprinsă de furtună: „Nu vă temeți; Eu sunt” — Acela care S-a înfățișat înaintea celor întristați, aflați în camera de sus și le-a spus aceleași cuvinte ca cele rostite lui Ghedeon: „Fiți pe pace.” — The Signs of the Times, 23 iunie, 1881. {AÎ 114.4}

Samson

În mijlocul apostaziei care se răspândea, închinătorii credincioși ai lui Dumnezeu au continuat să se roage cu stăruință pentru eliberarea lui Israel.... La marginea ținutului deluros, ce domina câmpia filistenilor, se afla mica cetate țora. Acolo locuia familia lui Manoah, din seminția lui Dan, una din puținele case care, în acea decădere generală, mai rămăseseră credincioase lui Iehova. „Îngerul lui Iehova” a apărut înaintea soției lui

Manoah, care nu avea copii și i-a spus că va avea un fiu, prin care Dumnezeu va începe să elibereze pe Israel. În vederea acestui lucru, Îngerul i-a dat instrucțiuni cu privire la ceea ce avea de făcut, cât și cu privire la copil.... {AÎ 114.5}

Femeia l-a căutat pe soțul ei și, după ce i-a descris îngerul, a repetat solia acestuia. Apoi, temându-se ca nu cumva să facă vreo greșeală în importanta lucrare care le-a fost încredințată, soțul ei s-a rugat: „Doamne, te rog, să mai vină o dată omul pe care l-ai trimis și să ne învețe ce să facem pentru copilul care se va naște”. {AÎ 115.1}

Când îngerul a apărut din nou, cererea nerăbdătoare a lui Manoah a fost: „Ce va trebui să păzim cu privire la copil și ce este de făcut?” Toate sfaturile date înainte au fost repetate: „Femeia să se ferească de tot ce i-am spus. Să nu guste nici un rod din viță, să nu bea nici vin, nici băutură tare și să nu mănânce nimic necurat; să păzească tot ce i-am poruncit”. — Patriarchs and Prophets, 560, 561. {AÎ 115.2}

Manoah și soția lui nu știau că Cel care le-a vorbit fusese Domnul Isus Hristos. Ei l-au privit ca solul Domnului, dar nu știau dacă este un profet sau un înger. Dorind să arate ospitalitate față de oaspetele lor, l-au implorat să rămână, în timp ce ei aveau să-i pregătească un ied. Însă în necunoștință de cauză, ei nu au știut dacă să i-l aducă înainte ca ardere de tot sau să i-l așeze înainte ca hrană. {AÎ 115.3}

Îngerul a răspuns: „Chiar dacă m-ai opri, n-aș mânca din bucatele tale; dar dacă vrei să aduci o ardere de tot, s-o aduci Domnului”. Simțind acum asigurarea că oaspetele său era un profet, Manoah a spus: „Care îți este numele, ca să-ți aducem slavă când se va împlini cuvântul tău?” {AÎ 116.1}

Răspunsul a fost: „Pentru ce îmi ceri Numele? El este minunat?” Simțind caracterul divin al oaspetelui său, Manoah „a luat un ied și darul de mâncare și a adus jertfă Domnului pe stâncă; și îngerul a făcut o minune; și Manoah și soția lui priveau la el”. A ieșit foc din stâncă și a mistuit jertfa, și pe când flacăra se suia spre cer, „Îngerul Domnului S-a suit în flacăra altarului. Văzând lucrul acesta, Manoah și nevasta lui au căzut cu fața la pământ”. Nu mai putea fi nici o îndoială cu privire la caracterul musafirului lor. Ei știau că L-au privit pe cel Sfânt, care, învăluindu-și slava în stâlpul de nor, fusese călăuză și ajutor lui Israel în pustie. {AÎ 116.2}

Inima lui Manoah a fost cuprinsă de uimire, teamă și spaimă și el n-a mai putut decât să exclame: „Vom muri, căci am văzut pe Dumnezeu!” Însă soția lui avea în acel ceas solemn mai multă credință decât el. Ea i-a adus aminte că Domnul a avut plăcere să accepte jertfa lor și le-a promis un fiu care avea să înceapă eliberarea lui Israel. Aceasta

era mai degrabă o dovadă de favoare, și nu de mânie. — The Signs of the Times, 15 septembrie, 1881. {AÎ 116.3}

Făgăduința divină, făcută lui Manoah, s-a împlinit la timpul cuvenit prin nașterea unui fiu, căruia i-a fost dat numele Samson. Prin porunca îngerului, briciul nu avea să treacă deasupra capului copilului, el fiind consacrat lui Dumnezeu ca nazireu, de la naștere. — The Signs of the Times, 6 octombrie, 1881. {AÎ 117.1}

Samuel și Eli

Samuel a fost un copil înconjurat de un mediu din cele mai stricate. El a văzut și auzit lucruri care îi întristau sufletul. Fiii lui Eli, care slujeau în locul sfânt, erau stăpâniți de Satana. Acești oameni stricau cu totul atmosfera din jurul lor. Bărbați și femei erau zi de zi fascinați de păcat și fărădelege, totuși, Samuel a rămas nepătat. Caracterul lui era fără pată. El nu se făcea părtaș și nu avea nici cea mai mică plăcere în păcatele care umpleau Israelul într-un mod înfricoșător. Samuel Îl iubea pe Dumnezeu; el avea o legătură atât de strânsă cu cerul, încât un înger a fost trimis ca să vorbească cu el despre păcatele fiilor lui Eli, care întinau pe Israel. — Testimonies for the Church 3:472, 473. {AÎ 117.2}

Nelegiuirile fiilor lui Eli erau atât de mari, încât nici o jertfă nu putea face ispășire pentru astfel de păcate, făcute cu voia.... Acești păcătoși duceau chivotul în tabăra lui Israel.... {AÎ 117.3}

Dumnezeu a îngăduit ca chivotul Său să fie luat de către vrăjmașii lor pentru a-i arăta lui Israel că era zadarnic a-și pune încrederea în chivot, simbolul prezenței Sale, atât timp cât ei profanau poruncile pe care le conținea chivotul.... {AÎ 117.4}

Filistenii triumfau pentru că, gândeau ei, au pus mâna pe faimosul dumnezeu al israeliților, care făcuse atâtea minuni pentru ei și îi făcuse spaima dușmanilor lor. Ei au dus chivotul lui Dumnezeu la Asdod și l-au așezat într-un templu de o deosebită splendoare, ridicat în cinstea celui mai popular dumnezeu al lor, Dagon, punându-l alături de dumnezeul lor. Dimineața, preoții acestui dumnezeu au intrat în templu și au fost îngroziți găsindu-l pe Dagon căzut cu fața la pământ în fața chivotului Domnului.... Îngerii lui Dumnezeu, care însoțeau totdeauna chivotul, l-au aruncat cu fața la pământ pe acel idol, dumnezeu neînsuflețit, și apoi l-au desfigurat, pentru ca să arate că Dumnezeu, Dumnezeul cel viu, este mai presus de toți dumnezeii și că în fața Lui, dumnezeul cel păgân nu era nimic. — Spiritual Gifts 4a:106, 107. {AÎ 118.1}

Locuitorii din Bet-șemeș au răspândit de îndată vestea că chivotul era la ei, iar oamenii din împrejurimi au dat năvală ca să-i ureze bun-venit. Chivotul a fost așezat pe o piatră care slujea la început drept altar și în fața acestuia au fost aduse jertfe Domnului.... În loc de a pregăti un loc potrivit pentru primirea lui, ei au îngăduit ca acesta să rămână pe câmpul unde se secera. În timp ce continuau să se uite la lada cea sacră și să discute despre felul minunat în care aceasta fusese recuperată, ei au început să își spună părerea în legătură cu puterea ei deosebită. În cele din urmă, biruiți de curiozitate, ei au dat capacul la o parte și s-au aventurat să o deschidă.... {AÎ 118.2}

Nici filistenii cei păgâni nu au îndrăznit să-i dea capacul la o parte. Îngeri din ceruri, nevăzuți, o însoțiseră întotdeauna în călătoriile ei. Locuitorii obraznici și lipsiți de respect ai Bet-șemeșului au fost degrabă pedepsiți. Mulți au fost loviți de o moarte năprasnică. — Patriarchs and Prophets, 589. {AÎ 118.3}

Saul și Ionatan

Dumnezeu a ridicat pe Samuel ca să judece pe Israel. El era cinstit de tot poporul. Dumnezeu trebuia să fie recunoscut ca marele Conducător al lor, iar El le rânduia conducătorii, îi umplea cu Duhul Său și le transmitea voia Sa prin îngerii Săi. — Spiritual Gifts 4a:67. {AÎ 119.1}

Datorită păcatului lui Saul — încumetarea de a aduce jertfa — Domnul nu i-a dat lui onoarea de a-i învinge pe filisteni. Ionatan, fiul regelui, un bărbat care se temea de Domnul, a fost ales unealta prin care avea să fie eliberat Israel.... {AÎ 119.2}

Îngerii cerului l-au apărat pe Ionatan și pe însoțitorul lui, îngerii au luptat de partea lor, iar filistenii au căzut în fața lor. — Patriarchs and Prophets, 623. {AÎ 119.3}

Îngerii lui Dumnezeu au luptat alături de Ionatan și filistenii cădeau pretutindeni în jurul lui. O mare spaimă a apucat oastea filistenilor în câmp și în garnizoană.... Pământul se cutremura sub ei, ca și când o mare mulțime de care și călăreți erau acolo, pregătindu-se de luptă. Ionatan și cel care-i purta armele și chiar și filistenii știau că Domnul lucra pentru eliberarea evreilor. — Spiritual Gifts 4a:70. {AÎ 119.4}

Anii de început ai lui David

Samuel nu mai venea la Saul cu îndrumări de la Dumnezeu. Domnul nu-l mai putea folosi pentru împlinirea planurilor Sale. Însă El l-a trimis pe Samuel în casa luiIșai, spre a-l unge pe David, pe care El l-a ales ca să domnească în locul lui Saul, pe care îl respinsese. {AÎ 119.5}

Când fiii lui Ișai au trecut prin fața lui Samuel, el l-ar fi ales pe Eliab, care era înalt, cu o statură demnă, însă îngerul Domnului a stat alături de el pentru a-l călăuzi în această decizie importantă și l-a învățat că nu trebuie să judece după înfățișare. Eliab nu se temea de Domnul. Inima lui nu era neprihănită înaintea Domnului. El ar fi fost un conducător mândru, sever. Printre fiii lui Ișai nu a fost găsit vrednic nici unul, în afară de David, a cărui ocupație era aceea de a păzi oile. — Spiritual Gifts 4a:77, 78. {AÎ 120.1}

David nu avea o statură impunătoare; însă înfățișarea lui era frumoasă, exprimând umilință, cinste și curaj autentic. Îngerul lui Dumnezeu i-a spus lui Samuel că David este cel pe care trebuie să-l ungă, căci el era alesul Domnului. Din acea clipă, Domnul i-a dat lui David o inimă înțeleaptă și pricepută. — The Spirit of Prophecy 1:368. {AÎ 120.2}

Fratele mai mare al lui David, Eliab, ... era gelos pe David, pentru că fusese onorat mai presus de el. El îl disprețuia pe David și îl socotea inferior lui. El îl acuza în fața altora de faptul că s-a dus pe furiș, fără să știe tatăl său, ca să vadă lupta.... David respinge acuzația nedreaptă și spune: „Ce-am făcut oare? Nu pot să vorbesc astfel?” David nu îi explică fratelui său că el venise în ajutorul lui Israel; că Dumnezeu l-a trimis ca să-l ucidă pe Goliat.

Dumnezeu îl alesese ca să fie conducător în Israel; iar când armatele viului Dumnezeu erau într-un asemenea pericol, el fusese călăuzit de un înger ca să-l salveze pe Israel. — The Spirit of Prophecy 1:371. {AÎ 120.3}

Saul întâlnește un înger

[Saul] a îngăduit ca impulsurile să-i stăpânească judecata până când patima s-a dezlănțuit. El avea accese de furie și nebunie când era în stare să ia viața oricui îndrăznea să i se împotrivească.... Tocmai caracterul fără pată al lui David și credincioșia lui nobilă au stârnit mânia regelui; și el socotea că însăși viața și prezența lui David erau un reproș la adresa lui.... {AÎ 121.1}

El a venit la Rama și s-a oprit la o mare fântână în Secu. Oamenii veneau laolaltă, ca să scoată apă, și el a întrebat unde stau Samuel și David. Când i s-a spus că ei se află la Naiot, el s-a grăbit să ajungă în acel loc. Însă îngerul lui Dumnezeu l-a întâmpinat pe drum și l-a luat în stăpânire. Duhul lui Dumnezeu l-a ținut prin puterea Lui și el a mers mai departe rostind rugăciuni către Dumnezeu, presărate cu preziceri și melodii sfinte. El a proorocit cu privire la venirea lui Mesia ca Mântuitor al lumii. Când a ajuns la Naiot în Rama, el și-a dat jos veșmintele exterioare, care indicau rangul lui, și a stat toată ziua și

toată noaptea în fața lui Samuel și a elevilor săi, sub influența Duhului Sfânt. — The Signs of the Times, 24 august, 1888. {AÎ 121.2}

Vizita lui Saul la En-Dor și moartea sa

Din nou a fost declarat război între Israel și filisteni.... Saul a aflat că David și oștirea lui erau cu filistenii și el se aștepta ca fiul lui Ișai să se folosească de această ocazie pentru a se răzbuna pentru relele pe care le-a suferit. Regele era foarte supărat.... A doua zi, Saul trebuia să înceapă lupta cu filistenii. Umbrele destinului iminent adunau întuneric în jurul lui; tânjea după ajutor și călăuzire. Însă zadarnic căuta ajutor de la Domnul. „Domnul nu ia răspuns, nici prin vise, nici prin Urim, nici prin profeți”.... {AÎ 121.3}

Atunci Saul a zis slujitorilor săi: „Căutați-mi o femeie care să cheme morții, ca să mă duc s-o întreb”. I s-a spus că la En-Dor se află, într-o ascunzătoare, o femeie care cheamă morții. Această femeie făcuse legământ cu Satana, predându-se în stăpânirea lui, pentru ai împlini planurile; în schimb, prințul răului făcea minuni pentru ea și îi descoperea lucruri ascunse. {AÎ 122.1}

Deghizat, Saul s-a dus noaptea, împreună cu doar doi dintre însoțitorii săi, ca să caute ascunzătoarea vrăjitoarei.... Prin întuneric, Saul și însoțitorii lui au trecut câmpia, au trecut cu bine de oastea filistenilor, au trecut creasta muntelui până la casa singuratică a vrăjitoarei din En-Dor.... {AÎ 122.2}

După ce și-a rostit vrăjile, ea a spus: „Văd o ființă dumnezeiască sculându-se din pământ.... Este un bătrân și este învelit cu o mantie”. Saul a înțeles că acela era Samuel.... {AÎ 122.3}

Nu era proorocul lui Dumnezeu acela care a ieșit la rostirea vrăjii acelei ghicitoare. Samuel nu era prezent în acel loc bântuit de spirite rele. Acea apariție supranaturală a fost produsă numai de puterea lui Satana. — Patriarchs and Prophets, 675, 676, 679. {AÎ 122.4}

Primele cuvinte ale femeii, rostite sub puterea vrăjii, care au fost adresate regelui, au fost: „De ce m-ai înșelat? Căci tu ești Saul”. În acest fel, primul act al spiritului cel rău, care s-a dat drept proorocul, a fost să comunice în mod secret cu această femeie nelegiuită, ca s-o avertizeze de înșelăciunea la care a fost supusă. Mesajul pentru Saul al celui care se dădea drept profet a fost: „De ce m-ai tulburat chemându-mă? Saul a răspuns: «Sunt foarte strâmtorat; căci filistenii au pornit război împotriva mea și Dumnezeu S-a depărtat de la mine și nu îmi mai răspunde, nici prin vise, nici prin profeți; de aceea te-am chemat, ca sămi faci cunoscut ce să fac»”. {AÎ 122.5}

Când Samuel era în viață, Saul îi disprețuia sfatul și-i detesta mustrările. Însă acum, în ceasul strâmtorării și nenorocirii, el simțea că sfatul profetului era unica lui speranță și pentru a comunica cu ambasadorul cerului, el a recurs în mod zadarnic la solul diavolului! Saul s-a așezat cu totul sub puterea lui Satana; iar acum el, a cărui plăcere unică era de a provoca mizerie și nenorocire, a făcut ca totul să fie în folosul lui, lucrând pentru ruina nefericitului rege. Ca răspuns la rugămintea în agonie a lui Saul a venit teribila solie, de pe buzele aceluia care se pretindea a fi Samuel: „Pentru ce mă întrebi pe mine când Domnul S-a îndepărtat de tine și S-a făcut vrăjmașul tău?... Pentru că n-ai ascultat glasul Domnului
... de aceea ... Domnul va da Israelul și pe tine în mâinile filistenilor". — Patriarchs and Prophets, 680. {AÎ 123.1}

Când Saul a cerut să-l vadă pe Samuel, nu Domnul a fost Cel care a făcut să apară Samuel în fața lui Saul. El nu a văzut nimic. Lui Satana nu i-a fost îngăduit să tulbure odihna lui Samuel în mormânt și să-l aducă la realitate prin vrăjitoarea din En-Dor. {AÎ 123.2}

Dumnezeu nu îi dă lui Satana puterea de a învia morții. Însă îngerii lui Satana iau înfățișarea prietenilor morți, vorbesc și acționează ca și ei și, prin așa-zișii prieteni morți, el își poate aduce la îndeplinire mai bine planurile sale de a înșela. Satana îl cunoștea bine pe Samuel și el știa cum să-l reprezinte în fața vrăjitoarei din En-Dor și să prezinte în mod corect soarta lui Saul și a fiilor săi. — The Spirit of Prophecy 1:376. {AÎ 124.1}

Relatarea biblică legată de vizita lui Saul la femeia din En-Dor a constituit o sursă de nedumerire pentru mulți cercetători ai Bibliei. Unii socotesc că Samuel în persoană a fost prezent la întrevederea cu Saul, însă Biblia oferă suficiente dovezi pentru o concluzie contrară. Dacă, așa cum susțin unii, Samuel se afla în ceruri, el trebuie să fi fost chemat de acolo, fie prin puterea lui Dumnezeu, fie prin puterea lui Satana. Nimeni nu ar putea crede nici măcar pentru o clipă că Satana avea puterea de a-l chema pe profetul cel sfânt din ceruri pentru a onora vrăjile unei femei nelegiuite. Și nicidecum nu putem trage concluzia că Dumnezeu l-a chemat ca să se ducă în ascunzătoarea vrăjitoarei; căci Domnul refuzase deja să comunice cu Saul prin vise, prin Urim sau prin proroci. Acestea erau mijloacele de comunicare ale lui Dumnezeu și El nu le-ar fi lăsat deoparte pentru a-și transmite solia prin agentul lui Satana. {AÎ 124.2}

Mesajul în sine constituie o dovadă suficientă cu privire la originea sa. Obiectivul lui nu era de a conduce la pocăința lui Saul, ci de a-l împinge mai departe spre ruină; și aceasta nu este lucrarea lui Dumnezeu, ci a lui Satana. Mai mult decât atât, fapta lui Saul

de a fi consultat o ghicitoare este citată în Scriptură ca fiind unul din motivele pentru care el a fost respins de Dumnezeu și părăsit pentru nimicire. „Saul a murit, pentru că s-a făcut vinovat de fărădelege față de Domnul, al cărui cuvânt nu l-a păzit, și pentru că a întrebat și a cerut sfatul celor ce cheamă morții. N-a întrebat pe Domnul: de aceea Domnul l-a omorât și împărăția a dat-o lui David, fiul lui Ișai.” 1 Cronici 10, 13.14. — Patriarchs and Prophets, 683. {AÎ 124.3}

Capitolul II – Lucrarea îngerilor de la David până la Babilonia

Domnia lui David

Chivotul a rămas în casa lui Abinadab până ce David a fost făcut rege. El a adunat laolaltă pe toți oamenii aleși ai lui Israel, treizeci de mii, și s-a dus să aducă chivotul lui Dumnezeu. Ei au așezat chivotul într-un car nou și l-au scos din casa lui Abinadab. Uza și Ahio, fiii lui Abinadab, conduceau carul. David și toată casa lui Israel cântau înaintea Domnului cu tot felul de instrumente muzicale. „Și când au ajuns la aria lui Nahon, Uza șia întins mâna ca să apuce chivotul, pentru că erau să-l răstoarne boii; și Dumnezeu l-a omorât acolo pentru greșeala lui; și el a murit acolo, lângă chivotul lui Dumnezeu". Uza se mâniase pe boi, pentru că s-au împleticit. El a arătat vădită neîncredere în Dumnezeu, ca și când Acela care adusese chivotul înapoi din țara filistenilor nu era în stare să-i poarte de grijă. Îngerii care însoțeau chivotul l-au lovit pe Uza pentru că s-a încumetat cu nerăbdare să pună mâna pe chivotul lui Dumnezeu. — Spiritual Gifts 4a:111. {AÎ 126.1}

Dorind să-și extindă cuceririle printre națiunile din jur, David s-a hotărât să-și sporească armata cerând satisfacerea serviciului militar de către toți cei ce aveau vârsta potrivită. Pentru a se efectua acest lucru, era necesar să facă o numărătoare a poporului. Mândria și ambiția l-au împins pe rege în această acțiune.... {AÎ 127.1}

Obiectivele acelei acțiuni erau în mod direct contrare principiilor teocrației. Chiar și Ioab, cât era el de lipsit de scrupule, a protestat.... „Împăratul a stăruit în porunca pe care o dădea lui Ioab".... {AÎ 127.2} Dimineața următoare, profetul Gad i-a spus lui David: „Așa vorbește Domnul, alege ... sau trei ani de foamete, sau trei ani în timpul cărora să fii nimicit de protivnicii tăi și atins de sabia vrăjmașilor tăi, sau trei zile în timpul cărora sabia Domnului și ciuma să fie în țară și îngerul Domnului să ducă nimicirea în tot ținutul lui Israel". De aceea, a spus proorocul, „vezi ce trebuie să răspund Celui ce mă trimite". {AÎ 127.3}

Răspunsul împăratului a fost.... „Mai bine să cădem în mâinile Domnului; căci îndurările Lui sunt nemărginite; dar să nu cad în mâinile oamenilor." — Patriarchs and Prophets, 747, 748. {AÎ 127.4}

Nenorocirea a urmat de îndată. Șaptezeci de mii au fost uciși de ciumă. David și bătrânii lui Israel erau în cea mai adâncă umilință, plângând înaintea Domnului. Pe când îngerul Domnului era pe cale, pentru a distruge Ierusalimul, Dumnezeu i-a poruncit să-și

oprească acea lucrare a morții.... Îngerul, îmbrăcat ca un războinic, cu o sabie ascuțită în mâna lui, întinsă asupra Ierusalimului, se descoperă lui David și celor care erau cu el. David se înspăimântă foarte tare, totuși în disperarea și compasiunea lui pentru Israel, el își înalță glasul. Îl imploră pe Dumnezeu să-i cruțe turma. În durerea lui, el mărturisește: „Am păcătuit, am săvârșit nelegiuire; însă aceste oi, ce au făcut ele? Te rog, întinde-ți mâna împotriva mea și a casei tatălui meu". — The Spirit of Prophecy 1:385, 386. {AÎ 127.5}

Îngerul nimicitor și-a oprit lucrarea în afara Ierusalimului. El stătea pe Muntele Moria „în aria lui Ornan Iebusitul". Îndrumat de prooroc, David s-a dus la munte și a zidit acolo un altar Domnului, „a adus arderi de tot și jertfe de mulțumire și a chemat Numele Domnului; și El i-a răspuns din ceruri prin focul de pe altarul arderii de tot". „Atunci Domnul a fost potolit față de țară și a încetat urgia deasupra lui Israel". {AÎ 128.1}

Locul unde fusese ridicat altarul, privit ca sfânt de atunci înainte, a fost oferit ca dar, cu mărinimie, regelui, de către Ornan. Însă împăratul nu a vrut să îl primească.... „David a dat lui Ornan pentru acel loc șase sute de sicli de aur". Acel loc memorabil, fiind și locul în care Avraam zidise altarul pentru a-și aduce ca jertfă pe propriul său fiu, iar acum sfințit prin această măreață eliberare, a fost ales după aceea ca loc pentru templul ridicat de Solomon.... {AÎ 128.2}

Încă de la începutul domniei lui David, unul din planurile lui cele mai îndrăgite a fost acela de a ridica un templu Domnului. Deși nu i-a fost îngăduit să aducă la îndeplinire acest plan, el nu a manifestat mai puțin zel în această privință. — Patriarchs and Prophets, 748, 750. {AÎ 128.3}

Domnul, prin îngerul Său, l-a învățat pe David și i-a dat un model al casei pe care Solomon avea s-o construiască pentru El. Îngerul a fost însărcinat să stea alături de David în timp ce el scria, pentru Solomon, îndrumări importante cu privire la planurile pentru acea casă. — Spiritual Gifts 4a:94. {AÎ 129.1}

Solomon

Inimile oamenilor din popor s-au întors către Solomon, așa cum fuseseră pentru David și ei i s-au supus în toate lucrurile. Domnul trimite pe îngerul Său să-l învețe pe Solomon printr-un vis, în timpul nopții. El visează că Dumnezeu vorbește cu el. „Și Dumnezeu a zis: «Cere ce vrei să-ți dau». Și Solomon a zis: «Tu ai arătat o mare bunăvoință față de robul Tău David, tatăl meu, pentru că umbla înaintea Ta în credincioșie și curăție de inimă; i-ai păstrat această mare bunăvoință și i-ai dat un fiu care șede acum pe scaunul

lui de domnie, cum se vede astăzi.... Dă dar, robului Tău o inimă pricepută, ca să judece pe poporul Tău, ca să poată deosebi binele de rău; căci cine ar putea să judece pe poporul Tău, pe poporul acesta așa de mare la număr?»" — Spiritual Gifts 4a:96, 97. {AÎ 129.2}

Pe lângă heruvimii de deasupra chivotului, Solomon a mai făcut doi îngeri de dimensiuni mai mari, stând fiecare la capetele chivotului, reprezentând îngerii cerești care păzesc continuu Legea lui Dumnezeu. Este imposibil să descrii frumusețea și splendoarea acestui tabernacol. Acolo, ca și în tabernacolul din pustie, era purtat chivotul într-o rânduială solemnă, plină de respect și pus la locul său, sub aripile celor doi heruvimi maiestuoși, care erau pe pământ. — The Spirit of Prophecy 1:413. {AÎ 129.3}

Ilie

După prima sa înfățișare înaintea lui Ahab, când l-a acuzat de judecățile lui Dumnezeu din cauza apostaziei lui și a lui Israel, Dumnezeu i-a călăuzit pașii de puterea Izabelei întrun loc sigur, în munți, lângă pârâul Cherit. Acolo, El l-a onorat pe Ilie, trimițându-i hrană dimineața și seara, printr-un înger din ceruri. Apoi, când pârâul a secat, El l-a trimis la văduva din Sarepta și a făcut o minune în fiecare zi, dând hrană familiei văduvei și lui Ilie. — Testimonies for the Church 3:288. {AÎ 130.1}

Față în față cu regele Ahab și proorocii falși și înconjurat de oștirile adunate ale lui Israel, Ilie stă în picioare, singurul care s-a prezentat pentru a apăra onoarea lui Iehova. El, pe care toată împărăția l-a acuzat de nenorocirea care s-a abătut asupra lor, se află acum în fața lor, în aparență lipsit de apărare în prezența monarhului lui Israel, a profeților lui Baal, a războinicilor și a miilor care se aflau de jur împrejur. Însă Ilie nu este singur. Deasupra și împrejurul lui sunt oștile protectoare ale cerului — îngeri care excelează în putere. — Prophets and Kings, 147. {AÎ 130.2}

În lumina strălucitoare a soarelui, înconjurat de mii — războinici, profeți ai lui Baal și monarhul lui Israel — stă omul Ilie, lipsit de apărare, în aparență singur, dar care nu era totuși singur. Cea mai puternică oștire a cerului îl înconjoară. Îngeri care excelează în putere au venit din ceruri pentru a apăra pe profetul cel credincios și neprihănit. Cu voce hotărâtă și poruncitoare Ilie strigă: „Cât timp veți zăbovi între două opinii? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; dacă este Baal, urmați-l pe el. Și poporul nu i-a răspuns nici un cuvânt". [KJV] — Testimonies for the Church 3:280. {AÎ 131.3}

În timp ce Israel șovăia și era îndoielnic pe Carmel, glasul lui Ilie sparge din nou liniștea: „Eu singur am rămas din proorocii Domnului, pe când prooroci ai lui Baal sunt patru sute cincizeci. Să ni se dea doi junci; ei să-și aleagă un junc pe care să-l taie în

bucăți și să-l pună pe lemne, fără să pună foc. Și eu voi pregăti celălalt junc și-l voi pune pe lemne fără să pun foc. Apoi voi să chemați numele dumnezeului vostru și eu voi chema Numele Domnului. Dumnezeul care va răspunde prin foc acela să fie adevăratul Dumnezeu". — Prophets and Kings, 148, 149. {AÎ 131.1}

Cât de bucuros ar fi fost Satana, care a căzut ca un fulger din cer, să poată veni în ajutorul acelora pe care el îi înșelase și ale căror minți le luase în stăpânirea sa, care erau cu totul devotați în slujba lui. Bucuros ar fi trimis el un fulger, ca să le aprindă jertfa; însă Iehova a pus limite lui Satana. El i-a ținut în frâu puterea, și toate născocirile lui nu au putut să trimită nici măcar o scânteie pe altarele lui Baal. — The Review and Herald, 30 septembrie, 1873. {AÎ 131.2}

A părăsit oare Dumnezeu pe Ilie în ceasul încercării sale? Oh, nu! El nu l-a iubit mai puțin pe slujitorul său Ilie, atunci când acesta s-a simțit părăsit de Dumnezeu și de oameni, ca atunci când, ca răspuns la rugăciunea sa, a coborât foc din ceruri și a luminat vârful muntelui. Iar acum, când Ilie dormea, o atingere duioasă și o voce plăcută l-au trezit. El sa ridicat înspăimântat, gata să fugă, temându-se că vrăjmașul l-a descoperit. Însă fața plină de milă, care s-a aplecat asupra lui, nu era fața unui dușman, ci a unui prieten. Dumnezeu trimisese un înger din ceruri cu hrană pentru slujitorul Său. „Scoală-te și mănâncă", i-a spus îngerul. „Și el s-a uitat și iată că era o turtă coaptă pe cărbuni și un ulcior cu apă la capul său". {AÎ 131.3}

După ce s-a înviorat prin ceea ce i-a fost pregătit, el s-a culcat din nou. Îngerul a venit și a doua oară. Atingându-l pe bărbatul prea obosit, el i-a spus cu milă și duioșie: „Scoalăte și mănâncă; fiindcă drumul pe care îl ai de făcut este prea lung pentru tine". „Și el s-a sculat, a mâncat și a băut, iar cu puterea pe care i-a dat-o mâncarea aceea a fost în stare să călătorească patruzeci de zile și patruzeci de nopți până la muntele lui Dumnezeu, Horeb", unde s-a refugiat într-o peșteră. — Prophets and Kings, 166. {AÎ 132.1}

În pustie, singur și descurajat [după experiența sa de pe vârful muntelui Carmel], Ilie spusese că s-a săturat de viață și s-a rugat ca să moară. Însă Domnul, în mila Lui, nu i-a făcut după cuvântul lui. Ilie avea de făcut o mare lucrare. — Prophets and Kings, 228. {AÎ 132.2}

Cuvântul Domnului a venit la el printr-un înger puternic: „Ce faci tu aici, Ilie?" Cu toată amărăciunea sufletului său, Ilie și-a murmurat plângerea: „Am fost plin de râvnă pentru Domnul Dumnezeul oștirilor: Căci copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au

dărâmat altarele Tale și au omorât cu sabia pe proorocii Tăi; și uite, am rămas doar eu singur; și ei caută să-mi ia viața". {AÎ 132.3}

Spunând profetului să plece din peștera în care se ascunsese, îngerul i-a poruncit să se înfățișeze înaintea Domnului pe munte și să asculte de Cuvântul Său. Pe când Ilie a făcut acest lucru, „iată, înaintea Domnului a trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile; Domnul nu era în vântul acela. Și după vânt, a venit un cutremur de pământ; Domnul nu era în cutremurul de pământ. Și după cutremurul de pământ a venit un foc; și Domnul nu era în focul acela. Și după foc a venit un susur blând și subțire. Când la auzit Ilie, și-a acoperit fața cu mantaua, a ieșit și a stătut la gura peșterii". Supărarea i-a trecut, duhul său a fost liniștit și supus. El știa acum că o încredere liniștită, o bizuire hotărâtă pe Dumnezeu avea să fie întotdeauna pentru el un ajutor în vreme de nevoie. — The Review and Herald, 23 octombrie, 1913. {AÎ 132.4}

Când Ilie era pe punctul de a-l părăsi pe Elisei, el i-a spus acestuia: „Cere-mi ce vrei săți fac înainte să fiu luat de la tine. Și Elisei a spus: Te rog să vină asupra mea o îndoită măsură din duhul tău." [2 Împărați 2, 9.] — Gospel Workers, 116 (1915). {AÎ 133.1}

Și Ilie a spus: „Greu lucru ceri; dar dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa se va întâmpla; ... pe când mergeau ei vorbind, iată că un car de foc și niște cai de foc i-au despărțit pe unul de altul; și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt. {AÎ 133.2} Și Elisei l-a văzut și striga: «Părinte, părinte! Carul lui Israel și călărimea lui!»" — Education, 60. {AÎ 133.3}

Elisei

În 2 Regi, citim cum îngeri sfinți au venit cu misiunea de a apăra pe aleșii Domnului. Profetul Elisei se afla la Dotan și regele [Siriei] ... a trimis într-acolo cai și care și o mare oștire ca să-l prindă. „Și când slujitorul lui Dumnezeu s-a trezit devreme și a ieșit, iată că o oștire înconjura cetatea cu cai și care. Și slujitorul i-a zis: «Ah, Domnul meu, ce vom face?»" — Australian Union Gleaner, 20 august, 1902. {AÎ 134.1}

„Nu te teme" a fost răspunsul profetului; „căci cei ce sunt cu noi sunt mai mulți decât cei ce sunt cu ei". Iar apoi, pentru ca slujitorul să se convingă el singur, „Elisei s-a rugat și a spus: «Deschide-i Doamne ochii, ca să poată vedea»". „Și Domnul a deschis ochii tânărului; și el a văzut: și iată că muntele era plin de cai și care de foc împrejurul lui Elisei". În jurul slujitorului lui Dumnezeu și al oștirilor armate era un cordon de îngeri din ceruri. Ei au venit cu mare putere, nu ca să nimicească, nu ca să pretindă omagii, ci

pentru a tăbărî și sluji în jurul acelora care erau slujitori slabi și neajutorați ai Domnului. — Prophets and Kings, 256, 257. {AÎ 134.2}

Nu i-a fost dat lui Elisei ca să-și urmeze stăpânul într-un car de foc. Domnul a îngăduit ca asupra lui să vină o boală de durată. În timpul îndelungatelor ore de slăbiciune și suferință omenească, credința sa s-a prins cu putere de făgăduințele lui Dumnezeu și El trimitea întotdeauna pe mesagerii Săi cerești ca să-l mângâie și să-i aducă pace. La fel ca atunci când, pe înălțimile Dotanului, a văzut oștirile cerului care-i înconjurau, carele de foc ale lui Israel și călărețiii, tot așa și acum, el era conștient de prezența plăcută a îngerilor; și credința lui era întărită. — Prophets and Kings, 263, 264. {AÎ 134.3}

Isaia

În zilele lui Isaia, idolatria în sine nu mai surprindea pe nimeni. Practicile nelegiuite deveniseră atât de obișnuite în toate clasele, încât cei puțini, care rămăseseră credincioși lui Dumnezeu, erau adesea ispitiți să-și piardă cumpătul și să se lase pradă descurajării și deznădejdii.... {AÎ 135.1}

Astfel de gânduri i-au trecut și lui Isaia prin minte în timp ce stătea sub coloana templului. Deodată, poarta și perdeaua dinăuntru a templului par a se fi ridicat și retras și i-a fost permis să privească înăuntru, în sfânta sfintelor, unde nici măcar profetul nu putea pătrunde. Apoi, i s-a înfățișat o viziune a lui Iehova stând pe un tron înalt, în timp ce poalele mantiei Lui umpleau templul de slavă. De fiecare parte a tronului se aflau serafimi, care își ascundeau fețele, în adorare, în timp ce slujeau Domnului lor și se uneau în proclamare solemnă: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de slava Sa.” — Prophets and Kings, 306, 307. {AÎ 135.2}

O slavă de nedescris ieșea de la persoana de pe tron și poalele mantiei Lui umpleau templul.... De fiecare parte a tronului harului se aflau heruvimi, ca o gardă în jurului Regelui cel măreț și ei străluceau de slava care îi învăluia din prezența lui Dumnezeu. Pe când cântecele lor de laudă răsunau în note profunde, de sinceră adorare, stâlpii porții se cutremurau de parcă erau zguduiți de un cutremur. Aceste ființe sfinte cântau laudă și slavă lui Dumnezeu, cu buze neîntinate de păcat. Contrastul dintre lauda slabă, pe care el [Isaia] era obișnuit să o aducă Creatorului, și laudele fierbinți ale serafimilor l-au uluit și umilit pe profet. În acele clipe, el avea privilegiul sublim de a prețui curăția neîntinată a caracterului proslăvit al lui Iehova. {AÎ 135.3}

Pe când asculta cântările îngerilor, în timp ce aceștia strigau „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de slava Sa”, slava, puterea infinită și maiestatea

neîntrecută a Domnului au trecut prin fața lui, în viziune, și s-au întipărit în sufletul său. În lumina acestei străluciri fără seamăn, care arăta tot ce i se putea descoperi în viziune cu privire la caracterul divin, i-a apărut în față propria-i păcătoșenie într-o claritate izbitoare. Chiar și cuvintele pe care le rostea el i se păreau întinate. — The Review and Herald, 16 octombrie, 1888. {AÎ 136.1}

Serafimii se aflau în prezența lui Isus, totuși ei își acopereau fața și picioarele cu aripile. Ei priveau frumusețea Împăratului și se acopereau. Când Isaia a văzut slava lui Dumnezeu, sufletul lui s-a prosternat în țărână. În urma viziunii clare, pe care avusese favoarea să o primească, el a fost umplut cu sentimente de umilință. Acesta va fi întotdeauna efectul asupra minții omenești atunci când Soarele Neprihănirii strălucește asupra sufletului.... Pe măsură ce slava tot mai mare a Domnului Hristos este descoperită, unealta omenească nu va mai vedea nici o slavă în ea însăși; căci este descoperită urâciunea ascunsă a sufletului său, iar meritele proprii și slava proprie se sting. Eul moare, iar Hristos trăiește. — Bible Echo and Signs of the Times, 3 decembrie, 1894. {AÎ 136.2}

Aceasta a fost perspectiva care l-a întâmpinat pe Isaia când a fost chemat să îndeplinească misiunea de profet; totuși, el nu s-a descurajat, căci în urechile sale răsunau corurile triumfale ale îngerilor care înconjurau tronul lui Dumnezeu: „Tot pământul este plin de slava Lui”. Isaia 6, 3. Iar credința lui a fost întărită prin viziuni ale realizărilor glorioase ale bisericii lui Dumnezeu, când „tot pământul va fi plin de cunoștința Domnului, așa cum apele acoperă marea.” Isaia 11, 9. — Prophets and Kings, 371. {AÎ 137.1}

Ezechiel

Pe malurile râului Chebar, Ezechiel privea un vârtej de vânt ce părea a veni din nord „un nor gros și un snop de foc, care răspândea de jur împrejur o lumină strălucitoare, în mijlocul căreia lucea ca o aramă lustruită, care ieșea din mijlocul focului”. Mai multe roți care se intersectau erau puse în mișcare de patru ființe vii. Deasupra tuturor acestor lucruri „era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om care ședea pe el”. „La heruvimi se vedea ceva ca o mână de om sub aripile lor.” Ezechiel 1, 4.26; 10, 8. {AÎ 137.2}

Roțile se aflau într-un aranjament atât de complicat, încât la început se părea că este o încurcătură; totuși, ele se mișcau în perfectă armonie. Ființele cerești, susținute și călăuzite de mâna de sub aripile heruvimilor puneau în mișcare aceste roți; deasupra lor,

pe tronul de safir, se afla Cel Veșnic; iar împrejurul tronului se afla un curcubeu, semnul îndurării divine. {AÎ 137.3}

Așa cum acel sistem complicat al roților se afla sub călăuzirea mâinii de sub aripile heruvimilor, la fel și jocul complicat al evenimentelor omenești se află sub controlul divin. În mijlocul luptei și tumultului neamurilor, Acela care șede deasupra heruvimilor conduce încă evenimentele pământului. — Prophets and Kings, 535, 536. {AÎ 138.1}

Capitolul 12 – Lucrarea îngerilor de la Captivitate până la Ioan Botezătorul

Daniel și cei trei tovarăși ai lui

Daniel se temea de Dumnezeu, Îl iubea și el și-a strunit și educat toate puterile pentru a răspunde cât mai mult cu putință grijii iubitoare a Marelui Învățător, conștient fiind de marea sa responsabilitate față de Dumnezeu. Cei patru tineri evrei nu îngăduiau ca motive egoiste și plăcerea pentru distracții să ocupe clipele de aur ale acestei vieți. Ei își făceau lucrul cu o inimă binevoitoare și o minte activă. Acesta nu este un standard mai înalt decât cel pe care îl poate atinge fiecare creștin. Dumnezeu cere fiecărui creștin dornic de a învăța să-și înmulțească talanții care i s-au dat. Voi sunteți „o priveliște pentru lume, îngeri și oameni". — Fundamentals of Christian Education, 230. {AÎ 139.1}

Aceia care fac precum Daniel și tovarășii săi se vor bucura de cooperarea lui Dumnezeu și a îngerilor. — Manuscript Releases 4:125. {AÎ 139.2}

Cuptorul de foc al lui Nebucadnețar

Ca și în zilele lui șadrac, Meșac și Abed-Nego, la încheierea istoriei acestui pământ, Domnul va lucra cu putere în favoarea acelora care stau neclintiți pentru ceea ce este drept. Acela care a mers împreună cu eroii evrei în cuptorul de foc va fi și cu urmașii Săi, oriunde s-ar afla aceștia. Prezența Sa îi va mângâia și susține. În timpul de strâmtorare — strâmtorare care n-a mai fost văzută de când sunt neamurile pe pământ — cei aleși ai Săi vor sta neclintiți de partea Lui. Satana cu toată oștirea lui nu poate distruge nici pe cel mai slab dintre sfinții lui Dumnezeu. Îngeri care excelează în tărie îi vor apăra și Iehova li Se va descoperi ca „Dumnezeul dumnezeilor", capabil să salveze pe deplin pe cei care își pun încrederea în El. — Prophets and Kings, 513. {AÎ 139.3}

Ospățul lui Belșațar

Pe când petreceau în acea noapte în mijlocul veseliei idolatre, fața împăratului a devenit deodată palidă și el parcă e paralizat de groază; căci iată, un capăt de mână scrie litere tainice pe perete împotriva lui. Comesenii văd și ei scrierea ciudată și de neînțeles pentru ei. Veselia și cheful pălesc și o liniște dureroasă se așterne asupra celor adunați. Împăratul s-a tulburat atât de mult, încât „i s-au desfăcut încheieturile șoldurilor și genunchii i se izbeau unul de altul". Tremurând de spaimă, el „a strigat tare să i se aducă cititorii în stele, haldeii și ghicitorii. Și împăratul a luat cuvântul și a spus înțelepților Babilonului: «Oricine va citi scrierea aceasta și mi-o va tâlcui, va fi îmbrăcat în purpură,

va purta un lănțișor de aur la gât și va avea locul al treilea la cârmuirea împărăției»". Însă acești oameni nu au fost în stare să tălmăcească scrierea ciudată scrisă de mâna unui înger al lui Dumnezeu, așa cum nu au fost în stare să tălmăcească visul lui Nebucadnețar. — The Review and Herald, 8 februarie, 1881. {AÎ 140.1}

Era un martor ... în palatul lui Belșațar la acel ospăț.... Îngerul a scris cu acea ocazie, pe zidul palatului, cuvinte împotriva lui. — The Ellen G. White 1888 Materials, 517. {AÎ 141.1}

Daniel în groapa cu lei

Daniel se ruga Dumnezeului Său de trei ori pe zi. Satana se înfurie la auzirea rugăciunii fierbinți, căci știe că va pierde. Daniel a fost preferat mai presus de toți miniștrii și prinții, deoarece avea în el un duh desăvârșit. Îngerii căzuți se temeau că influența lui avea să slăbească controlul lor asupra conducătorilor împărăției.... Oștirea acuzatoare a îngerilor răi i-a aţâțat pe miniștri și prinți la invidie și gelozie, astfel că ei îl pândeau pe Daniel îndeaproape, ca să găsească vreun lucru împotriva lui, pe care să-l poată raporta împăratului, însă ei nu au reușit acest lucru. Atunci, acești agenți ai lui Satana s-au gândit să facă din credincioșia sa față de Dumnezeu pricina pentru distrugerea lui. Îngeri răi le-au expus planul și acești agenți l-au adus degrabă la îndeplinire. Împăratul nu știa de ticăloșia care se punea la cale împotriva lui Daniel. {AÎ 141.2}

Fiind pe deplin conștient de decretul dat de împărat, el [Daniel] se pleacă încă înaintea Dumnezeului său „cu ferestrele deschise". El socotea că rugăciunea față de Dumnezeu este atât de importantă, încât merita să-și sacrifice viața decât să renunțe la ea. Ca urmare a faptului că se ruga lui Dumnezeu, el a fost aruncat în groapa cu lei. Până acum, îngerii cei răi și-au atins scopul. Însă Daniel continuă să se roage, chiar și în groapa cu lei.... L-a uitat oare acolo Dumnezeu? Oh, nu; Domnul Isus, Comandantul cel puternic al oștirii cerului, a trimis pe îngerul Său ca să închidă gurile acelor lei flămânzi, ca să nu-i facă nici un rău omului lui Dumnezeu, care se roagă, și în acea groapă înspăimântătoare era numai pace.

Împăratul a fost martor al protejării sale și l-a scos afară cu onoruri. Satana și îngerii lui erau înfrânți și turbau de furie. Agenții pe care îi folosise Satana au fost sortiți pieirii în modul teribil în care ei complotaseră să-l distrugă pe Daniel. — Spiritual Gifts 4b:85, 86. {AÎ 141.3}

Gabriel trimis să explice viziunea din Daniel 8

La scurt timp după căderea Babilonului, pe când Daniel cugeta asupra acestor profeții [a lui Isaia și Ieremia] și căuta pe Domnul, ca să poată dobândi înțelegere cu privire la acele vremuri, i-au fost date o serie de viziuni cu privire la ridicarea și căderea împărățiilor. O dată cu cea dintâi viziune, raportată în capitolul șapte al cărții lui Daniel, a fost dată și o interpretare; totuși, nu toate lucrurile au fost clarificate profetului. „Pe mine m-au tulburat nespus de mult gândurile mele", a scris el cu privire la experiența sa de la acea dată, „și mi s-a schimbat culoarea feței; dar am păstrat cuvintele acestea în inima mea". Daniel 7, 28. {AÎ 142.1}

În continuare, printr-o altă viziune, a fost aruncată lumină asupra evenimentelor viitoare; și la sfârșitul acestei viziuni, Daniel a auzit „pe un sfânt vorbind; și un alt sfânt a întrebat pe cel ce vorbea: «În câtă vreme se va împlini vedenia?»" Răspunsul care a fost dat: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți, apoi sfântul Locaș va fi curățit" l-a umplut de nedumerire. Căuta cu seriozitate să înțeleagă însemnătatea viziunii. El nu putea înțelege legătura dintre cei șaptezeci de ani de captivitate, așa cum a fost prezis mai dinainte de Ieremia, și cei două mii trei sute de ani despre care vizitatorul ceresc declarase în viziune că trebuie să treacă până la curățirea sanctuarului lui Dumnezeu. Îngerul Gabriel i-a dat o interpretare parțială; dar când profetul a auzit cuvintele: „Viziunea ... privește vremuri îndepărtate", a leșinat.... {AÎ 142.2} Încă împovărat de starea lui Israel, Daniel a studiat din nou profețiile lui Ieremia. Acestea erau foarte clare.... {AÎ 143.1}

Cu credință întemeiată pe cuvântul cel sigur al profeției, Daniel s-a rugat fierbinte Domnului pentru împlinirea neîntârziată a acelor făgăduințe. — Prophets and Kings, 553, 554. {AÎ 143.2}

Pe când Daniel își înălța rugăciunea, îngerul Gabriel coboară în grabă din curțile cerești, ca să îi spună că cererile sale au fost ascultate și primite. Acest înger puternic a fost însărcinat să-i dea pricepere și înțelepciune — pentru a deschide înaintea lui tainele veacurilor viitoare. Astfel, în timp ce căuta cu ardoare să cunoască și să înțeleagă adevărul, Daniel a fost adus în comuniune cu solul delegat de către cer. — The Review and Herald, 8 februarie, 1881. {AÎ 143.3}

Chiar înainte de a termina să-și înalțe rugăciunea către Dumnezeu, Gabriel a apărut din nou înaintea lui și i-a atras atenția la viziunea pe care o văzuse înainte de căderea Babilonului, la moartea lui Belșațar. Îngerul i-a descris apoi în detaliu perioada celor șaptezeci de săptămâni. — The Review and Herald, 21 martie, 1907. {AÎ 143.4}

Lupta pentru influență asupra regilor Persiei

Agenții cerului trebuie să lupte cu obstacole, pentru ca planul lui Dumnezeu să fie împlinit la timpul potrivit. Regele Persiei era luat în stăpânire de cel mai puternic dintre toți îngerii răi. El a refuzat, ca și Faraon, să asculte de Cuvântul Domnului. Gabriel a declarat că el [Satana] i s-a împotrivit douăzeci și una de zile prin înșelăciunile sale împotriva evreilor. Însă Mihail i-a venit în ajutor și apoi a rămas alături de regii Persiei, ținând în stăpânire acele puteri, dând sfat bun care să contracareze sfatul cel rău. — The S. D. A. Bible Commentary 4:1173. {AÎ 144.1}

[Cirus] monarhul [persan] se împotrivise impresiilor Duhului lui Dumnezeu în timpul celor trei săptămâni, cât Daniel a postit și s-a rugat, însă Prințul Cerului, arhanghelul Mihail, a fost trimis pentru a întoarce inima încăpățânatului rege spre a întreprinde o acțiune hotărâtă la rugăciunea lui Daniel. — The Review and Herald, 8 februarie, 1881. {AÎ 144.2}

Lui Daniel i s-a înfățișat nimeni altul decât Fiul lui Dumnezeu. Această descriere este asemănătoare celei date lui Ioan atunci când Domnul Hristos i S-a descoperit acestuia pe insula Patmos. {AÎ 144.3}

Domnul nostru vine acum cu un alt mesager ceresc pentru a-i face cunoscut lui Daniel ce se va întâmpla în zilele din urmă. — The Review and Herald, 8 februarie, 1881. {AÎ 144.4}

Daniel nu a putut privi fața îngerului, rămânând fără putere și fără nici o vlagă. Astfel îngerul a venit la el și l-a pus pe genunchi. El nu l-a putut privi atunci. Apoi îngerul a venit din nou la el, având înfățișarea unui om. Atunci el a putut să-l privească. — Manuscript Releases 2:348. {AÎ 144.5}

Biruința a fost în cele din urmă câștigată, iar forțele vrăjmașului au fost ținute în frâu în toate zilele lui Cir, care a domnit șapte ani, și în toate zilele fiului său Cambise, care a domnit cam șapte ani și jumătate. — The Review and Herald, 5 decembrie, 1907. {AÎ 145.1}

Al doilea templu

Cel de-al doilea templu nu a egalat în măreție și nici nu a fost sfințit prin acele semne vizibile ale prezenței divine legate de primul templu. Nu a existat nici o manifestare a puterii supranaturale la consacrarea acestuia. Nu a fost văzut nici un nor de slavă, care să umple noul sanctuar ridicat. Nu a coborât nici un foc din cer, care să mistuie jertfa de pe

altar. Șechina nu mai era între heruvimi în locul prea sfânt; chivotul, tronul harului și tablele mărturiei nu se mai aflau acolo. Nici un semn din ceruri nu mai transmitea preotului voința lui Iehova. — Prophets and Kings, 596, 597. {AÎ 145.2}

Ezra

Copiii robiei, care s-au întors împreună cu Ezra, „au adus arderi de tot Dumnezeului lui Israel", ca jertfă pentru păcat și ca semn al mulțumirii și recunoștinței lor pentru protecția îngerilor sfinți de-a lungul călătoriei lor. — Prophets and Kings, 619. {AÎ 145.3}

Neemia

Patru luni de zile a așteptat Neemia o ocazie favorabilă pentru a-și prezenta cererea regelui. În acest timp, deși inima îi era plină de întristare, el s-a străduit să aibă o înfățișare atrăgătoare în prezența regelui. În acele săli luxoase și pline de splendoare, totul trebuia să pară luminos și plăcut. Tristețea nu trebuia să-și arunce umbrele asupra feței nici unuia din însoțitorii regali. Însă în momentele când era singur, când nu era văzut de oameni, multe au fost rugăciunile, mărturisirile și lacrimile, văzute și auzite de Dumnezeu și de îngeri. — Prophets and Kings, 630. {AÎ 146.1}

Viziunile lui Zaharia

„Mi-am ridicat ochii din nou" spune Zaharia „Și am privit și iată că era un om care ținea în mână o funie de măsurat. L-am întrebat: «Unde te duci?» Și el mi-a zis: «Mă duc să măsor Ierusalimul, ca să văd ce lățime și ce lungime are». Și îngerul care vorbea cu mine a înaintat și un alt înger i-a ieșit înainte. El a zis: «Aleargă de vorbește tânărului acestuia și spune-i: »Ierusalimul va fi o cetate deschisă, din pricina mulțimii oamenilor și vitelor care vor fi în mijlocul lui. Eu Însumi, zice Domnul, voi fi un zid de foc de jur împrejurul lui și voi fi slava lui în mijlocul lui".»" — The Review and Herald, 26 decembrie, 1907. {AÎ 146.2}

Viziunea lui Iosua și îngerul

Profetului i-a fost prezentată scena acuzației din partea lui Satana. El spune: „El mi-a arătat pe Iosua, marele preot, stând înaintea îngerului Domnului, iar pe Satana la dreapta lui, ca să-l pârască." — The Review and Herald, 22 august, 1893. {AÎ 146.3}

Una din cele mai puternice și impresionante ilustrații ale lucrării lui Satana, ale lucrării Domnului Hristos și ale puterii Mijlocitorului nostru de a-l învinge pe acuzatorul poporului Său este dată în profeția lui Zaharia. În viziune sfântă, profetul îl privește pe Iosua, marele preot, „îmbrăcat în haine murdare", stând înaintea îngerului Domnului,

implorând îndurarea lui Dumnezeu în favoarea poporului Său, care este în mare necaz. Satana stă la dreapta lui pentru a i se împotrivi. {AÎ 147.1}

Deoarece Israel a fost ales ca să păstreze cunoștința de Dumnezeu pe pământ, ei au fost, încă de la începutul existenței lor ca națiune, obiectivele speciale ale vrăjmășiei lui Satana, și acesta era hotărât să le producă distrugerea. Cât timp erau ascultători de Dumnezeu, nu le putea face nici un rău; de aceea el și-a pus la lucru toată puterea și viclenia pentru a-i ademeni la păcat. Prinși în cursă prin ispitele lui, ei au călcat Legea lui Dumnezeu și astfel s-au despărțit de Sursa tăriei lor și au fost lăsați pradă vrăjmașilor lor păgâni. Au fost duși robi în Babilon, unde au rămas mulți ani. {AÎ 147.2}

Totuși, ei nu au fost uitați de Domnul. Profeții Săi au fost trimiși la ei cu mustrări și avertizări. Poporul a fost trezit ca să-și vadă vinovăția, ei s-au umilit înaintea lui Dumnezeu și s-au întors la El într-o pocăință autentică. Atunci, Domnul le-a trimis solii de încurajare, declarând că îi va elibera din robie și vor recâștiga favoarea Lui. Tocmai acest lucru voia Satana să-l împiedice. O rămășiță din Israel se întorsese deja în țara lor, iar Satana căuta acum să acționeze asupra națiunilor păgâne, care constituiau agenții lui, ca să-i distrugă cu totul.... {AÎ 147.3}

Marele preot [Iosua] nu se poate apăra pe sine și pe poporul său, de acuzațiile lui Satana. El nu pretinde că Israel este lipsit de vină. În haine murdare, care simbolizează păcatele poporului, pe care el le poartă ca reprezentant al lor, el stă înaintea îngerului, mărturisind vinovăția lor, totuși arătând spre pocăința și umilința lor, bizuindu-se pe îndurarea unui Mântuitor care iartă păcatele și făcând apel, prin credință, la făgăduințele lui Dumnezeu. {AÎ 148.1}

Apoi îngerul, care este Însuși Hristos, Mântuitorul păcătoșilor, aduce la tăcere pe acuzatorul poporului Său, spunând: „Domnul să te mustre, Satano.... El care a ales Ierusalimul; nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?” Israel fusese mult timp în cuptorul încercărilor. Datorită păcatelor lor, ei fuseseră aproape cu totul mistuiți în focul aprins de Satana și agenții lui pentru nimicirea lor, însă acum Dumnezeu și-a întins mâna pentru a-i scoate de acolo. După ce s-au pocăit și umilit, Mântuitorul îndurător nu avea să-și lase poporul pradă puterii pline de cruzime a păgânilor.... {AÎ 148.2}

De îndată ce este acceptată mijlocirea lui Iosua, se dă porunca: „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!” Iar lui Iosua Îngerul îi spune: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!” Apoi, i se așează pe cap o mitră curată și l-au îmbrăcat în haine. Păcatele lui și ale poporului lui au fost iertate. Israel a fost îmbrăcat în

„haine de sărbătoare” — neprihănirea lui Hristos atribuită lor. Mitra așezată pe capul lui Iosua era ca cea purtată de preoți și purta inscripția: „Sfințit Domnului”, ceea ce înseamnă că, în ciuda nelegiuirilor sale anterioare, el era acum calificat să slujească înaintea lui Dumnezeu, în sanctuarul Său. {AÎ 148.3}

După ce a fost învestit în acest mod solemn cu rangul preoției, Îngerul a spus: „Așa vorbește Domnul oștirilor; dacă vei umbla în căile Mele și vei păzi poruncile Mele, vei judeca și Casa Mea și vei priveghea asupra curților Mele și te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici”. El avea să fie onorat cu rangul de judecător sau conducător asupra templului și a tuturor serviciilor care se desfășurau acolo; el avea să umble înconjurat de îngeri însoțitori, chiar în această viață, iar în cele din urmă să se alăture mulțimii care aduce slavă în jurul tronului lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 5:467-469. {AÎ 149.1}

Acest cuvânt de asigurare este dat tuturor celor care au credință în Dumnezeu. Primiți această făgăduință minunată. Nu o ființă omenească este Cel ce vorbește. „Așa vorbește Domnul oștirilor: «Dacă vei umbla în căile Mele și vei păzi poruncile Mele, vei judeca și Casa Mea și vei priveghea asupra curților Mele și te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici».” {AÎ 149.2}

„Împreună cu cei ce sunt aici”. Oștirile vrăjmașului, care încearcă să aducă ocară asupra poporului lui Dumnezeu și oștirile cerului, de zece mii de ori zece mii de îngeri, care veghează asupra poporului ispitit al lui Dumnezeu și îl apără, înălțându-l și întărindu-l, aceștia sunt cei ce sunt aici. Iar Dumnezeu spune celor ce cred: Vei umbla în mijlocul lor. Nu vei fi biruit de puterile întunericului. Vei sta înaintea Mea în prezența îngerilor sfinți, care sunt trimiși să slujească acelora care sunt moștenitori ai mântuirii. — The Review and Herald, 30 aprilie, 1901. {AÎ 149.3}

Viziunea celor șapte sfeșnice și a celor doi măslini

Imediat după viziunea lui Zaharia cu privire la Iosua și înger, dată marelui preot ca o mărturie personală pentru încurajarea lui și a poporului lui Dumnezeu, profetul a primit o mărturie personală cu privire la lucrarea lui Zorobabel. „Îngerul care vorbea cu mine”, spune Zaharia, „s-a întors și m-a trezit ca pe un om pe care îl trezești din somnul lui. El ma întrebat: «Ce vezi?» Eu am răspuns: «M-am uitat și iată că este un sfeșnic cu totul de aur și deasupra lui un vas cu untdelemn și pe el șapte candele cu șapte țevi pentru candelele care sunt în vârful sfeșnicului. Și lângă el sunt doi măslini, unul la dreapta vasului și unul la stânga lui».” — The Review and Herald, 16 ianuarie, 1908. {AÎ 150.1}

Apoi, eu i-am răspuns și i-am zis: „Ce înseamnă acești doi măslini, la dreapta sfeșnicului și la stânga lui? Am luat iarăși cuvântul și i-am spus: «Ce înseamnă cele două ramuri de măslin care sunt lângă cele două țevi de aur, prin care curge uleiul auriu din el?» Și el mia răspuns: «Aceștia sunt cei doi unși care stau înaintea Domnului întregului pământ».” {AÎ 150.2}

Cei doi unși care stau înaintea Domnului întregului pământ au poziția pe care a avut-o odată Satana, ca heruvim ocrotitor. Prin ființele sfinte care înconjoară tronul Său, Domnul ține o legătură continuă cu locuitorii pământului. — The Review and Herald, 20 iulie, 1897. {AÎ 150.3}

Lucrarea îngerilor în timpul Esterei

Decizia împăratului [Ahașveroș] împotriva evreilor a fost obținută prin pretenții false și minciuni cu privire la acel popor deosebit. Satana instigase acel plan pentru a scăpa pământul de cei care menținuseră cunoștința despre adevăratul Dumnezeu. Însă comploturile sale au fost înfrânte de o putere mai mare, care domnește în mijlocul fiilor oamenilor. Îngeri care excelează în putere au fost însărcinați să apere pe poporul lui Dumnezeu, iar comploturile făcute de adversarii lor s-au întors asupra propriilor lor capete. — Testimonies for the Church 5:450. {AÎ 151.1}

În ziua hotărâtă pentru nimicirea lor, „evreii s-au strâns în cetățile lor, în toate ținuturile împăratului Ahașveroș, ca să pună mâna pe cei ce căutau să-i piardă. Nimeni n-a putut să le stea împotrivă, căci frica de ei apucase pe toate popoarele!” Îngeri care excelează în putere fuseseră însărcinați de Dumnezeu să apere pe poporul Său în timp ce „ei își apărau viața”. Estera 9, 2.16 — Prophets and Kings, 602. {AÎ 151.2}

Tatăl lui Ioan Botezătorul

Zaharia locuia în „ținutul deluros al Iudeii”, însă el se dusese la Ierusalim ca să slujească o săptămână la templu, un serviciu care se cerea preoților din fiecare ceată de două ori pe an.... {AÎ 151.3}

El stătea în fața altarului de aur, în locul sfânt din sanctuar.... Deodată, a devenit conștient de prezența divină. Un înger al Domnului „stătea în partea dreaptă a altarului”. Poziția îngerului era un semn al favorii, însă Zaharia nu și-a dat seama de acest lucru. Mulți ani se rugase el pentru venirea Mântuitorului; acum cerul își trimisese mesagerul pentru al anunța că acele rugăciuni aveau să primească în curând răspuns; însă îndurarea lui

Dumnezeu i se părea prea mare pentru el, ca să poată crede. El a fost umplut de teamă și a început să se învinovățească. {AÎ 151.4}

Însă a fost întâmpinat cu asigurarea fericită: „Nu te teme, Zaharia; căci rugăciunea ta este ascultată; nevasta ta, Elisabeta, îți va naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan.... Și Zaharia a spus îngerului: «Din ce voi cunoaște lucrul acesta, fiindcă eu sunt bătrân și nevastă-mea este înaintată în vârstă?»” {AÎ 152.1}

La întrebarea lui Zaharia, îngerul a spus: „Eu sunt Gabriel, care stau înaintea lui Dumnezeu. Am fost trimis să-ți vorbesc și să-ți aduc această veste bună”. Cu cinci sute de ani înainte, Gabriel îi făcuse cunoscută lui Daniel perioada profetică ce avea să se întindă până la venirea lui Hristos. Cunoașterea faptului că această perioadă era aproape de încheiere îl determinase pe Zaharia să se roage pentru venirea lui Mesia. Acum, însuși mesagerul prin care fusese dată profeția a venit să anunțe împlinirea ei. {AÎ 152.2}

Cuvintele îngerului „Eu sunt Gabriel, care stau în prezența lui Dumnezeu” arată că el deține o poziție de înaltă onoare în curțile cerești. Când a venit cu o solie la Daniel, el a spus: „Nimeni nu mă ajută împotriva acestora afară de voievodul nostru Mihail”. Daniel 10, 21. Despre Gabriel, Mântuitorul vorbește în Apocalipsa, spunând că „El a trimis și a făcut cunoscut prin îngerul Său la robul Său Ioan.” Apocalipsa 1, 1. Iar lui Ioan, îngerul ia spus: „Eu sunt un împreună slujitor cu tine și cu frații tăi, proorocii.” Apocalipsa 22, 9. Ce gând minunat — îngerul care stă, în ce privește onoarea, alături de Fiul lui Dumnezeu, este cel ales ca să dezvăluie planurile lui Dumnezeu oamenilor păcătoși. — The Desire of Ages, 97-99. {AÎ 152.3}

Lucrarea lui Ioan Botezătorul a fost prezisă de îngerul care a venit la Zaharia în templu. „Nu te teme, Zaharia” a spus el; „căci rugăciunea ta a fost ascultată; nevasta ta Elisabeta îți va naște un fiu și îi vei pune numele Ioan. Și ... el va fi umplut de Duhul Sfânt ... și mulți din copiii lui Israel se vor întoarce la Domnul, Dumnezeul lor. Și el va merge înaintea Lui în duhul și puterea lui Ilie.” — The Review and Herald, 20 februarie, 1900. {AÎ 153.1}

Îngerul Gabriel a dat instrucțiuni speciale părinților lui Ioan în ce privește cumpătarea. A fost dată o lecție de reformă a sănătății printr-unul din îngerii cei înălțați de la tronul cerului. — The Spirit of Prophecy 2:43. {AÎ 153.2} Prin Ioan Botezătorul, Dumnezeu a ridicat un sol care să pregătească calea Domnului. El trebuia să ducă înaintea lumii o mărturie neclintită, prin care să mustre și să condamne păcatul. Anunțând misiunea lui Ioan și lucrarea lui, îngerul a spus: „El va merge înaintea Lui [a lui Hristos] în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii și pe cei neascultători la umblarea

în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El.” — The Review and Herald, 2 august, 1898. {AÎ 153.3}

Capitolul 13 – Întruparea şi primii ani ai Vieţii lui Hristos

Întruparea — o taină adâncă

Când contemplăm întruparea lui Hristos pentru omenire, rămânem uluiți în fața unui mister de neînțeles, pe care mintea omenească nu îl poate pătrunde. Cu cât cugetăm mai mult, cu atât ni se pare mai uimitor. Cât de mare este contrastul dintre divinitatea lui Hristos și pruncul neajutorat din ieslea din Betleem! Cum am putea măsura distanța dintre Dumnezeul cel Atotputernic și un prunc neajutorat? Cu toate acestea, Creatorul lumilor, Acela în care locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii, s-a făcut cunoscut printr-un prunc neajutorat în iesle. Cu mult mai presus decât oricare dintre îngeri, egal cu Tatăl în ce privește demnitatea și slava și totuși să poarte veșmântul umanității! Divinitatea și umanitatea s-au îmbinat în mod tainic, iar omul și Dumnezeu au devenit una. În această unitate găsim speranță pentru neamul nostru decăzut. — The Signs of the Times, 30 iulie, 1896. {AÎ 154.1}

Universul privea

Venirea Domnului Hristos în lumea noastră a constituit un eveniment mare, nu numai pentru această lume, ci pentru toate lumile universului lui Dumnezeu. În fața tuturor ființelor cerești, El trebuia să ia asupra Lui natura noastră și să fie încercat în toate privințele ca și noi. — The Signs of the Times, 20 februarie, 1893. {AÎ 154.2}

Venind să locuiască împreună cu noi, Domnul Isus avea să-L descopere pe Dumnezeu atât oamenilor, cât și îngerilor.... Însă această revelație nu a fost dată numai pentru copiii Săi născuți pe pământ. Mica noastră lume este manualul universului. Minunatul plan al harului lui Dumnezeu, taina iubirii Sale mântuitoare, constituie tema asupra căreia „îngerii doresc să privească” și aceasta va constitui studiul lor de-a lungul veacurilor nesfârșite. — The Desire of Ages, 19, 20. {AÎ 155.1}

De ce a luat Domnul Hristos natură omenească?

El [Satana] se lăudase cu trufie înaintea îngerilor cerești că atunci când va apărea Domnul Hristos, luând asupra Lui natură omenească, va fi mai slab decât el și el Îl va învinge cu puterea lui. El tresălta de bucurie că Adam și Eva nu au putut face față insinuărilor lui atunci când el i-a ispitit. — The Review and Herald, 28 iulie, 1874. {AÎ 155.2}

Unicul Fiu al lui Dumnezeu a venit în lumea noastră ca om pentru a descoperi lumii că oamenii pot păzi Legea lui Dumnezeu. Satana, îngerul căzut, declarase că nici un om nu poate ține Legea lui Dumnezeu după neascultarea lui Adam. — Manuscript Releases 6:334. {AÎ 155.3}

Satana susținea că e imposibil ca ființele omenești să poată ține Legea lui Dumnezeu. Pentru a dovedi falsitatea acestei susțineri, Domnul Hristos a lăsat locul Său înalt, a luat asupra Lui natura omului și a venit pe pământ pentru a fi în fruntea neamului căzut, spre a arăta că omenirea poate face față ispitirilor lui Satana. — The Upward Look, 172. {AÎ 155.4}

Natura omenească a Domnului Hristos

Natura Sa [a lui Hristos] a fost una creată; El nu avea nici măcar puterea îngerilor. Era umană, la fel cu a noastră, identică. — Selected Messages 3:129. {AÎ 156.1}

În slăbiciunea naturii umane, Domnul Hristos avea de întâmpinat ispitele unuia care deținea puterea naturii mai înalte pe care Dumnezeu o acordase familiei îngerești. — The Review and Herald, 28 ianuarie, 1909. {AÎ 156.2}

Ceea ce s-a petrecut la Betleem constituie o temă inepuizabilă. În ea este ascunsă „adâncimea bogăției înțelepciunii și științei lui Dumnezeu”. Romani 11, 33. Ne minunăm de sacrificiul Mântuitorului care a schimbat tronul cerului pentru o iesle și compania îngerilor care Îl adorau cu vitele din grajd. Mândria și trufia omenească se simt mustrate în prezența Lui. Și totuși, acesta nu a fost decât începutul minunatei Sale iubiri. Pentru Fiul lui Dumnezeu ar fi fost o umilință aproape infinită și dacă ar fi luat natura omului chiar atunci când Adam se afla inocent în grădina Edenului. Însă Domnul Isus a acceptat umanitatea în momentul când neamul omenesc fusese slăbit de patru mii de ani de păcat. Ca orice copil al lui Adam, El a suferit urmările legii eredității. Care au fost aceste urmări se vede în istoria strămoșilor Săi pământești. Cu o astfel de ereditate a venit El ca să împărtășească necazurile și ispitele noastre și să ne dea un exemplu de viață fără de păcat. — The Desire of Ages, 48, 49. {AÎ 156.3}

Ca Dumnezeu, Domnul Hristos nu a putut fi ispitit mai mult decât atunci când a avut de făcut acea alegere în ceruri. Însă, umilindu-Se și luând asupra Lui natura omului, El putea fi ispitit. El nu a luat asupra Lui nici măcar natura îngerilor, ci pe cea umană, cu totul identică naturii noastre, cu excepția faptului că El nu a fost întinat de păcat. Un trup omenesc, o minte omenească, cu proprietățile ei specifice; El a fost oase, creier și mușchi.

Om ca și noi, El a fost limitat la slăbiciunea omenească. Împrejurările în care a trăit au fost de o astfel de natură, încât El a fost expus la toate necazurile de care au parte oamenii, nu a fost bogat, nu a dus o viață de tihnă, ci de lipsuri, sărăcie și umilință. El a respirat aerul pe care omul îl are de respirat. El a umblat pe acest pământ, ca om. El a avut rațiune, conștiință, memorie, voință și sentimente, ca orice suflet omenesc, care erau unite cu natura Lui divină. — Manuscript Releases 16:181, 182. {AÎ 157.1}

În copilul din Betleem era ascunsă slava în fața căreia îngerii se pleacă. Acest prunc neajutorat era sămânța promisă, spre care arăta primul altar de la poarta Edenului. — The Desire of Ages, 52. {AÎ 157.2}

Bunavestire

Înainte de nașterea Sa [a lui Hristos], îngerul îi spusese Mariei: „Va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt. Și Domnul Dumnezeu Îi va da tronul tatălui Său David. Și El va domni peste casa lui Iacov pe vecie.” Luca 1, 32.33. Maria a păstrat aceste cuvinte în inima ei; deși credea că fiul ei avea să fie Mesia al lui Israel, totuși ea nu putea înțelege misiunea Lui. — The Desire of Ages, 81, 82. {AÎ 157.3}

Îngerii îi priveau pe călătorii cei obosiți, Iosif și Maria, croindu-și drum spre cetatea lui David, pentru a fi înscriși, potrivit decretului lui Cezar Augustus. Iosif și Maria au fost aduși aici prin providența lui Dumnezeu; căci acesta era locul în care profeția prezisese că Se va naște Hristos. Ei caută un loc de odihnă la han, dar sunt respinși, pentru că nu mai este loc. Cei bogați și onorați au fost bineveniți și au putut găsi camere și odihnă, în timp ce acești călători istoviți sunt siliți să caute refugiu într-o clădire rudimentară, care adăpostește animale necuvântătoare. — The Review and Herald, 17 decembrie, 1872. {AÎ 158.1}

Înainte de nașterea lui Hristos

În ceruri, se știa că sosise timpul pentru venirea lui Hristos în lume, iar îngerii părăsesc slava pentru a fi martori la primirea Lui de către cei la care a venit pentru a-i binecuvânta și mântui. Ei fuseseră martori la slava Lui în ceruri și gândeau că El va fi primit cu onoare, potrivit caracterului Său și importanței misiunii Sale. Pe măsură ce îngerii se apropie de pământ, ei vin întâi la poporul pe care Dumnezeu îl despărțise de celelalte națiuni ale lumii, ca fiind comoara Sa prețioasă. Ei nu văd nici un interes deosebit printre evrei, nici o așteptare și veghere dornică de a fi primii care să-L primească pe Mântuitorul și să recunoască venirea Sa. — The Review and Herald, 17 decembrie, 1872. {AÎ 158.2}

Un înger cutreieră pământul pentru a vedea cine este pregătit pentru a spune bun venit lui Isus. Dar nu vede nici un semn de așteptare. El nu aude nici un glas de laudă sau biruință că se apropie venirea lui Mesia. Îngerul plutește un timp asupra cetății alese și a templului unde prezența divină se manifestase timp de veacuri; însă chiar și aici este aceeași indiferență.... {AÎ 158.3}

Uluit cu totul, mesagerul ceresc este aproape pe punctul de a se întoarce în cer cu vestea rușinoasă, când iată că descoperă un grup de păstori care își veghează turmele noaptea și, în timp ce privesc cerurile înstelate, ei cugetă la profeția despre venirea lui Mesia pe pământ și tânjesc după venirea Răscumpărătorului lumii. Acesta este un grup pregătit să-l primească pe solul ceresc. Și deodată, li se înfățișează îngerul Domnului, proclamându-le vestea cea bună, care le aduce mare bucurie. — The Great Controversy, 314. {AÎ 159.1}

Îngerii au trecut pe lângă școlile profeților, palatele regilor și s-au înfățișat păstorilor umili, care își păzeau turmele noaptea, pe câmpiile Betleemului. La început, li s-a înfățișat un singur înger îmbrăcat în strălucirea cerului; atât de surprinși și înspăimântați au fost păstorii, încât nu au putut face altceva decât să privească uimiți slava vizitatorului ceresc cu o uimire de nespus. Îngerul Domnului a venit la ei și le-a spus: „Nu vă temeți căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul; astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul. Iată semnul după care-L veți cunoaște; veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle.” {AÎ 159.2}

Înainte ca ei să se dumirească și ochii lor să se obișnuiască cu prezența plină de slavă a îngerului, întreaga câmpie a fost luminată de slava minunată a unei mulțimi de îngeri care au umplut câmpiile Betleemului. Îngerul aduce la tăcere temerile păstorilor înainte de a le deschide ochii pentru a privi mulțimea de îngeri din ceruri, toți lăudând pe Dumnezeu și zicând: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.” — The Review and Herald, 9 decembrie, 1884. {AÎ 159.3}

Păstorii sunt plini de bucurie și, după ce slava strălucitoare dispare și îngerii se întorc în ceruri, ei sunt toți emoționați de vestea cea bună primită și se grăbesc să pornească în căutarea Mântuitorului. Ei găsesc pe pruncul Mântuitor, așa cum spuseseră solii cerești, înfășat în scutece, stând acolo într-o iesle. — The Review and Herald, 17 decembrie, 1872. {AÎ 160.1}

Satana a văzut câmpiile Betleemului luminate de slava plină de strălucire a mulțimii de îngeri cerești. El a auzit cântecul lor: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte și

pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui". Prințul întunericului i-a văzut pe păstorii uimiți, cuprinși de teamă, când priveau cum s-au luminat câmpiile. Ei tremurau în fața manifestărilor de slavă, uluitoare, care se pare că le-au pătruns în simțuri. Însuși șeful rebel tremura când îngerul a proclamat în fața păstorilor: „Nu vă temeți, căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul; astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul".... {AÎ 160.2}

Satana știa că nu prevestește nimic bun pentru el cântecul solilor cerești, care proclamau venirea Mântuitorului într-o lume căzută și bucuria manifestată la acest mare eveniment. În mintea lui, au apărut prevestiri întunecoase cu privire la influența pe care avea s-o aibă asupra împărăției sale această venire în lume. — The Review and Herald, 3 martie, 1874. {AÎ 160.3}

Magii

Îngerii au găsit așteptători ai venirii lui Mesia nu numai pe dealurile Iudeii și nu doar printre păstorii cei umili. Și în ținuturile păgânilor erau unii care Îl așteptau; aceștia erau filozofii din Răsărit, oameni înțelepți, bogați și nobili. Cercetători ai naturii, magii Îl văzuseră pe Dumnezeu în lucrarea mâinilor Lui. Din Scripturile ebraice, ei aflaseră că o Stea se va ridica din Iacov și cu o dorință arzătoare au așteptat apariția Aceluia care avea să fie nu numai „mângâierea lui Israel", ci și „o lumină care să lumineze neamurile", și „mântuire până la marginile pământului". Luca 2, 25; Faptele Apostolilor 13, 47. — The Great Controversy, 315. {AÎ 161.1}

Înțelepții ... studiaseră profeția; ei știau că este foarte aproape timpul venirii lui Hristos și așteptau cu nerăbdare vreun semn al acestui mare eveniment, ca să poată fi printre primii care să spună bun-venit pruncului Rege din ceruri și să I se închine. Acești înțelepți văzuseră cerurile luminate de acea lumină care îi învăluia pe solii cerești, care vesteau venirea lui Hristos păstorilor lui Israel, iar după ce mesagerul angelic s-a întors în ceruri, a apărut o stea luminoasă care zăbovea pe cer. Apariția neobișnuită a acelei stele mari, strălucitoare, pe care nu o mai văzuseră niciodată înainte, stând acolo ca un semn pe cer, le-a atras atenția, iar Duhul lui Dumnezeu i-a îndemnat să pornească să-L caute pe acel Oaspete ceresc în această lume căzută. — Redemption Or The First Advent Of Christ With His Life And Ministry, 16. {AÎ 161.2}

Când lumina [îngerilor de la Betleem] a slăbit, a apărut o stea luminoasă, care zăbovea pe cer. Nu era o stea fixă și nici vreo planetă, și fenomenul a trezit mare interes. Steaua era un grup de îngeri strălucitori, situat la mare distanță, însă înțelepții nu știau acest

lucru. Totuși, ei erau conștienți că steaua aceea are o anumită semnificație pentru ei. Au întrebat pe preoți și filozofi și au studiat sulurile străbunilor. Profeția lui Balaam declarase: „O stea răsare în Iacov, un toiag de cârmuire se ridică din Israel.” Numeri 24, 17. Era posibil oare ca această stea să fi fost trimisă ca vestitor al Celui promis? Magii au primit bine lumina adevărului trimis de cer; acum acesta le era revărsat în raze și mai strălucitoare. Ei au fost înștiințați prin vise să pornească în căutarea Prințului nou-născut. — The Desire of Ages, 60. {AÎ 162.1}

Îngerii lui Dumnezeu, sub înfățișarea unei stele, i-au condus pe magi în misiunea lor de căutare a lui Isus. Ei au venit cu daruri și ofrande costisitoare de tămâie și mir pentru a-și aduce închinarea Regelui copil, prezis de profeție. Ei au urmărit pe solii cei strălucitori, fiind siguri de călăuzire și foarte bucuroși. — The Review and Herald, 9 decembrie, 1884. {AÎ 162.2}

Înțelepții se îndreptau în direcția în care îi călăuzea steaua. Când s-au apropiat de cetatea Ierusalim, steaua s-a învăluit în întuneric și nu i-a mai condus. Ei s-au gândit că evreii din Ierusalim nu puteau să nu fie în cunoștință de cauză cu privire la mărețul eveniment al venirii lui Mesia și au început să pună întrebări în jurul Ierusalimului. Ei și-au expus deschis căutarea lor. Ei Îl căutau pe Isus, Regele iudeilor, fiindcă I-au văzut steaua în Răsărit și au venit să I se închine. — Redemption Or The First Advent Of Christ With His Life And Ministry, 16. {AÎ 162.3}

Venirea magilor a provocat degrabă zarvă pretutindeni în Ierusalim. Căutarea acestora a creat agitație în popor, care a pătruns în palatul regelui Irod. Vicleanul Edomit a fost trezit de vestea unui posibil rival.... {AÎ 163.1}

Irod i-a suspectat pe preoți de a fi complotat cu acei străini pentru a stârni o mișcare populară și a-l da jos de pe tron. Și-a tăinuit totuși suspiciunea, fiind hotărât să le zădărnicească planurile printr-o și mai mare viclenie. I-a chemat pe mai marii preoților și pe cărturari și le-a pus întrebări în legătură cu învățăturile din cărțile lor sfinte cu privire la locul nașterii lui Mesia. {AÎ 163.2}

Această întrebare, venită din partea uzurpatorului tronului și făcută la cererea străinilor, a rănit mândria învățătorilor iudei. Indiferența cu care se uitau prin sulurile profeției l-a înfuriat pe tiranul gelos. El credea că ei îi ascund ceea ce știau despre acel lucru. Cu o autoritate pe care nu o puteau desconsidera, el le-a poruncit să facă cercetări mai amănunțite și să-i spună locul nașterii Regelui așteptat. „Și ei i-au spus: În Betleemul din Iudeea; căci așa a zis profetul”.... {AÎ 163.3}

Preoții și bătrânii din Ierusalim nu erau atât de neștiutori cu privire la nașterea lui Hristos pe cât pretindeau. Știrea despre înfățișarea îngerilor înaintea păstorilor fusese adusă la Ierusalim, însă rabinii nu au socotit-o vrednică de a fi luată în seamă. Ei înșiși ar fi putut să-L găsească pe Isus și ar fi putut să-i conducă pe magi la locul nașterii Sale; însă nu a fost așa, ci înțelepții au venit să le atragă atenția la nașterea lui Mesia. „Unde este Regele de curând născut al iudeilor?" au spus ei „căci I-am văzut steaua în Răsărit și am venit să ne închinăm Lui." {AÎ 163.4}

Acum mândria și invidia au închis ușa în fața luminii. Dacă ar fi fost crezute veștile aduse de păstori și înțelepți, atunci preoții și rabinii ar fi fost puși într-o poziție nicidecum de invidiat, descalificându-i de pretenția că sunt exponenți ai adevărului lui Dumnezeu. Acești cărturari învățați nu s-ar fi înjosit să se lase învățați de cei pe care ei îi numeau păgâni. Nu se putea, spuneau ei, ca Dumnezeu să treacă pe lângă ei și să comunice cu niște păstori ignoranți și cu niște netăiați împrejur dintre neamuri. Erau hotărâți să-și arate disprețul pentru veștile care îl puseseră în mișcare pe Irod și tot Ierusalimul. Doar nu aveau să se ducă la Betleem să vadă dacă așa stăteau lucrurile.... {AÎ 164.1}

Înțelepții au plecat singuri din Ierusalim. Când au ieșit pe porți, umbrele nopții tocmai cădeau și spre marea lor bucurie, au văzut din nou steaua și au fost conduși la Betleem. Lor nu li s-a făcut cunoscut, ca păstorilor, starea umilă a lui Isus.... La Betleem, ei nu au găsit nici o gardă regală, staționată, care să-L apere pe Regele de curând născut. Nici unul din oamenii onorați nu era acolo. Isus era legănat într-o iesle. Părinții Lui, țărani simpli, erau singurii care Îl păzeau.... {AÎ 164.2}

„Când au intrat în casă și au văzut copilul și pe Maria, mama Lui, ei s-au aplecat și I sau închinat". Sub înfățișarea umilă a lui Isus, ei au recunoscut prezența divinității. — The Desire of Ages, 61-63. {AÎ 164.3}

După ce și-au încheiat misiunea, înțelepții aveau în plan să se întoarcă și să-i aducă lui Irod vestea cea plină de bucurie a succesului călătoriei lor. Însă Dumnezeu i-a trimis pe îngerii Săi, în timpul nopții, pentru a le schimba direcția de mers. Într-o viziune de noapte, li s-a spus clar să nu se întoarcă la Irod. Ei au ascultat de solii cerești și s-au întors la casele lor pe un alt drum. — Redemption Or The First Advent Of Christ With His Life And Ministry, 19. {AÎ 165.1}

În mod asemănător, Iosif a primit avertizarea să fugă în Egipt împreună cu Maria și copilul. Și îngerul a spus: „Rămâneți acolo până vă voi da de știre: căci Irod caută copilul

și vrea să-L omoare". Iosif s-a supus de îndată, pornind la drum noaptea, pentru mai multă siguranță.... {AÎ 165.2}

La Ierusalim, Irod aștepta cu nerăbdare întoarcerea înțelepților. Deoarece timpul trecea și ei nu mai apăreau, a început să aibă bănuieli.... De îndată au fost trimiși soldați la Betleem, cu ordinul de a-i omorî pe toți copiii până la doi ani. — The Desire of Ages, 6466. {AÎ 165.3}

Dar, împotriva planurilor prințului întunericului, era la lucru o putere mai mare. Îngerii lui Dumnezeu au împiedicat planurile lui și au apărat viața Mântuitorului copil. — The Signs of the Times, 4 august, 1887. {AÎ 165.4}

Lui Iosif, care se afla încă în Egipt, i s-a poruncit de către un înger al lui Dumnezeu să se întoarcă în țara lui Israel; ... însă, aflând că în Iudea domnea Arhelau, în locul tatălui său, s-a temut ca nu cumva planurile tatălui împotriva lui Hristos să fie aduse la îndeplinire de către fiu.... {AÎ 165.5}

Iosif a fost îndrumat din nou într-un loc unde să stea în siguranță. El s-a întors la Nazaret, locul unde locuise înainte, și aici a locuit Isus timp de aproape treizeci de ani.... Dumnezeu a însărcinat îngeri care să-L însoțească pe Isus și să-L apere până Își va îndeplini misiunea pe pământ și să moară de mâinile acelora pe care a venit să-i mântuiască. — The Desire of Ages, 66, 67. {AÎ 166.1}

Ani tăcuți

Încă de la anii cei mai fragezi, El [Hristos] a trăit o viață de trudă. Cea mai mare parte a anilor de început ai vieții Sale, Isus i-a petrecut făcând lucrul Său cu răbdare în atelierul de tâmplărie din Nazaret. Îmbrăcat ca un muncitor obișnuit, Domnul vieții a străbătut străzile orășelului în care locuia, ducându-se și întorcându-se de la lucrul Său umil; îngeri slujitori Îl însoțeau când mergea alături de țărani și muncitori, fără să fie recunoscut de nimeni sau onorat. — The Review and Herald, 3 octombrie, 1912. {AÎ 166.2}

În copilărie și tinerețe, El [Hristos] a avut un caracter desăvârșit, ceea ce i-a marcat viața de după aceea. El creștea în înțelepciune și cunoștință. Când privea aducerea jertfelor, Duhul Sfânt Îl învăța că viața Sa urma să fie jertfită pentru viața lumii. El a crescut ca o plantă firavă, nu în orașul mare și gălăgios, care era plin de confuzie și conflicte, ci pe văile retrase dintre dealuri. El a fost păzit încă de la cei mai fragezi ani de îngerii cerești și cu toate acestea viața Sa a fost o luptă necontenită împotriva puterilor întunericului. Agenții satanici se uneau cu instrumentele omenești pentru a face ca viața

Sa să fie o viață de ispită și încercare. Prin agenți supranaturali, cuvintele Sale, care erau viață și mântuire pentru toți cei care le primeau și le puneau în practică, erau pervertite și interpretate greșit. — The Signs of the Times, 6 august, 1896. {AÎ 166.3}

Isus a făcut ca umilele cărări ale vieții omenești să fie sfințite prin exemplul Său. Timp de treizeci de ani, el a fost un locuitor al Nazaretului. Viața Lui a fost o viață de hărnicie și stăruință. El, Maiestatea cerului, mergea pe străzi, îmbrăcat în veșmântul simplu al unui muncitor obișnuit. El trudea urcând și coborând stâncile abrupte, ducându-se și întorcânduse de la munca Lui. Îngerii nu au fost trimiși ca să-L poarte pe aripile lor în urcușurile obositoare sau să-I dea puterea lor pentru a-și îndeplini sarcina umilă. Totuși, atunci când lucra pentru a contribui la susținerea familiei prin truda Lui zilnică, El avea aceeași putere ca atunci când a făcut minunea de a hrăni cele cinci mii de suflete flămânde pe țărmul Galileii. — The Health Reformer, 1 octombrie, 1876. {AÎ 167.1}

Capitolul 14 – Lucrarea îngerilor la Botezul lui Isus si în Pustie

Botezul lui Isus

Când Isus a venit să fie botezat, Ioan a recunoscut în El o curăție de caracter pe care nu o mai văzuse la nici un om.... Când Isus a cerut să fie botezat, Ioan s-a dat înapoi, exclamând: „Eu am nevoie să fiu botezat de Tine și Tu vii la mine?" Cu autoritate hotărâtă, însă blândă, Isus a răspuns: „Lasă-Mă acum; căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit". Și Ioan, supunându-se, L-a condus pe Mântuitorul în Iordan și L-a scufundat în apă. „Și îndată ce a ieșit din apă", Isus „a văzut cerurile deschise și Duhul lui Dumnezeu coborând în chip de porumbel asupra Lui." — The Desire of Ages, 110, 111. {AÎ 168.1}

Îngeri cerești priveau cu interes sporit scena botezului lui Isus și, dacă ar fi putut fi deschiși ochii celor care priveau, ei ar fi putut vedea oștirea cerească, înconjurând pe Fiul lui Dumnezeu când Se pleca pe malurile Iordanului. — The Youth's Instructor, 23 iunie, 1892. {AÎ 168.2}

Privirea Mântuitorului pare că pătrunde cerul când Acesta Își revarsă sufletul în rugăciune. El știe bine cum păcatul a împietrit inimile oamenilor și cât de greu este ca ei să înțeleagă misiunea Lui și să accepte darul mântuirii. El cere fierbinte Tatălui putere pentru a birui necredința lor, pentru a sfărâma jugul cu care Satana i-a înrobit și pentru a învinge pe nimicitor în dreptul lor. El cere mărturia ca Dumnezeu să accepte umanitatea în persoana Fiului Său. {AÎ 169.1}

Îngerii nu ascultaseră niciodată înainte o astfel de rugăciune. Ei sunt gata să ducă la Comandantul lor iubit un mesaj de asigurare și mângâiere. Dar nu, Însuși Tatăl va răspunde cererii Fiului Său. Razele slavei Sale pornesc direct de la tron. Cerurile sunt deschise și deasupra capului Mântuitorului coboară ceva, ca un chip de porumbel, din cea mai curată, lumină — emblema potrivită Lui, cel blând și smerit.... {AÎ 169.2}

Oamenii stăteau în liniște și Îl priveau pe Isus. Chipul Său a fost scăldat în lumina care înconjoară pururi tronul lui Dumnezeu. Fața Lui, îndreptată în sus, a fost acoperită de slavă așa cum nu mai văzuseră niciodată fața vreunui om. Din cerul deschis s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea." — The Desire of Ages, 111, 112. {AÎ 169.3}

Domnul promisese că-i va da lui Ioan un semn prin care să poată cunoaște că El este Mesia, iar acum, când Isus ieșea din apă, semnul făgăduit a fost dat; căci el a văzut cerurile deschise, iar Duhul lui Dumnezeu, în chip de porumbel de un aur strălucitor, planând asupra capului lui Hristos, și din cer s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.” — The Youth’s Instructor, 23 iunie, 1892. {AÎ 169.4}

Din marea mulțime prezentă la Iordan, doar puțini în afară de Ioan au putut înțelege viziunea cerească. — The Desire of Ages, 112. {AÎ 170.1}

La botezul Mântuitorului, Satana era printre martori. El a văzut slava Tatălui umbrindu-și Fiul. El a auzit vocea lui Iehova dând mărturie despre divinitatea lui Isus. Încă de la păcatul lui Adam, neamul omenesc nu mai putea comunica direct cu Dumnezeu; legătura dintre cer și pământ era prin Hristos; însă acum, când Isus a venit „într-o fire asemănătoare cu a păcatului” (Romani 8, 3), Însuși Tatăl a vorbit. Înainte, El comunicase cu omenirea ***prin*** Hristos; acum, El a comunicat cu omenirea ***în*** Hristos. Satana sperase că oroarea lui Dumnezeu față de păcat va aduce o despărțire veșnică între cer și pământ. Însă acum era vădit că legătura dintre Dumnezeu și om fusese refăcută. — The Desire of Ages, 116. {AÎ 170.2}

Satana a putut vedea prin umanitatea Sa [a lui Hristos] slava și curăția Aceluia alături de care stătuse în curțile cerești. S-a desfășurat acolo în fața ispititorului un tablou a ceea ce fusese el atunci, un heruvim ocrotitor, care poseda frumusețe și sfințenie. — Bible Echo, 23 iulie, 1900. {AÎ 170.3}

Întreita ispitire a lui Hristos în pustie

Satana declarase îngerilor asociați lui că Îl va birui pe Hristos la capitolul poftă. El spera să câștige biruință asupra Lui în slăbiciunea Lui. — The Signs of the Times, 4 aprilie, 1900. {AÎ 170.4}

Satana știa că ori învinge, ori va fi învins. Era prea mult în joc în acel conflict, ca să încredințeze acea sarcină îngerilor asociați lui. El personal trebuia să conducă acel război. — The Desire of Ages, 116. {AÎ 171.1}

În timp ce se afla în pustie, Domnul Hristos a postit, însă El a fost insensibil la foame.... El a petrecut timpul, în rugăciune fierbinte, doar cu Dumnezeu. Era ca și cum era în prezența Tatălui Său.... Gândul luptei care se afla în fața Sa L-a făcut să uite de orice altceva și sufletul Lui era hrănit cu pâinea vieții.... În cei căzuți și ispitiți, El a văzut sfărâmarea puterii lui Satana. El Însuși S-a văzut vindecând pe bolnavi, mângâind pe cei

fără speranță, înveselind pe cei deznădăjduiți și predicând Evanghelia celor săraci — făcând lucrarea pe care Dumnezeu a plănuit-o pentru El; și El nu a simțit nici o senzație de foame până când nu au trecut cele patruzeci de zile de post. {AÎ 171.2}

Viziunea a trecut, și acum, fiind puternic înfometat, natura umană a lui Hristos cerea hrană. Acum era ocazia lui Satana de a-L asalta. El s-a hotărât să se înfățișeze în fața Lui ca unul din îngerii de lumină, care Îi apăruseră lui Hristos în viziunea Sa. — Manuscript Releases 21:8, 9. {AÎ 171.3}

Deodată apare un înger în fața Lui [a lui Hristos], în aparență unul din îngerii pe care îi văzuse nu de mult.... Cuvintele din ceruri „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea" răsunau încă în urechile lui Satana. Însă el era hotărât să Îl facă pe Hristos să nu se încreadă în această mărturie. — Manuscript Releases 21:9. {AÎ 171.4}

Satana a apărut înaintea Lui [a lui Hristos] ... ca un înger frumos din ceruri, susținând că are însărcinarea din partea lui Dumnezeu să declare sfârșitul postului Mântuitorului. — The Review and Herald, 14 ianuarie, 1909. {AÎ 171.5}

El [Satana] I-a spus Mântuitorului că nu mai trebuie să postească, că lunga Lui abstinență a fost acceptată de Tatăl, că mersese destul de departe și că El era liber să facă o minune în favoarea Lui. — The Signs of the Times, 29 iulie, 1889. {AÎ 172.1}

Crezând că înveșmântat asemenea unui înger nu va fi detectat, el [Satana] simula acum că pune la îndoială divinitatea lui Hristos. — The Spirit of Prophecy 2:91. {AÎ 172.2}

Prima ispitire

Satana raționa cu Hristos în acest fel: dacă cele rostite după botezul Său erau cuvintele lui Dumnezeu, că El este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, atunci El nu ar trebui să simtă senzația de foame; El putea să îi dea lui dovezi ale divinității Sale, arătându-i puterea Sa, transformând pietrele din acea pustie deșartă în pâine. — Redemption Or The First Advent Of Christ With His Life And Ministry, 48. {AÎ 172.3}

Satana îi spusese lui Hristos că El trebuia doar să-și așeze picioarele pe cărarea pătată de sânge, nu să meargă pe ea. Ca și Avraam, El a fost încercat ca să arate ascultare desăvârșită. A spus, de asemenea, că el a fost îngerul care a oprit mâna lui Avraam ridicată ca să-l omoare pe Isaac, iar acum a venit ca să-I salveze viața [a lui Hristos]; că nu este necesar ca El să îndure foamea dureroasă și moartea prin înfometare; că el Îl va ajuta să ducă o parte din lucrare în planul de mântuire. — The Review and Herald, 4 august, 1874. {AÎ 172.4}

El [Satana] I-a atras atunci atenția lui Hristos la înfățișarea lui atrăgătoare, fiind îmbrăcat în lumină și puternic în tărie. El pretindea că este un mesager direct de la tronul cerului și a declarat că are dreptul să Îi ceară lui Hristos dovezi ale faptului că este Fiul lui Dumnezeu. — The Review and Herald, 4 august, 1874. {AÎ 173.1}

După cuvintele sale [ale lui Satana], ... nu după înfățișare, l-a recunoscut Mântuitorul pe vrăjmașul.... — The Review and Herald, 22 iulie, 1909. {AÎ 173.2}

Luând natura omului, Hristos nu era egal în înfățișare cu îngerii cerului, însă aceasta era una din umilințele necesare, pe care El le-a acceptat de bună voie atunci când a devenit Mântuitorul omului. Satana susținea că, dacă El era într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, ar trebui să-i dea o dovadă a rangului Său înalt. El sugera că Dumnezeu nu și-ar lăsa Fiul întro stare atât de deplorabilă. El a spus că unul din îngerii din ceruri a fost exilat pe pământ și că, după înfățișarea pe care o avea, era mai degrabă acel înger căzut decât Regele cerului. El a atras atenția la înfățișarea lui frumoasă, fiind îmbrăcat în lumină și putere și, într-un mod jignitor, a pus în contrast slava lui cu starea nenorocită în care Se afla Hristos. — The Spirit of Prophecy 2:91. {AÎ 173.3}

A doua ispitire

„Apoi, diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus pe streașina templului și I-a spus: Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris: «El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta și ei Te vor lua pe mâini ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră.»” — The Desire of Ages, 124. {AÎ 173.4}

Satana, pentru a-și manifesta puterea, L-a dus pe Isus la Ierusalim și L-a pus pe streașina templului. — Spiritual Gifts 1:32. {AÎ 174.1}

El [Satana] i-a cerut din nou lui Hristos, dacă era într-adevăr Fiului lui Dumnezeu, să-i dovedească acest lucru, aruncându-Se de la înălțimea aceea amețitoare, unde Îl așezase el. Satana i-a sugerat lui Hristos să-și arate încrederea în grija protectoare a Tatălui Său, aruncându-Se jos de pe templu. La prima lui ispitire, în ce privește pofta, Satana încercase să insinueze îndoieli cu privire la dragostea și grija lui Dumnezeu pentru Hristos, ca Fiu al Său, prezentându-I situația în care Se afla și foamea Sa, ca dovadă a faptului că El nu era în grațiile lui Dumnezeu. Dar nu a avut succes. Apoi, a încercat să tragă foloase de pe urma credinței și încrederii desăvârșite, pe care Hristos o arătase în Tatăl Lui ceresc, îndemnându-L la încumetare. „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris: «El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta și ei Te vor lua pe mâini ca nu

cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră».” — The Review and Herald, 18 august, 1874. {AÎ 174.2}

Vrăjmașul cel viclean prezintă cuvinte care au ieșit din gura lui Dumnezeu. Pare încă un înger de lumină și arată că el cunoaște Scripturile și înțelege importanța a ceea ce este scris. Așa cum Isus folosise înainte Cuvântul lui Dumnezeu pentru a susține credința, ispititorul îl folosește acum pentru a-și susține înșelătoria. {AÎ 174.3}

El susține că doar a vrut să pună la încercare fidelitatea lui Isus, iar acum îi laudă poziția neclintită. Deoarece Mântuitorul a dovedit încredere în Dumnezeu, Satana Îl îndeamnă săi mai dea totuși o dovadă a credinței Sale. {AÎ 175.1}

Însă din nou ispita este începută cu insinuarea neîncrederii. „***Dacă*** ești Fiul lui Dumnezeu”. Hristos a fost ispitit să dea răspuns la acel „dacă”, însă El S-a abținut de la cea mai mică urmă de acceptare a îndoielii. El nu avea să-și pună în pericol viața pentru ai da dovezi lui Satana. — The Desire of Ages, 124. {AÎ 175.2}

Când a citat făgăduința „El a poruncit îngerilor Săi să vegheze asupra Ta”, Satana a omis cuvintele „ca să Te păzească în toate căile Tale”; adică în toate căile lui Dumnezeu. Isus a refuzat să Se abată de pe cărarea ascultării. În timp ce manifesta încredere desăvârșită în Tatăl Său, doar nu avea să Se așeze, fără să I Se poruncească acest lucru, într-o situație care să facă necesară intervenția Tatălui Său pentru a-L scăpa de la moarte. El nu avea să forțeze Providența să vină în ajutorul Lui, căci, dacă făcea astfel, nu ar mai fi dat omului un exemplu de încredere și supunere. — The Signs of the Times, 10 decembrie, 1902. {AÎ 175.3}

Dacă Isus S-ar fi aruncat de pe streașină, acest lucru nu ar fi adus slavă Tatălui Său; căci nimeni n-ar fi fost martor la acea scenă în afară de Satana și îngerii lui Dumnezeu. Și ar fi însemnat să-L ispitească pe Domnul, ca să-și arate puterea în fața vrăjmașului Său înverșunat. Ar fi însemnat să coboare la nivelul aceluia pe care Isus a venit ca să-l biruiască. — Spiritual Gifts 1:33. {AÎ 175.4}

A treia ispitire

Isus a fost biruitor și în a doua ispită, iar acum Satana se manifestă în adevăratul său caracter. Însă el nu se înfățișează ca un monstru hidos, cu copite despicate și aripi. El este un înger puternic, deși este căzut. El se pretinde a fi conducătorul rebeliunii și dumnezeul acestei lumi. {AÎ 175.5}

Așezându-L pe Isus sus pe un munte înalt, Satana I-a arătat, într-o vedere panoramică, în toată splendoarea lor, toate împărățiile lumii. — The Desire of Ages, 129. {AÎ 176.1}

În primele două ispitiri ale sale, el [Satana] și-a ascuns adevăratul caracter și scopul lui, susținând că este un mesager înalt de la curțile cerului. Însă acum își aruncă mantia în care se deghizase, susținând că este Prințul întunericului, iar pământul este stăpânirea lui. — The Spirit of Prophecy 2:95. {AÎ 176.2}

Marele amăgitor a căutat să orbească ochii lui Hristos cu strălucirea și zorzoanele acestei lumi și I-a prezentat împărățiile acestei lumi și slava lor. Acela care căzuse din ceruri, descria lumea ca având strălucirea lumii de sus, ca să-L poată determina pe Hristos să accepte momeala sa și să-L facă să i se închine. — The Signs of the Times, 28 martie, 1895. {AÎ 176.3}

Lumina strălucește asupra cetăților cu temple, a palatelor de marmoră, a câmpiilor fertile și a viilor încărcate de roade. Urmele păcatului sunt ascunse. Ochii lui Isus, care priviseră în ultima vreme negură și dezolare, priveau acum o scenă de neîntrecută frumusețe și prosperitate. Apoi, s-a auzit vocea ispititorului: „Ție îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată, și o dau oricui voiesc. Dacă dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta”.... {AÎ 176.4}

Acum, ispititorul s-a oferit să renunțe la puterea pe care o uzurpase. Hristos ar fi putut să scape de un viitor înspăimântător, recunoscând supremația lui Satana. Însă făcând acest lucru, ar fi însemnat să renunțe la biruință în marea luptă. — The Desire of Ages, 129. {AÎ 177.1}

Spunându-i [lui Satana] pe adevăratul lui nume, Isus îl mustră pe înșelător. Divinitatea a strălucit prin umanitatea suferindă și El a manifestat prin cuvântul Său, autoritatea cerului. El descoperă amăgitorului că, deși se deghizase într-un înger de lumină, adevăratul lui caracter nu era necunoscut Mântuitorului lumii. El l-a numit Satana, îngerul întunericului, care și-a părăsit starea dintâi și a refuzat să se supună lui Dumnezeu. — The Signs of the Times, 28 martie, 1895. {AÎ 177.2}

Satana a părăsit acel câmp ca un vrăjmaș înfrânt, învins în mod decisiv. La cuvintele lui Hristos: „Pleacă, Satano”, îngerul cel puternic nu a avut altă alternativă decât să se supună. Îngeri care excelează în tărie se aflau pe acel câmp de luptă, apărând interesele sufletului ispitit și gata a se împotrivi vrăjmașului. — The Review and Herald, 24 aprilie, 1894. {AÎ 177.3}

Îngeri din ceruri au vegheat când Hristos a fost ispitit

În aparență, Hristos a fost singur cu el [Satana] în pustia ispitei. Totuși, El nu a fost singur, căci îngerii L-au înconjurat tot așa cum îngerii lui Dumnezeu, însărcinați de El, sunt trimiși să slujească acelora care se află sub asalturile înfricoșătoare ale vrăjmașului. — Manuscript Releases 16:180. {AÎ 177.4}

Întreg cerul privea lupta dintre Prințul luminii și prințul întunericului. Îngerii stăteau pregătiți să intervină în favoarea lui Hristos, dacă Satana avea să depășească limita prescrisă. — Bible Echo and Signs of the Times, 3 septembrie, 1900. {AÎ 178.1}

Acestea au fost ispitiri adevărate, nu false. Hristos a „suferit fiind ispitit". Îngeri din ceruri erau pe scenă cu acea ocazie și țineau stindardul sus, pentru ca Satana să nu depășească limitele și să împovăreze natura lui Hristos. — Selected Messages 1:94. {AÎ 178.2}

Încordarea prin care trecuse L-a lăsat pe Hristos ca un om mort. „Și iată că au venit niște îngeri, ca să-I slujească". L-au înconjurat cu brațele lor. Capul Lui Se odihnea pe pieptul celui mai înălțat înger din ceruri.... Vrăjmașul fusese înfrânt. — Bible Echo and Signs of the Times, 3 septembrie, 1900. {AÎ 178.3}

După ce și-a sfârșit ispitirile, Satana s-a depărtat de Isus pentru o vreme și îngerii I-au pregătit hrană în pustie. — Early Writings, 158. {AÎ 178.4}

După a treia ispitire

După ce nu a reușit să-L învingă pe Hristos în pustie, Satana și-a adunat forțele pentru a I se împotrivi în lucrare și, dacă era posibil, chiar să zădărnicească lucrarea Lui. Ceea ce nu a putut realiza prin efort direct, personal, s-a hotărât să realizeze folosind anumite strategii. Nu la mult timp după conflictul din pustie, în consiliul îngerilor săi, el a mers mai departe cu planurile sale de a orbi în continuare mintea poporului iudeu, ca ei să nu-L recunoască drept Răscumpărător al lor. El a plănuit să lucreze prin agenții săi omenești în lumea religioasă, insuflându-le acestora propria-i dușmănie împotriva campionului adevărului. El îi va conduce să-L respingă pe Hristos și să-I facă viața cât se poate de amară, sperând să-L descurajeze în misiunea Lui. — The Desire of Ages, 205, 206. {AÎ 178.5}

Capitolul 15 – Lucrarea îngerilor în Timpul Lucrării lui Hristos

Posedarea de demoni în zilele lui Isus

Perioada lucrării personale a lui Hristos între oameni a fost timpul celei mai intense activități a forțelor împărăției întunericului. Timp de veacuri, Satana și îngerii lui răi au căutat să ia în stăpânire trupurile și sufletele oamenilor, pentru a aduce asupra lor păcat și suferință. — The Desire of Ages, 257. {AÎ 180.1}

Păcatul ajunsese deja la culme [în vremea când Hristos și-a început lucrarea]. Au fost puse în lucru toate mijloacele pentru pervertirea sufletelor oamenilor.... Agenții satanici se aflau printre oameni. Trupurile ființelor omenești, făcute pentru ca Dumnezeu să locuiască în ele, au devenit locuința demonilor. Simțurile, nervii, patimile, organele oamenilor erau dirijate de agenți supranaturali pentru îngăduirea celor mai josnice pofte. Pe chipurile oamenilor, se vedeau întipărite însemnele demonilor. Fețele omenești reflectau expresia legiunilor răului de care erau posedați aceștia.... {AÎ 180.2}

Satana tresălta pentru că avusese succes în degradarea chipului lui Dumnezeu în om. Însă atunci a venit Isus ca să refacă în om chipul Creatorului său.... El a venit să dea afară demonii care luaseră în stăpânire voința. A venit să ne ridice din țărână, să refacă, după modelul caracterului Său divin, caracterul nostru stricat și să-l înfrumusețeze cu propria Sa glorie. — The Desire of Ages, 36-38. {AÎ 180.3} Faptul că oamenii au fost posedați de demoni este clar arătat în Noul Testament. Persoanele chinuite astfel nu sufereau doar de boli ce se datorau unor cauze naturale. Domnul Hristos înțelegea perfect situația cu care se confrunta și El a recunoscut prezența duhurilor rele. — The Spirit of Prophecy 4:332. {AÎ 181.1}

Satana și îngerii lui au fost foarte ocupați în timpul lucrării lui Hristos, insuflând în oameni necredință, ură și dispreț. — Spiritual Gifts 1:36. {AÎ 181.2}

Respingere la Nazaret

În timpul copilăriei și tinereții Sale, Domnul Isus Se ducea să Se închine împreună cu frații Săi la sinagoga din Nazaret. De când și-a început lucrarea, El a lipsit din mijlocul lor, însă ei nu erau în necunoștință cu privire la ceea ce Se întâmplase cu El. Când a apărut din nou printre ei, interesul și așteptarea lor au fost trezite în cel mai înalt grad.... {AÎ 181.3}

Când un rabin era prezent la sinagogă, se aștepta ca acesta să țină o predică și oricare dintre iudei putea citi din profeți. În acel Sabat, I s-a cerut lui Isus să ia parte la acel serviciu de cult. El „S-a ridicat să citească. I s-a dat cartea proorocului Isaia.” Luca 4, 16.17; R.V. {AÎ 181.4}

Isus stătea înaintea oamenilor ca un prezentator plin de vigoare, ce susținea profețiile cu privire la Sine Însuși. Explicând cuvintele pe care le citea, El a vorbit despre Mesia, ca aducând mângâiere celor apăsați, eliberare robilor, vindecare celor întristați, dând vedere orbilor și descoperind lumii lumina adevărului.... Inimile lor au fost mișcate de Duhul Sfânt și ei au răspuns Domnului cu amin-urile și laudele lor. — The Desire of Ages, 236, 237. {AÎ 182.1}

Duhul a fost prezent cu atâta putere la prezentarea Lui [a lui Hristos], încât inimile tuturor celor care se aflau în sinagogă au răspuns la cuvintele pline de har care ieșiseră de pe buzele Lui. Acela a fost momentul de cotitură în acea adunare. În timp ce divinitatea lui Hristos strălucea prin umanitatea Lui, vederea lor spirituală a fost trezită. O nouă putere de discernământ și prețuire a venit asupra lor și convingerea aproape irezistibilă că Isus era Fiul lui Dumnezeu. Însă Satana era pe aproape pentru a trezi îndoieli, necredință și mândrie. — The Signs of the Times, 14 septembrie, 1882. {AÎ 182.2}

Când Isus a anunțat: „Astăzi s-a împlinit în fața voastră această scriptură”, deodată le-a venit în minte să se gândească la ei înșiși și la susținerile Aceluia care le vorbise. — The Desire of Ages, 237. {AÎ 182.3}

Cine este acest Isus? au întrebat ei. Acela care a pretins pentru Sine slava lui Mesia era fiul unui tâmplar și lucrase în această meserie împreună cu tatăl Său Iosif.... Deși viața Lui era fără pată, ei nu credeau că El este Cel Promis.... {AÎ 182.4}

De îndată ce au deschis ușa îndoielii, pe cât au fost de înduioșate mai înainte inimile lor, pe atât au devenit de împietrite. Satana era hotărât ca în ziua aceea ochii care nu vedeau să nu vadă, iar sufletele înrobite să nu fie eliberate. Cu toată puterea, el a acționat ca să-i împietrească în necredință.... {AÎ 183.1}

Cuvintele lui Isus din sinagogă au lovit chiar la rădăcina îndreptățirii lor de sine, făcându-le degrabă cunoscut adevărul amar că ei se depărtaseră de Dumnezeu și că au pierdut dreptul de a se mai numi popor al Lui.... Acum disprețuiau credința pe care le-o inspirase la început Isus. Ei nu puteau admite că unul sărac și umil putea fi altceva decât un om obișnuit. — The Desire of Ages, 237-239. {AÎ 183.2}

Îngeri de lumină erau prezenți în acea adunare, veghind cu deosebit interes hotărârea acelui ceas. Și îngerii lui Satana erau prezenți acolo pentru a sugera îndoieli și a trezi prejudecăți.... {AÎ 183.3}

Din necredință a apărut răutate. Faptul că un om născut în sărăcie și umilință a îndrăznit să-i mustre a umplut inimile celor din Nazaret cu ură, mergând până la nebunie. În adunare s-a produs confuzie. Oamenii au pus mâinile pe Isus, împingându-L afară din sinagogă și din cetatea lor. — The Signs of the Times, 16 iunie, 1887. {AÎ 183.4}

Toți păreau că Îi doresc degrabă nimicirea. S-au grăbit să-L ducă pe culmea unei prăpastii abrupte, intenționând să-L arunce cu capul în jos de acolo. În jur erau numai strigăte și blesteme. Unii aruncau cu pietre și țărână în El; însă, deodată, El a dispărut din mijlocul lor, fără ca ei să știe cum sau când. Îngerii lui Dumnezeu L-au însoțit pe Domnul Isus în mijlocul acelei gloate înfuriate și I-au păstrat viața. Solii cerești au fost alături de El și în sinagogă, în timp ce El vorbea; și ei L-au însoțit și când era împins de iudeii necredincioși, înfuriați. Acești îngeri au orbit ochii acelei mulțimi înnebunite și L-au condus pe Isus într-un loc sigur. — The Spirit of Prophecy 2:114, 115. {AÎ 183.5}

Demonizatul din sinagoga din Capernaum

Isus vorbea în sinagogă despre Împărăția pe care a venit s-o întemeieze și despre misiunea Sa de a elibera pe cei înrobiți de Satana. El a fost întrerupt de un țipăt de groază. Un om nebun se grăbea prin mulțime, strigând: „Lasă-ne în pace; ce-avem a face noi cu Tine, Isus din Nazaret? Ai venit să ne distrugi? Te știu cine ești: Sfântul lui Dumnezeu.” {AÎ 184.1}

Totul era acum confuzie și zarvă. Atenția oamenilor a fost distrasă de la Hristos și ei nu au mai luat seamă la cuvintele Sale. Planul lui Satana fusese ca să-și conducă victima la sinagogă. Însă Isus a mustrat demonul, zicând: „Dă-i pace și ieși afară din el. Și când demonul l-a aruncat în mijloc, el a ieșit afară din el și nu i-a mai făcut rău”. {AÎ 184.2}

Mintea acestui suferind nenorocit fusese întunecată de Satana, însă în prezența Mântuitorului o rază de lumină a străbătut prin negură. El a început să dorească eliberarea de sub stăpânirea lui Satana; dar demonul s-a împotrivit puterii lui Hristos. Când omul a încercat să ceară ajutor de la Isus, duhul cel rău a pus cuvinte în gura lui și acesta a început să strige într-o agonie a groazei. Demonizatul înțelegea în parte că se afla în prezența Unuia care putea să îl elibereze; însă când a încercat să atingă acea mână puternică, o alta l-a reținut și a rostit cuvinte care proveneau de la altul. Conflictul dintre puterea lui Satana și dorința lui după libertate a fost teribil. — The Desire of Ages, 255. {AÎ 184.3}

Acela care l-a biruit pe arhivrăjmașul în pustie l-a smuls din strânsoarea lui Satana pe acest captiv care se zbătea. Isus știa bine că, deși luase altă înfățișare, acest demon era același duh rău, care Îl ispitise pe El în pustie. — The Spirit of Prophecy 2:180. {AÎ 185.1} Acest demon și-a exercitat toată puterea pentru a-și menține stăpânirea asupra victimei sale. A suferi înfrângere aici ar fi însemnat biruință pentru Isus. Se părea că omul chinuit trebuie să-și piardă viața în lupta cu vrăjmașul care îi ruinase puterile. Însă Mântuitorul a vorbit cu autoritate și l-a eliberat pe captiv. Bărbatul care fusese posedat stătea acum în fața oamenilor uimiți, fericit în libertatea stăpânirii de sine.... Ochii care străluciseră atât de mult timp de licărirea nebuniei străluceau acum de inteligență și erau scăldați în lacrimi de recunoștință. — The Desire of Ages, 256. {AÎ 185.2}

Vindecarea robului sutașului

Sutașul văzuse cu ochiul credinței că îngerii lui Dumnezeu erau pretutindeni în jurul lui Isus și că, la Cuvântul Său, un înger va fi însărcinat să meargă la cel suferind. El știa că Cuvântul Său va ajunge în acea cameră și slujitorul său avea să fie vindecat. — The Review and Herald, 11 martie, 1890. {AÎ 185.3}

Demonizații din Gadara

Dis-de-dimineață, Mântuitorul și cei ce-L însoțeau au ajuns la țărm.... Din niște locuri ascunse de printre morminte, doi demonizați s-au năpustit asupra lor, de parcă ar fi vrut săi facă bucăți. De acești oameni atârnau bucăți de lanțuri pe care ei le sfărâmaseră când au scăpat din închisoare. Carnea lor era sfâșiată și sângera în locurile unde ei se tăiaseră cu pietre ascuțite. Ochii le sclipeau printre părul lung și încurcat; se părea că demonii care îi posedau le șterseseră orice urmă de asemănare cu oamenii și ei arătau mai degrabă ca niște fiare sălbatice decât ca niște oameni. {AÎ 186.1}

Ucenicii și cei ce-i însoțeau au fugit înspăimântați; însă de îndată au observat că Isus nu era cu ei și s-au întors ca să-L caute. El stătea acolo unde Îl lăsaseră. Acela care a potolit furtuna, care îl întâmpinase pe Satana și îl biruise, nu a fugit din fața acestor demoni. Când acei bărbați, scrâșnind din dinți și făcând spume la gură s-au apropiat de El, Isus a ridicat mâna care făcuse semn valurilor să se potolească și acei oameni n-au putut să vină mai aproape. Ei stăteau neajutorați în fața Lui, urlând. {AÎ 186.2}

Cu autoritate, El a poruncit spiritelor necurate să iasă afară din ei. Cuvintele Lui au pătruns mintea întunecată a acelor oameni nenorociți. Au început să-și dea seama, ca prin ceață, că era aproape de ei Unul care îi putea scăpa de acei demoni care îi chinuiau. Ei au căzut la picioarele Mântuitorului ca să I Se închine; însă când să-și deschidă buzele, ca

să implore mila Lui, demonii au vorbit prin ei, țipând tare: „Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt? Te rog, nu mă mai chinui”.... {AÎ 186.3}

Pe coasta unui munte, nu departe de acolo, păștea o turmă mare de porci. Demonii au cerut să le fie îngăduit să intre în aceștia și Isus i-a lăsat. De îndată, turma a intrat în panică. S-au năpustit nebunește spre stânci și neputând să se oprească la țărm, porcii s-au aruncat în apă, unde au pierit. {AÎ 187.1}

Între timp, o schimbare minunată a avut loc cu demonizații. Lumina pătrunsese în mintea lor. Ochii le sclipeau de inteligență. Chipurile lor, atât de mult timp deformate după chipul lui Satana, au devenit deodată blânde, mâinile lor pătate de sânge erau liniștite și, cu glasuri pline de bucurie, oamenii Îl lăudau pe Dumnezeu pentru eliberarea lor.... Acum, acești bărbați erau îmbrăcați și aveau mintea întreagă, stăteau la picioarele lui Isus, ascultând cuvintele Lui și aducând slavă Numelui Aceluia care îi vindecase. — The Desire of Ages, 336-338. {AÎ 187.2}

Vindecarea fiului demonizat

Băiatul a fost adus și când ochii Mântuitorului s-au îndreptat asupra lui, duhul cel rău la aruncat la pământ, în convulsii agonizante. El zăcea zvârcolindu-se și făcând spume la gură, umplând văzduhul de țipete neomenești. {AÎ 187.3} Din nou, Prințul vieții și prințul puterilor întunericului s-au întâlnit pe câmpul de luptă.... Îngeri de lumină și oștirile îngerilor răi, nevăzuți, se grăbeau să privească lupta. Pentru o clipă, Isus a îngăduit duhului rău să-și manifeste puterea, pentru ca cei ce priveau să poată înțelege eliberarea pe care avea s-o realizeze.... {AÎ 187.4}

Isus Se întoarce spre cel suferind și spune: „Duh mut și surd, îți poruncesc, ieși afară din el și să nu mai intri”. Un țipăt, apoi o luptă în agonie. Plecând, demonul se pare că dorea să distrugă viața victimei sale. Apoi, băiatul zace fără să se miște, în aparență fără viață. Mulțimea șoptește: „A murit”. Însă Isus îl ia de mână, îl ridică și îl prezintă, deplin sănătos la minte și la trup, tatălui său. Tatăl și fiul laudă Numele Eliberatorului lor. — The Desire of Ages, 428, 429. {AÎ 187.5}

Isus acuzat că e posedat de demoni

Isus declarase că El este Păstorul adevărat, pentru că Își dă viața pentru oile Sale.... Isus rostise aceste cuvinte în auzul unei mari mulțimi de oameni și o profundă impresie a fost făcută asupra inimilor multora care ascultau. Fariseii și cărturarii erau plini de gelozie, pentru că El era onorat de mulți.... Pe când El vorbea despre Sine ca fiind Păstorul

adevărat, fariseii au spus: „Are drac, este zănatic; de ce Îl ascultăm?” Însă alții au recunoscut glasul Păstorului adevărat și au spus: {AÎ 188.1}

„Cuvintele acestea nu sunt cuvinte de îndrăcit; poate un demon să deschidă ochii orbilor? În Ierusalim, se prăznuia atunci praznicul Înnoirii templului. Era iarna. Și Isus Se plimba prin templu, pe sub pridvorul lui Solomon. Iudeii L-au înconjurat și I-au zis: «Până când ne tot ții sufletele în încordare? Dacă ești Hristosul, spune-ne-o deslușit». «V-am spus, le-a răspuns Isus și nu credeți. Lucrările pe care le fac Eu, în Numele Tatălui Meu, mărturisesc despre Mine.... Eu și Tatăl una suntem».” {AÎ 188.2}

Iudeii au înțeles ce a vrut să spună ... și au luat pietre ca să-L omoare. Isus i-a privit calm și fără teamă și le-a spus: „V-am arătat multe lucruri bune, care vin de la Tatăl Meu; pentru care din aceste lucruri aruncați cu pietre în Mine?” {AÎ 189.1}

Maiestatea cerului stătea, calm, ca un dumnezeu în fața adversarilor Săi. Fețele lor încruntate și mâinile lor pline de pietre nu L-au intimidat. El știa că forțe nevăzute, legiuni de îngeri, erau împrejurul Lui și la un cuvânt de pe buzele Lui aceștia ar fi produs confuzie în mulțime, dacă ei ar fi început să arunce și numai cu o piatră în El. — The Signs of the Times, 27 noiembrie, 1893. {AÎ 189.2}

Deși Isus dăduse dovezi despre puterea Lui divină, totuși nu I-a fost îngăduit să-și prezinte învățăturile fără a fi întrerupt. Conducătorii căutau să-L batjocorească în fața oamenilor. Ei nu voiau să-I îngăduie să-și prezinte ideile și învățăturile în mod continuu, și, deși era adesea întrerupt, lumina scânteia în mintea a sute de oameni, și când conducătorii auzeau cuvintele lui Isus, care erau îmbrăcate cu putere și îi fascinau pe oameni, ei se înfuriau și ziceau: „Tu ești samaritean și ai drac”. Isus a întâmpinat aceste acuzații cu demnitate și calm, susținând fără teamă și cu hotărâre că drepturile legământului porneau de la El și nu au fost primite prin Avraam. El a spus: „Înainte de Avraam, sunt Eu”. Furia iudeilor nu avea margini și se pregăteau să-L omoare cu pietre, însă îngerii lui Dumnezeu, nevăzuți de oameni, L-au scos repede afară din acea mulțime. — The Signs of the Times, 26 mai, 1890. {AÎ 189.3}

Îngeri răi, cu chip omenesc, se aflau printre ascultătorii lui Hristos

Amestecați printre ascultătorii Săi [ai lui Hristos] se aflau îngeri cu chip de oameni, care își spuneau părerile, criticau, distorsionau și interpretau greșit cuvintele Mântuitorului. — The Review and Herald, 11 august, 1903. {AÎ 189.4}

Hristos fusese învățător în adunările acestor îngeri înainte ca ei să decadă din starea lor înaltă. — Selected Messages 3:410. {AÎ 190.1}

Învierea lui Lazăr

Hristos ar fi putut porunci pietrei să se dea la o parte și aceasta ar fi ascultat de glasul Lui. El ar fi putut porunci îngerilor care erau în preajma Sa să facă acest lucru. La porunca Sa, mâini nevăzute ar fi dat piatra la o parte. Însă aceasta trebuia dată la o parte de mâini omenești. În acest fel, Domnul Hristos a arătat că omul trebuie să coopereze cu divinitatea. Pentru ceea ce omul poate face, puterea divină nu trebuie chemată în ajutor ca să facă. — The Desire of Ages, 535. {AÎ 190.2}

Isus, urmărit din cetate în cetate, în timpul lucrării Sale

Isus a fost urmărit din cetate în cetate, în timpul lucrării Sale. Preoți și conducători erau pe urmele Lui. Ei au prezentat greșit misiunea și lucrarea Lui. El a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Îngerii priveau lupta pas cu pas. Au văzut spiritul și lucrarea vrăjmașului. Au privit cu uimire uneltirile lui Satana împotriva divinului Fiu al lui Dumnezeu. Au văzut că acela care fusese următorul după Isus, în putere și slavă, căzuse atât de jos, încât îi putea influența pe oameni să-L urmărească pe Hristos pas cu pas, din cetate în cetate. — The Signs of the Times, 25 noiembrie, 1889. {AÎ 190.3}

Iar și iar, El [Isus] ar fi fost ucis, dacă nu ar fi fost îngerii cerești care să-L însoțească și să-I apere viața până la momentul când soarta iudeilor, ca națiune, avea să fie hotărâtă. — The Review and Herald, 12 octombrie, 1897. {AÎ 191.1}

Capitolul 16 – Lucrarea îngerilor de la Patimile lui Hristos până la Moartea sa

Isus și ucenicii lui merg în Ghetsimani

Însoțit de ucenicii Săi, Mântuitorul și-a croit încet drum spre grădina Ghetsimani. Luna de Paște, mare și plină, strălucea pe un cer înnorat.... Pe când se apropiau de grădină, ucenicii au observat schimbarea ce se petrecuse cu Învățătorul lor. Niciodată mai înainte nu Îl văzuseră atât de trist și tăcut. Pe măsură ce înainta, această tristețe stranie se adâncea.... {AÎ 192.1}

Aproape de intrarea în grădină, Isus a dat drumul ucenicilor să plece, în afară de trei dintre ei, spunându-le să se roage pentru ei și pentru El. Împreună cu Petru, Iacov și Ioan, El a intrat în acel loc singuratic și retras.... {AÎ 192.2}

„Rămâneți aici”, le-a spus El, „și vegheați împreună cu Mine”. {AÎ 192.3}

El a mers ceva mai departe de ei și ... a căzut la pământ. Avea simțământul că datorită păcatului a fost despărțit de Tatăl Său. Prăpastia era atât de mare, atât de neagră, atât de adâncă, încât duhul Lui Se înfiora în fața acesteia.... {AÎ 192.4}

Deoarece simțea că legătura cu Tatăl se rupsese, El Se temea că în natura omenească nu avea să fie în stare să îndure lupta cu puterile întunericului, ce avea să vină. În pustia ispitirii, destinul neamului omenesc fusese în joc. Hristos fusese atunci biruitor. Acum ispititorul venise pentru ultima luptă înspăimântătoare. Pentru aceasta se pregătise în timpul celor trei ani ai lucrării lui Hristos. Totul era în joc acum. Dacă nu reușea acum, nădejdea stăpânirii sale era pierdută; împărățiile lumii aveau să ajungă atunci ale lui Hristos; el însuși avea să fie înfrânt și aruncat afară. Însă dacă Hristos putea fi biruit, pământul ar fi devenit împărăția lui Satana, iar neamul omenesc avea să fie pentru totdeauna în stăpânirea lui. Conștient de implicațiile acestui conflict, ce se afla înaintea Lui, sufletul lui Hristos era pătruns de spaima despărțirii de Dumnezeu. Satana Îi spusese că, dacă Se va pune chezaș pentru o lume păcătoasă, despărțirea avea să fie veșnică.... {AÎ 192.5}

Satana se străduia din răsputeri ca Mântuitorul să simtă situația foarte apăsătoare: Poporul care a pretins că este mai presus de alții în cele vremelnice și spirituale, Te-a

respins ... unul din ucenicii Tăi Te va trăda, iar unul din cei mai zeloși Te va tăgădui. Toți Te vor părăsi.... {AÎ 193.1}

În agonia Sa, El Se prinde de pământul rece, ca și când ar fi vrut să împiedice îndepărtarea, despărțirea de Dumnezeu.... De pe buzele Lui palide iese strigătul amarnic: „Tată, dacă e cu putință, fă să treacă acest pahar de la Mine". Însă chiar și acum El adaugă: „Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu". — The Desire of Ages, 685-687. {AÎ 193.2}

Îngerii în Ghetsimani

Întregul univers urmărise cu interes deosebit întreaga viață a lui Hristos — pas cu pas, de la iesle până la această scenă înspăimântătoare din prezent. Și ce scenă era aceasta pentru zece mii de ori zece mii de îngeri, heruvimi și serafimi, care priveau. — The Signs of the Times, 9 decembrie, 1897. {AÎ 193.3}

Îngerii pluteau deasupra acelui loc [Ghetsimani], fiind martori la scena aceea. — Spiritual Gifts 1:47.

Ei L-au privit pe Fiul lui Dumnezeu, iubitul lor Comandant, în agonia Sa peste puterea omenească, aproape murind pe câmpul de luptă pentru a salva o lume pierdută, pe cale de a pieri. Cerul întreg a ascultat acea rugăciune a lui Hristos. {AÎ 194.1}

Agonia sufletului Său, care L-a forțat ca de trei ori să-I iasă de pe buzele Sale palide și tremurânde strigătul „Tată, dacă e cu putință, fă să treacă acest pahar de la Mine; totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu", a zguduit întreg cerul. Ei L-au văzut pe Domnul lor înconjurat de forțele legiunilor satanice. Natura lui umană era apăsată de o spaimă ciudată, înfiorătoare. — The Signs of the Times, 9 decembrie, 1897. {AÎ 194.2}

Îngerii care făcuseră voia lui Hristos în ceruri erau nerăbdători să-I aducă mângâiere; însă era peste puterea lor de a-I alina durerea. Ei nu simțiseră niciodată păcatele unei lumi ruinate și priveau cu uimire obiectul adorării lor, supus unui chin peste putință de exprimat. Deși ucenicii nu au simțit împreună cu Domnul lor în ceasul încercării luptei Sale, întregul cer era plin de simpatie și aștepta urmarea cu interes și durere. — The Present Truth, 3 decembrie, 1885. {AÎ 194.3}

De trei ori a ieșit de pe buzele Sale rugăciunea de eliberare. Cerul nu a mai putut să îndure acea priveliște și a trimis un sol pentru a-L alina pe Fiul lui Dumnezeu, trântit la pământ, leșinat și muribund sub povara vinovăției acumulate a lumii. — The Present Truth, 18 februarie 1886. {AÎ 194.4}

Când criza a atins punctul culminant, când inima și sufletul erau zdrobite sub povara păcatului, Gabriel este trimis să-L întărească pe Suferindul divin și să-L învioreze pentru a merge mai departe pe cărarea pătată de sânge. — The Signs of the Times, 9 decembrie, 1897. {AÎ 195.1}

În această criză îngrozitoare, când totul era în joc, când o cupă tainică tremura în mâinile Suferindului, cerurile s-au deschis, o lumină a strălucit în întunericul furtunos al acelui ceas de criză și îngerul cel puternic, care stă în prezența lui Dumnezeu, ocupând poziția din care a căzut Satana, a venit alături de Hristos. Îngerul nu a venit să ia paharul din mâna lui Hristos, ci pentru a-L întări ca să îl bea, dându-I asigurarea iubirii Tatălui.... {AÎ 195.2}

Ucenicii care dormeau au fost deodată treziți de lumina care-L înconjura pe Mântuitorul. Ei au văzut îngerul aplecându-se spre Învățătorul care era trântit la pământ. Ei l-au văzut ridicând capul Mântuitorului și punându-l pe pieptul său, îndreptându-l spre ceruri. I-au auzit glasul, ca o muzică dulce, rostind cuvinte de mângâiere și nădejde.... Din nou, ucenicii obosiți cedează toropelii ciudate, care le ia puterile. Din nou, Isus îi găsește dormind. {AÎ 195.3}

Privind cu durere la ei, El spune: „Dormiți de-acum și odihniți-vă; iată, a sosit ceasul când Fiul omului este dat în mâinile păcătoșilor”. {AÎ 195.4}

Chiar pe când rostea aceste cuvinte, El a auzit pașii gloatei care Îl căuta și a spus: „Sculați-vă; haidem să mergem; iată, se apropie vânzătorul”. {AÎ 195.5}

Nu se vedea nici o urmă a recentei Sale agonii atunci când Isus a pășit ca să-și întâmpine trădătorul. Stând în fața ucenicilor Săi, El a spus: „Pe cine căutați? Ei au răspuns: «Pe Isus din Nazaret.» Isus a răspuns: «Eu sunt Acela»”. — The Desire of Ages, 693, 694. {AÎ 196.1}

Era în puterea lui Hristos să Se elibereze. Când El a rostit cuvintele: „Eu sunt Acela”, de îndată îngerii L-au înconjurat și mulțimea aceea avea toate dovezile pe care ar fi putut sau ar fi vrut să le aibă, că Hristos era puterea lui Dumnezeu. — This Day With God, 267. {AÎ 196.2}

Era greu ca îngerii să poată suporta acea privelițe. Ei L-ar fi eliberat pe Isus, însă îngerii comandanți le-au interzis.... Isus știa că îngerii erau martori ai scenei umilirii Sale.... Cel mai slab dintre îngeri ar fi putut face ca acea mulțime să cadă la pământ fără putere și să-

L elibereze pe Isus. — Spiritual Gifts 1:50, 51. {AÎ 196.3}

Îngerul care Îi slujise mai devreme lui Isus se mișca între El și gloată. O lumină divină lumina fața Mântuitorului și un chip ca de porumbel Îl umbrea. Pentru o clipă, mulțimea ucigașă nu a putut sta în prezența slavei divine. S-au tras speriați înapoi. Preoții, bătrânii, soldații și chiar Iuda au căzut la pământ ca niște oameni morți.... Însă imediat scena s-a schimbat. — The Desire of Ages, 694, 695. {AÎ 196.4}

Îngerul s-a retras și L-a lăsat pe Isus stând calm și încrezător, fața Lui palidă fiind luminată de razele strălucitoare ale lunii, înconjurat fiind încă de oamenii aceia trântiți la pământ, neputincioși, în timp ce ucenicii erau prea uimiți ca să poată rosti vreun cuvânt. Când îngerul se îndepărtează, soldații romani oțeliți se pun pe picioare și, împreună cu preotul și Iuda, se strâng în jurul lui Hristos ca și când le-ar fi rușine de slăbiciunea lor și teamă să nu cumva să le scape iar din mâinile lor. — The Signs of the Times, 21 august, 1879. {AÎ 196.5}

Ucenicii crezuseră că Învățătorul lor nu va îngădui să fie luat.... Ei au fost dezamăgiți și indignați când au văzut că aduc frânghii pentru a lega mâinile Aceluia pe care Îl iubeau. Petru, în mânia sa, și-a scos sabia de îndată și ... a tăiat o ureche a slujitorului marelui preot. Când a văzut ce a făcut, Isus și-a eliberat mâinile, ... și a spus: „Lăsați-i! Până aici!” și a atins urechea rănită, care s-a vindecat de îndată. Apoi, i-a spus lui Petru: „Pune-ți sabia la locul ei; ... crezi că n-aș putea acum să mă rog Tatălui Meu și El să-mi trimită de grabă mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?” — The Desire of Ages, 696. {AÎ 197.1}

Când au fost rostite aceste cuvinte, fețele îngerilor s-au luminat. Ei doreau ca atunci și acolo să-L înconjoare pe Comandantul lor și să împrăștie acea gloată furioasă. Însă tristețea s-a așternut iarăși pe fețele lor când Isus a adăugat: „Dar cum se vor împlini Scripturile care zic că așa trebuie să se întâmple?” Inimile ucenicilor s-au cufundat din nou în disperare și dezamăgire amarnică, în timp ce Isus le-a îngăduit [celor din mulțime] să-L ducă. — Spiritual Gifts 1:48. {AÎ 197.2}

Înaintea lui Ana și Caiafa

Hristos trebuia să fie judecat în mod oficial înaintea Sinedriului; însă El a fost dus pentru o judecată preliminară înaintea lui Ana.... {AÎ 197.3}

Când consiliul s-a adunat în sala de judecată, Caiafa și-a ocupat locul, ca președinte în funcție.... În timp ce Caiafa ... se uita la prizonier, el a fost surprins și a admirat fața Lui

nobilă și comportamentul lui demn. A fost cuprins de convingerea că acest Om era asemenea lui Dumnezeu. În clipa următoare însă, el și-a alungat acel gând, cu dispreț. — The Desire of Ages, 698, 703, 704. {AÎ 198.1}

Tot cerul a văzut faptele de cruzime, făcute lui Hristos. Prin scenele înspăimântătoare care au avut loc în sala de judecată, Dumnezeu a arătat universului ceresc spiritul care va fi manifestat de către aceia care nu voiesc să dea ascultare Legii Sale. — Manuscript Releases 12:412. {AÎ 198.2}

A fost greu pentru îngeri să suporte acea priveliște. Ei L-ar fi eliberat pe Isus din mâinile vrăjmașilor Săi; însă îngerii comandanți le-au interzis acest lucru.... Isus știa că îngerii erau martori la scena umilirii Sale. {AÎ 198.3}

Isus stătea acolo, blând și umil, în fața mulțimii înfuriate în timp ce ei Îl maltratau în modul cel mai josnic. L-au scuipat în față — acea față de care într-o zi vor vrea să se ascundă, care va lumina cetatea lui Dumnezeu și va străluci mai tare ca soarele — însă El nu a aruncat nici o privire mânioasă asupra celor care Îi făceau rău. El a ridicat cu blândețe mâna și S-a șters. I-au acoperit capul cu o haină veche; L-au legat la ochi, apoi L-au lovit în față strigându-I: „Proorocește-ne acum cine Te-a lovit?” Printre îngeri era agitație. Ei Lar fi eliberat de îndată; însă îngerul lor comandant i-a oprit. — Spiritual Gifts 1:50, 51. {AÎ 198.4}

Înaintea lui Pilat

Oamenii erau însuflețiți de un spirit satanic atunci când au hotărât că îl preferă pe Baraba, un hoț și ucigaș, în locul Fiului lui Dumnezeu. Puterea demonică triumfa asupra oamenilor; legiuni întregi de îngeri răi au pus cu totul stăpânire pe oameni și, ca răspuns la întrebarea lui Pilat, pe cine să le elibereze, ei au strigat: „Ia-L pe acest om și dă-ni-l pe Baraba!” Când Pilat le-a vorbit din nou despre Isus, s-a auzit strigătul răgușit: „Răstignește-L! Răstigneș-te-L!” Cedând agenților demonici, oamenii au fost conduși, ca să se alăture marelui apostaziat. {AÎ 199.1}

Lumile necăzute priveau scena cu uluire, fiind incapabile să înțeleagă degradarea pe care a adus-o păcatul. Legiuni de îngeri răi i-au luat în stăpânire pe preoți și conducători și au dat glas sugestiilor lui Satana, convingând și ispitind poporul prin minciuni și diverse ademeniri, ca să-L respingă pe Fiul lui Dumnezeu și să aleagă în locul Lui un tâlhar și un ucigaș.... Ce scenă era aceasta pentru Dumnezeu, pentru serafimi și heruvimi! Unicul Fiu al lui Dumnezeu, Maiestatea cerului, Regele slavei, era batjocorit, insultat,

ironizat, respins și răstignit de către aceia pe care a venit să-i salveze și care se dăduseră sub stăpânirea lui Satana. — The Review and Herald, 14 aprilie, 1896. {AÎ 199.2}

Îngeri care fuseseră martori la acea scenă au observat punctul de vedere al lui Pilat și simpatia lui pentru Isus.... {AÎ 200.1}

Satana și îngerii săi l-au ispitit pe Pilat și încercau să-l conducă spre propria lui ruină. Ei i-au sugerat că, dacă el nu se va implica în condamnarea lui Isus, alții o vor face. — Spiritual Gifts 1:54, 56. {AÎ 200.2}

Nici chiar în aceste condiții Pilat nu a fost lăsat să acționeze orbește. Un mesaj din partea lui Dumnezeu l-a avertizat cu privire la fapta pe care era pe cale de a o comite. Ca răspuns la rugăciunea lui Hristos, soția lui Pilat a fost vizitată de un înger din ceruri, și într-un vis, ea L-a privit pe Mântuitorul și a discutat cu El.... L-a văzut în sala de judecată. A văzut cum I-au legat strâns mâinile, ca unui criminal. L-a văzut pe Irod și soldații lui, făcându-și lucrarea înfiorătoare. A auzit pe preoți și conducători, plini de invidie și răutate, rostinduși ca scoși din minți acuzațiile. Ea auzise cuvintele: „Noi avem o lege și, după legea noastră, El ar trebui să moară”. {AÎ 200.3}

Ea l-a văzut pe Pilat dându-L pe Isus să fie biciuit, după ce declarase: „Nu găsesc nici o vină în El”. A auzit condamnarea pronunțată de Pilat și l-a văzut dându-L pe Isus în mâinile ucigașilor Săi. Ea a văzut crucea ridicată pe Calvar. A văzut pământul învăluit în întuneric și a auzit strigătul misterios „S-a sfârșit!” A mai fost încă o scenă care i-a stârnit uimirea. Ea L-a văzut pe Hristos stând pe un mare nor alb în timp ce pământul se clătina în spațiu, iar ucigașii Săi fugeau de prezența slavei Sale. Ea s-a trezit țipând de groază și, de îndată, i-a scris lui Pilat cuvinte de avertizare. {AÎ 200.4}

În timp ce Pilat șovăia în legătură cu ce avea de făcut, un sol și-a făcut loc în grabă prin mulțime și i-a înmânat o scrisoare din partea soției sale, care îi scria astfel: „Să nu ai nimic de-a face cu acest Om; căci am suferit mult astăzi în vis din pricina Lui”. {AÎ 200.5}

Fața lui Pilat a devenit palidă. Sentimentele lui erau contradictorii și se afla în încurcătură. Însă, în timp ce zăbovea ca să acționeze, preoții și conducătorii îndârjeau mai departe mintea oamenilor.... {AÎ 201.1}

Pilat dorea mult să-L elibereze pe Isus. Însă el a văzut că nu poate să facă acest lucru și să se bucure în continuare de aceeași poziție și onoare. Ca să nu-și piardă puterea vremelnică, el a ales să sacrifice viața unui nevinovat.... {AÎ 201.2}

Pilat a cedat cererilor gloatei. Ca să nu riște pierderea poziției sale, el L-a dat pe Isus ca să fie răstignit. — The Desire of Ages, 732, 733, 738. {AÎ 201.3}

Răstignirea lui Hristos

Fiul lui Dumnezeu a fost dat în mâinile oamenilor, ca să fie răstignit.... Ei au pus asupra Lui crucea cea grea.... Însă Isus a leșinat sub greutatea ei.... După aceea ei au pus mâna ... pe un om care nu-și mărturisise deschis credința în Hristos, dar care credea în El. Ei au pus crucea asupra lui și el a dus-o până la locul răstignirii. Grupuri de îngeri se aflau deasupra acelui loc. — Spiritual Gifts 1:57. {AÎ 201.4}

Cine erau martorii acestor scene? Universul ceresc, Dumnezeu Tatăl, Satana și îngerii săi. — Bible Echo and Signs of the Times, 29 mai, 1899. {AÎ 201.5}

Îngerii din ceruri ... au auzit batjocurile și au văzut cum dădeau din cap. Ei ar fi ieșit cu bucurie din rânduri și s-ar fi dus la Fiul lui Dumnezeu, care era umilit și chinuit trupește, însă nu le-a fost îngăduit acest lucru. — Manuscript Releases 18:71. {AÎ 201.6}

„Pe alții i-a mântuit, dar pe Sine nu Se poate mântui” a fost strigătul batjocoritor, care se înălța în urlete către Hristos în timpul agoniei și morții Sale pe cruce. El S-ar fi putut salva pe Sine în orice moment și S-ar fi putut da jos de pe cruce; însă, dacă ar fi făcut acest lucru, lumea ar fi fost dată în stăpânirea marelui apostaziat. Îngerii au fost uluiți să vadă că Hristos nu a pecetluit cu moarte buzele batjocoritorilor Săi. — The Youth’s Instructor, 14 iunie, 1900. {AÎ 202.1}

Satana și îngerii lui erau personificați prin cei care își băteau joc de Hristos în timp ce El atârna pe cruce. El i-a umplut de vorbe mârșave și dezgustătoare. El inspirase ironiile lor. — Manuscript Releases 18:72. {AÎ 202.2}

Stăpânirile și puterile întunericului s-au adunat în jurul crucii Sale. Satana, având încă o statură impunătoare, conducea oștirea apostaziată, care se asociase cu ființele omenești în lupta împotriva lui Dumnezeu. — The Signs of the Times, 14 aprilie, 1898. {AÎ 202.3} El [Hristos] Se lupta cu puterea lui Satana, care declarase că Îl are pe Hristos în mâna sa, că el este mai tare decât Fiul lui Dumnezeu, că Tatăl și-a dezmoștenit Fiul și că El nu Se mai bucură de favoarea lui Dumnezeu, ca și el. — Testimonies for the Church 2:214. {AÎ 202.4}

Hristos nu a cedat în fața vrăjmașului care Îl chinuia, nici atunci când a suferit cel mai amarnic. Legiuni de îngeri răi se aflau pretutindeni în jurul Lui; totuși, îngerilor buni le-a fost poruncit să nu le spargă rândurile și să nu intre în conflict cu vrăjmașul batjocoritor

și nu le-a fost îngăduit nici măcar să slujească duhului îndurerat al divinului Suferind. În acest teribil ceas întunecat, când Tatăl Își ascunsese fața, legiuni de îngeri răi L-au învăluit și păcatele lumii apăsau asupra Lui, de pe buzele Lui palide au fost smulse cuvintele: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” — Bible Echo and Signs of the Times, 1 ianuarie, 1887. {AÎ 202.5}

Întunericul care acoperea pământul ascundea pe puternicii soli ai cerului, însă pământul s-a cutremurat atunci când a călcat pe el oștirea cerească. Stâncile s-au crăpat; timp de trei ore, pământul a fost învăluit într-un întuneric de nepătruns; natura, cu veșmintele ei întunecate, a ascuns suferințele Fiului lui Dumnezeu. — Manuscript Releases 5:353. {AÎ 203.1}

Tatăl împreună cu îngerii cerului erau învăluiți în acel întuneric des. Dumnezeu era aproape, alături de Fiul Său, deși nu Se manifesta nici față de El, nici față de vreo altă ființă omenească. Dacă o singură rază a slavei și puterii Sale ar fi pătruns prin norul cel des, care Îl învăluia, toți cei prezenți ar fi fost pe dată nimiciți. — Manuscript Releases 12:385. {AÎ 203.2}

Cum a putut cerul să păstreze tăcere? Ne minunăm de întunericul teribil de neobișnuit, care plutea asupra crucii? Ne minunăm că s-au crăpat stâncile, că se vedeau și auzeau tunete și fulgere, că pământul s-a cutremurat atunci când oștirea cerului a călcat pe el în timp ce privea cum Comandantul lor iubit suferea asemenea nedreptate? — The Review and Herald, 1 septembrie, 1891. {AÎ 203.3}

Când Hristos a strigat „S-a sfârșit”, lumile necăzute s-au simțit în siguranță. Pentru ele, aceasta însemna că lupta s-a dat și că ea a fost câștigată. De acum înainte, Satana nu mai avea parte de simpatia universului. — The Review and Herald, 12 martie, 1901. {AÎ 204.1}

Îngerii sfinți au fost cuprinși de oroare la gândul că unul dintre ei a putut decădea atât de mult, încât să fie în stare de o asemenea cruzime față de Fiul lui Dumnezeu la Calvar. Orice sentiment de milă sau simpatie, pe care l-au simțit vreodată pentru Satana de când a fost alungat, s-a stins acum din inimile lor. — The Signs of the Times, 23 septembrie, 1889. {AÎ 204.2}

Nu mâna preotului a fost cea care a sfâșiat de sus până jos perdeaua cea splendidă care despărțea Sfânta de Sfânta Sfintelor. A fost mâna lui Dumnezeu. Când Hristos a strigat „Sa sfârșit”, Veghetorul Sfânt, care fusese oaspete nevăzut la ospățul lui Belșațar, a dat sentința în dreptul națiunii iudaice — că este o națiune lepădată de Dumnezeu. Aceeași

mână, care a scris pe zid semnele care vesteau soarta lui Belșațar și sfârșitul împărăției babiloniene, a fost cea care a rupt perdeaua templului de la un capăt la celălalt. — The S.D.A. Bible Commentary 5:1109. {AÎ 204.3}

Ei [conducătorii iudeilor] au dat trupul Lui jos și L-au pus în mormântul cel nou al lui Iosif și au rostogolit o piatră mare la intrarea mormântului, declarând că fac acest lucru pentru ca ucenicii Lui să nu vină și să-L fure noaptea. Îngeri răi tresăltau în jurul acelui mormânt, gândind că Hristos a fost învins. O gardă de soldați romani a fost pusă să păzească mormântul și au fost luate cele mai stricte măsuri de către iudei, pentru ca triumful lor să fie deplin. Însă îngeri cerești păzeau locul unde dormea iubitul lor Comandant. — The Review and Herald, 9 octombrie, 1888. {AÎ 204.4}

Doar la moartea lui Hristos caracterul lui Satana a fost descoperit în mod clar îngerilor și lumilor necăzute. Atunci, minciunile și acuzațiile aceluia care fusese odată un înger înălțat au fost văzute în adevărata lor lumină. — The Signs of the Times, 27 august, 1902. {AÎ 205.1}

Moartea lui Hristos pe cruce a însemnat distrugerea sigură a aceluia care avea puterea morții, care era inițiatorul păcatului. Când Satana va fi distrus, nu va mai exista nimeni care să ispitească la rău; răscumpărarea omenirii nu va mai trebui repetată niciodată și nu va mai exista primejdia unei alte răzvrătiri în universul lui Dumnezeu. Numai ceea ce poate ține în frâu cu eficacitate păcatul în această lume a întunericului poate împiedica păcatul în ceruri. {AÎ 205.2}

Semnificația morții lui Hristos va fi înțeleasă de sfinți și de îngeri. Oamenii căzuți nu pot avea un cămin în paradisul lui Dumnezeu fără ajutorul Mielului junghiat de la întemeierea lumii.... Îngerii Ii atribuie onoare și slavă lui Hristos, deoarece nici chiar ei nu sunt în siguranță decât dacă privesc la suferințele Fiului lui Dumnezeu. Îngerii cerului sunt feriți de apostaziere prin eficacitatea a ceea ce a avut loc la cruce. Fără cruce, ei nu ar fi mai siguri împotriva răului decât au fost îngerii înainte de căderea lui Satana. Perfecțiunea angelică a eșuat în ceruri. Perfecțiunea umană a eșuat în Eden.... Planul de mântuire, scoțând în evidență dreptatea și iubirea lui Dumnezeu, oferă o apărare sigură împotriva apostazierii în lumile necăzute.... Moartea lui Hristos pe crucea Calvarului este unica noastră nădejde în această lume și va fi tema noastră de meditație în lumea viitoare. — The Signs of the Times, 30 decembrie, 1889. {AÎ 205.3}

Domnul Hristos, prin viața și moartea Sa, a rezolvat pentru totdeauna problema profundă și cuprinzătoare: dacă există sacrificiu de Sine la Dumnezeu și dacă Dumnezeu este lumină și dragoste. Aceasta a fost chestiunea care a frământat cerurile, care a

constituit începutul înstrăinării lui Satana de Dumnezeu. Ca dovadă a dragostei lui Dumnezeu, el ceruse schimbarea sau desființarea legilor guvernării Sale în curțile cerești. — The Review and Herald, 21 octombrie, 1902. {AÎ 206.1}

Capitolul 17 – Lucrarea îngerilor de la învierea lui Hristos până la înălțarea sa

Dimineața învierii lui Hristos

Ucenicii s-au odihnit în Sabat, întristați din cauza morții Domnului lor, în timp ce Isus, Regele slavei, zăcea în mormânt. La lăsarea nopții, au fost puși soldați ca să păzească locul de odihnă al Mântuitorului în timp ce îngeri, nevăzuți, se aflau deasupra locului sacru. — Early Writings, 181. {AÎ 207.1}

Noaptea dinaintea primei zile a săptămânii s-a scurs încet. Ceasul cel mai întunecat, chiar înainte de ivirea zorilor, a sosit. Hristos era încă prizonier în mormântul strâmt. Piatra cea mare era la locul ei; sigiliul roman era neatins; gărzile romane își continuau paza. Și mai erau străjeri nevăzuți. Oștiri de îngeri răi erau îngrămădite în jurul acelui loc. Dacă ar fi fost cu putință, prințul întunericului, împreună cu armata lui apostaziată, ar fi păstrat pentru totdeauna sigilat mormântul care îl ținea pe Fiul lui Dumnezeu. Însă oștirea cerească a înconjurat mormântul. Îngeri care excelează în putere păzeau mormântul și așteptau să ureze bun-venit Prințului vieții. — The Desire of Ages, 779. {AÎ 207.2}

În timp ce era încă întuneric, îngerii veghetori știau că timpul pentru eliberarea scumpului Fiu al lui Dumnezeu, Comandantul lor iubit, aproape sosise. În timp ce așteptau cu cea mai adâncă emoție momentul biruinței Sale, un înger puternic a venit în mare grabă, zburând, din ceruri. — Early Writings, 181. {AÎ 208.1}

Cel mai puternic înger din ceruri, acela care deținea poziția din care a căzut Satana, a primit această însărcinare de la Tatăl și, îmbrăcat cu slava cerului, a îndepărtat întunericul pe unde trecea. Fața lui era ca fulgerul, iar veșmintele lui albe ca zăpada. — The S.D.A. Bible Commentary 5:1110. {AÎ 208.2}

Un alt înger, care făcea parte din oastea cerească, care fusese martor la scena umilirii lui Isus și veghease locul sacru de odihnă al Lui, s-a alăturat îngerului din ceruri și împreună au venit la mormânt. Pământul s-a zguduit și s-a cutremurat când s-au apropiat și a fost un mare cutremur de pământ. — Spiritual Gifts 1:66. {AÎ 208.3}

Fața pe care ei [soldații romani] o privesc nu este fața unui războinic obișnuit; este fața celui mai puternic înger din oștirea Domnului. Acest sol este acela care ocupă poziția din care a căzut Satana. El a fost cel care, pe dealurile Betleemului, a proclamat nașterea lui

Hristos. Pământul tremură la apropierea sa, iar oștile întunericului fug. — The Desire of Ages, 779, 780. {AÎ 208.4}

Îngerul s-a apropiat de mormânt, a dat la o parte piatra, ca și când ar fi fost o pietricică, și s-a așezat pe ea. Lumina cerului a înconjurat mormântul și întreg cerul a fost luminat de slava îngerilor. — The S.D.A. Bible Commentary 5:1110. {AÎ 208.5}

Comandantul îngerilor a apucat piatra cea mare, pentru care a fost nevoie de mai mulți bărbați puternici pentru a o pune în acel loc, a rostogolit-o, s-a așezat pe ea, în timp ce tovarășul lui a intrat în mormânt și a desfășurat legăturile de pe fața și capul lui Isus. {AÎ 209.1}

Apoi îngerul cel puternic, cu o voce care a făcut ca pământul să se cutremure, a strigat: „Isuse, Fiul lui Dumnezeu, Tatăl Tău Te cheamă!" Acela care câștigase puterea de a birui moartea și mormântul a ieșit afară din mormânt, cu mersul unui învingător, pământul clătinându-se și fiind brăzdat de fulgere și tunete. — The Spirit of Prophecy 3:192. {AÎ 209.2} Acela care spusese: „Îmi dau viața ca iarăși s-o iau" a ieșit afară din mormânt, la viața care era în Sine Însuși. Umanitatea a murit; divinitatea nu a murit. În divinitatea Lui, Hristos avea puterea de a rupe legăturile morții. — The Youth's Instructor, 4 august, 1898. {AÎ 209.3}

Hristos în divinitatea Lui a strălucit când a ieșit afară, în grabă, din mormânt și a înviat biruitor asupra morții și a mormântului. — The Signs of the Times, 30 mai, 1895. {AÎ 209.4}

Garda romană ... nu a putut suporta priveliștea, căci ei aveau o solie de dus, ca martori ai învierii lui Hristos. — The S.D.A. Bible Commentary 5:1110. {AÎ 209.5}

O spaimă teribilă i-a cuprins pe soldați. Unde era acum puterea lor de a păstra trupul lui Isus? Ei nu se gândeau la datoria lor sau că L-ar fi furat ucenicii. Ei au fost uluiți și înspăimântați, deoarece lumina din cale afară de strălucitoare a îngerilor strălucea pretutindeni în jur, mai tare decât soarele. Soldații romani au văzut îngerii și au căzut ca niște oameni morți la pământ. — Spiritual Gifts 1:66. {AÎ 209.6}

Oștirea cerească privise cu respect solemn scena. Iar când Isus a pășit maiestuos afară din mormânt, acei îngeri strălucitori s-au prosternat la pământ și I s-au închinat; ei L-au întâmpinat cu cântece de biruință și triumf. — Spiritual Gifts 1:66, 67. {AÎ 210.1} Soldații ... i-au auzit pe locuitorii cerului cântând cu mare bucurie și triumf: „Tu l-ai învins pe Satana și puterile întunericului! Tu ai înghițit moartea prin biruință!" și am auzit

un glas tare spunând în ceruri: „Acum a venit mântuirea și puterea și Împărăția Dumnezeului nostru; căci pârâtorul fraților noștri, care îi acuza înaintea Dumnezeului nostru zi și noapte, a fost aruncat jos”. — The Spirit of Prophecy 3:194. {AÎ 210.2}

După ce oastea îngerească s-a întors în ceruri și lumina și slava au dispărut, soldații romani s-au ridicat ca să vadă dacă sunt în siguranță, dacă vor privi în jur. Au fost cuprinși de uluire când au văzut că piatra cea mare a fost rostogolită de la ușa mormântului și Isus a înviat. — Spiritual Gifts 1:68. {AÎ 210.3}

Satana nu triumfa acum. Îngerii săi fugiseră din fața luminii strălucitoare și pătrunzătoare a îngerilor cerești. Ei s-au plâns cu amar regelui lor că prada le-a fost luată cu violență și că Acela pe care Îl urau atât de mult a înviat din morți. — Spiritual Gifts 1:67. {AÎ 210.4}

Imediat după învierea lui Hristos

Câtva timp Satana părea trist și supărat. El a ținut un consiliu cu îngerii săi pentru a discuta care să fie următorul pas în lucrarea lor împotriva guvernării lui Dumnezeu. Satana a spus: Trebuie să vă grăbiți să mergeți la preoții conducători și la bătrâni. Am reușit să-i amăgim și să le orbim ochii, să le împietrim inimile împotriva lui Isus. I-am făcut să creadă că El a fost un impostor. Soldații romani vor duce vestea aceea urâcioasă că Hristos a înviat. Noi i-am făcut pe preoți și bătrâni să-L urască pe Isus și să-L ucidă. Acum argumentați acest lucru înaintea lor, într-o manieră luminoasă, căci, dacă se află că Isus a înviat, ei, care sunt ucigașii Lui, vor fi omorâți cu pietre de popor, pentru că au omorât un om nevinovat.
— Spiritual Gifts 1:67, 68. {AÎ 211.1}

Ei [soldații romani] s-au întors de la mormânt, copleșiți de ceea ce au văzut și auzit și sau dus în mare grabă în cetate, povestind tuturor acelora pe care-i întâlneau scenele minunate, la care fuseseră martori.... Între timp, un sol a ajuns la preoți și conducători, anunțându-i: Hristos, pe care voi L-ați răstignit, a înviat din morți! {AÎ 211.2}

Un slujitor a fost îndată trimis cu solia specială de a chema garda romană la palatul marelui preot. Acolo, ei au fost interogați îndeaproape; ei au declarat tot ce au văzut la mormânt: că un sol înfricoșător, cu fața radiind de strălucire și cu haine albe ca zăpada, a venit din ceruri; că pământul s-a clătinat și cutremurat și că ei au rămas fără putere; că îngerul a apucat piatra cea uriașă de la intrarea mormântului și a rostogolit-o de parcă ar fi fost o pietricică; că un chip plin de slavă a ieșit din mormânt; că un cor de glasuri a făcut cerurile și pământul să răsune de cântece de biruință și bucurie; că, atunci când

lumina a dispărut și muzica a încetat, ei au prins putere, au găsit mormântul gol, și trupul lui Isus nu l-au găsit nicăieri. — Redemption: Or the Resurrection of Christ; and His Ascension, partea 6:14, 15. {AÎ 211.3}

Ei [soldații romani] s-au grăbit să ajungă la preoți și bătrâni cu relatarea minunată a ceea ce văzuseră; dar când acei ucigași au auzit vestea uimitoare, pe fețele lor s-a așternut paloarea. I-a cuprins spaima cu privire la ceea ce au făcut. Apoi, și-au dat seama că dacă vestea era adevărată, ei erau pierduți. Un timp au fost stupefiați și s-au privit unii pe alții în liniște, fără să știe ce să facă sau ce să spună. Nu puteau crede acest lucru, căci era spre propria lor condamnare. {AÎ 212.1}

S-au consultat cu privire la ce era de făcut. Și-au dat seama că, dacă se va răspândi în popor vestea că Isus a înviat și relatarea despre slava uluitoare care a însoțit învierea Lui, care a făcut ca soldații să cadă ca niște oameni morți, oamenii se vor înfuria pe ei și îi vor ucide. S-au hotărât să dea bani soldaților pentru a păstra în secret ceea ce s-a petrecut. Leau oferit bani mulți, spunându-le să declare că ucenicii Lui au venit noaptea, în timp ce dormeau, și L-au furat. Iar când ei au întrebat ce li se va face, pentru că au dormit în post, preoții și bătrânii le-au spus că vor vorbi cu guvernatorul ca să-i scape. — Spiritual Gifts 1:68. {AÎ 212.2}

Femeile vin la mormânt

Femeile care au fost alături de Hristos la cruce au așteptat și au vegheat, ca să treacă orele Sabatului. În prima zi a săptămânii, foarte devreme, au pornit către mormânt, ducând cu ele miresme, ca să ungă trupul Mântuitorului.... {AÎ 213.1}

Neștiind ce avusese loc chiar atunci, ele se apropiau de grădină și își spuneau în timp ce mergeau: „Cine ne va prăvăli piatra de la ușa mormântului?” Ele știau că nu vor putea clinti piatra, dar au continuat să meargă. Și iată că cerul se luminează deodată de o slavă care nu provenea de la răsăritul soarelui. Pământul s-a cutremurat. Au văzut că piatra cea mare fusese rostogolită. Mormântul era gol. {AÎ 213.2}

Femeile nu au venit la mormânt toate din aceeași direcție. Maria Magdalena a fost cea dintâi care a ajuns în acel loc; și când a văzut că piatra a fost îndepărtată, s-a grăbit să spună acest lucru ucenicilor. Între timp, au venit și celelalte femei. O lumină strălucea în jurul mormântului, însă trupul lui Isus nu era acolo. Zăbovind acolo, deodată au văzut că nu erau singure. Un tânăr îmbrăcat în haine strălucitoare stătea lângă mormânt. Era îngerul care prăvălise piatra. Luase chip omenesc, ca să nu înspăimânte pe aceste prietene

ale lui Isus. Totuși, împrejurul lui strălucea încă slava cerească. — The Desire of Ages, 788, 789. {AÎ 214.1}

Femeile s-au speriat foarte tare și și-au plecat fețele la pământ; căci vederea ființei cerești era mai mult decât puteau suporta ele. Îngerul a trebuit să-și ascundă și mai mult slava, ca să poată vorbi cu ele. — The Youth's Instructor, 21 iulie, 1898. {AÎ 214.2}

„Nu vă temeți", le-a spus el; „căci știu că Îl căutați pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici: căci a înviat, așa cum spusese. Veniți și vedeți locul unde a fost Domnul. Și mergeți degrabă și spuneți ucenicilor Lui că a înviat din morți." {AÎ 214.3}

S-au uitat iarăși în mormânt și au ascultat încă o dată vestea cea minunată. Un alt înger cu chip omenesc este acolo și le spune: „De ce căutați pe Cel ce este viu între cei morți? Nu este aici, căci a înviat: aduceți-vă aminte ce v-a spus când era încă în Galileea, că Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile păcătoșilor, să fie răstignit și că a treia zi va învia". {AÎ 214.4}

El a înviat, El a înviat! Femeile repetă iar și iar aceste cuvinte. — The Desire of Ages, 789. {AÎ 214.5}

Înălțarea lui Hristos la Tatăl Său

„Duceți-vă", au spus îngerii femeilor, „și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru, că El merge înaintea voastră în Galilea: acolo Îl veți vedea, așa cum v-a spus". Acești îngeri fuseseră împreună cu Hristos ca îngerii Săi păzitori pe tot parcursul vieții Sale de pe pământ. Ei fuseseră martori la judecarea și răstignirea Lui. Ei au auzit cuvintele pe care El le spusese ucenicilor Lui. — The Desire of Ages, 793. {AÎ 214.6}

Femeile au plecat degrabă de la mormânt „cu teamă și cu mare bucurie; și au dat fuga ca să ducă ucenicilor vestea". {AÎ 214.7}

Maria nu a auzit vestea cea bună. Ea s-a dus la Petru și Ioan cu vestea tristă că „L-au luat pe Domnul din mormânt și nu știm unde L-au pus". {AÎ 214.8}

Ucenicii s-au grăbit la mormânt și au găsit precum spusese Maria. Au văzut legăturile și ștergarul, însă nu L-au găsit pe Domnul lor.... {AÎ 214.9}

Maria i-a urmat pe Ioan și Petru la mormânt; când ei s-au întors în Ierusalim, ea a rămas acolo. Privind la mormântul gol, întristarea i-a cuprins inima. Uitându-se înăuntru, a văzut doi îngeri; unul într-un capăt și celălalt în celălalt capăt al locului unde fusese Isus.

„Femeie, de ce plângi?” au întrebat-o ei. „Pentru că L-au luat pe Domnul meu”, a răspuns ea, „și nu știu unde L-au pus”. {AÎ 215.1}

Apoi, ea s-a întors, chiar de la acei îngeri, gândind că trebuie să găsească pe cineva care să-i spună ce s-a făcut cu trupul lui Isus. Un alt glas i se adresează: „Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți?” Cu ochii înlăcrimați, Maria a văzut un chip de om și, gândind că este grădinarul, ea i-a spus: „Domnule, dacă L-ai luat de aici, spune-mi unde L-ai pus ca să mă duc și să-L iau”.... {AÎ 215.2}

Cu vocea cunoscută ei, Isus îi spune „Marie”. Acum ea știe că nu un străin îi vorbește și întorcându-se, vede în fața ei pe Hristos viu. În bucuria ei, ea a uitat că El fusese răstignit. Dând năvală spre El, ca și când ar fi vrut să-i cuprindă picioarele, ea a spus: „Rabuni”. Însă Hristos a ridicat mâna zicând: nu mă ține; „căci nu M-am suit încă la Tatăl Meu.”... {AÎ 215.3}

Isus a refuzat să primească omagiul ucenicilor Săi până când nu avea asigurarea că sacrificiul Său a fost acceptat de Tatăl. El S-a suit în curțile cerești și de la Dumnezeu Însuși a auzit asigurarea că ispășirea făcută pentru păcatele oamenilor a fost îndestulătoare, că prin sângele Său toți puteau dobândi viața veșnică.... {AÎ 216.1}

După ce S-a suit la Tatăl, Isus S-a arătat și celorlalte femei, spunând: „Bucurați-vă!” Ele s-au apropiat să-I cuprindă picioarele și I s-au închinat. Isus le-a zis: „Nu vă temeți: duceți-vă de spuneți fraților Mei să meargă în Galilea: acolo mă vor vedea”. — The Desire of Ages, 789, 790, 793. {AÎ 216.2}

Alte apariții după înviere

După-amiază târziu, în ziua învierii, doi dintre ucenici se aflau pe cale spre Emaus, un orășel situat la opt mile de Ierusalim.... Ei auziseră vestea despre luarea trupului lui Hristos din mormânt și, de asemenea, pe aceea că femeile au văzut îngerii și L-au întâlnit pe Isus. Acum, ei se întorceau la casele lor.... {AÎ 216.3}

Nu au mers prea mult când iată că li se alătură pe cale un străin, însă ei erau atât de cuprinși de întristare și dezamăgire că nu i-au dat prea multă atenție. Și-au continuat discuția, dând glas gândurilor inimilor lor.... Pe când discutau despre evenimentele care avuseseră loc, Isus dorea mult să le aducă mângâiere.... Însă trebuia să le dea mai întâi niște lecții pe care să nu le uite niciodată.... {AÎ 216.4}

Începând de la Moise.... Hristos le-a expus din toate Scripturile ce era cu privire la

Sine.... Pornind de la profeții, Hristos a dat ucenicilor o interpretare corectă a ceea ce trebuia El să fie pentru omenire.... {AÎ 217.1}

În timpul călătoriei, soarele se îndrepta spre apus.... Când au vrut să intre în casa lor, se părea că străinul vrea să-și continue călătoria. Însă ucenicii au stăruit de El.... „Rămâi cu noi", I-au spus ei. Nu prea părea că le va accepta invitația, însă ei au repetat-o, spunând „este spre seară și ziua aproape a trecut". Hristos a cedat acestei insistențe și „S-a dus să rămână cu ei".... {AÎ 217.2}

Masa simplă de seară alcătuită din pâine este curând pregătită și pusă în fața musafirului care S-a așezat în capul mesei. Acum El Își întinde mâinile pentru a binecuvânta mâncarea. Ucenicii se dau înapoi cu uimire. Tovarășul lor Își întinde mâinile exact cum făcea Domnul lor. Ei privesc din nou și văd în palmele Lui semnele cuielor. Amândoi exclamă deodată Este Domnul Isus! A înviat din morți! {AÎ 217.3}

Ei se ridică pentru a se arunca la picioarele Lui ca să I Se închine, însă El S-a făcut nevăzut din fața lor.... Cu o asemenea veste, ei nu puteau zăbovi ca să stea de vorbă.... Își lasă mâncarea neatinsă și plini de bucurie pornesc din nou pe aceeași cale pe care veniseră, grăbindu-se să spună vestea cea bună ucenicilor din cetate. — The Desire of Ages, 795-801. {AÎ 217.4}

Ajungând la Ierusalim, cei doi ucenici intră pe poarta de răsărit, care, cu ocazia sărbătorilor, era deschisă și noaptea.... Ei se duc în camera de sus unde Isus petrecuse orele în seara dinaintea morții Sale.... Dar găsesc ușa camerei bine baricadată. Bat la ușă, însă nici un răspuns. E liniște. Apoi, își spun numele. Ușa este deblocată cu grijă, ei intră, și un Altul, nevăzut, intră o dată cu ei. Apoi, ușa este din nou baricadată, pentru a se păzi de spioni. {AÎ 217.5}

Călătorii îi găsesc pe toți într-o încântare surprinzătoare. Glasurile celor din cameră izbucnesc în mulțumiri și laudă, zicând: „Domnul a înviat cu adevărat și S-a arătat lui Simon". Apoi, cei doi călători.... povestesc felul minunat cum li S-a arătat Isus. Tocmai au terminat de vorbit, ... când iată, o altă Persoană stă în fața lor.... Apoi, ei aud un glas care nu este altul decât glasul Domnului lor.... {AÎ 218.1}

„Însă ei au fost îngroziți și înspăimântați, căci au crezut că văd un duh. Și El le-a spus: «Pentru ce sunteți tulburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă? Priviți mâinile și picioarele Mele; sunt ale Mele; pipăiți-Mă și vedeți; un duh n-are nici carne, nici oase, așa cum am Eu». Și pe când le vorbea astfel, le-a arătat mâinile și picioarele Sale." — The Desire of Ages, 802, 803. {AÎ 218.2}

Un număr dintre ucenici făcuseră acum din camera de sus căminul lor și seara, toți, cu excepția lui Toma, erau adunați acolo. Într-o seară, Toma s-a hotărât să se întâlnească cu ceilalți.... În timp ce ucenicii luau masa de seară, ei discutau despre dovezile pe care Hristos le dăduse lor în profeții. „Pe când erau ușile încuiate, a venit Isus, a stătut în mijlocul lor și le-a spus: Pace vouă.” {AÎ 218.3}

Întorcându-se spre Toma El a spus: „Adu-ți degetul încoace și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios.”... [Toma] nu a mai vrut alte dovezi. Inima lui a tresăltat de bucurie și s-a aruncat la picioarele Mântuitorului strigând: „Domnul Meu și Dumnezeul meu.” — The Desire of Ages, 807. {AÎ 219.1}

Isus Își propusese să-i întâlnească pe ucenici în Galilea; și curând după ce a trecut săptămâna Paștelui, ei și-au îndreptat pașii într-acolo.... Erau șapte dintre ucenici.. Erau îmbrăcați în veșmintele umile de pescari.... Toată noaptea au trudit, fără succes.... În tot acest timp un Veghetor singuratic i-a urmărit de pe țărm, El fiind nevăzut de ei. În sfârșit s-au arătat zorii dimineții ... și ucenicii au văzut un străin stând pe țărm.... Ioan L-a recunoscut pe străin și a strigat către Petru: „Este Domnul”. — The Desire of Ages, 809, 810. {AÎ 219.2}

La o întâlnire pe un munte, în Galilea, erau adunați laolaltă toți credincioșii care au putut fi chemați.... La timpul rânduit, cam cinci sute de credincioși erau adunați în grupuri mici pe coasta muntelui, dornici de a învăța de la cei care Îl văzuseră pe Isus după învierea Sa.... Deodată, Isus a stat în mijlocul lor. Nimeni nu a putut spune de unde sau cum a venit.... Acum El le-a spus că I-a fost dată „toată puterea”. Cuvintele Lui au îndepărtat mintea ascultătorilor Săi de la lucrurile pământești și vremelnice spre cele cerești și veșnice. — The Desire of Ages, 818, 819. {AÎ 219.3}

Timp de patruzeci de zile Hristos a rămas pe pământ, pregătindu-i pe ucenici pentru lucrarea pe care o aveau înaintea lor și explicându-le ceea ce până atunci nu au putut să înțeleagă. El le-a vorbit despre profețiile cu privire la venirea Sa, despre respingerea Lui de către iudei și despre moartea Sa, arătând în ce fel s-a împlinit fiecare amănunt din aceste profeții. Le-a spus că ei trebuie să privească această împlinire a profeției ca o asigurare a puterii care avea să-i însoțească în eforturile lor din viitor. — The Acts of the Apostles, 26. {AÎ 219.4}

Arătarea finală a lui Hristos la înălțarea Sa

Sosise timpul ca Hristos să Se înalțe la tronul Tatălui Său.... Ca loc al înălțării Sale, Isus a ales locul care atât de adesea fusese sfințit de prezența Sa ... Muntele Măslinilor.... {AÎ 220.1}

Acum, împreună cu cei unsprezece ucenici, Isus Se îndrepta spre munte. Pe când treceau prin poarta Ierusalimului, mulți ochi priveau cu uimire mica grupă condusă de Acela pe care, cu câteva săptămâni în urmă, conducătorii Îl condamnaseră și răstigniseră.... Când au ajuns la munte, Isus i-a condus spre vârf, în apropierea Betaniei. Aici El S-a oprit, iar ucenicii s-au adunat în jurul Lui. Raze de lumină se părea că radiază de la fața Lui când îi privea cu iubire.... Cu mâinile întinse a binecuvântare, El S-a înălțat încet din mijlocul lor, atras spre ceruri de o putere mai tare decât orice atracție pământească. Pe măsură ce El Se îndrepta spre cer, ucenicii, pătrunși de venerație, făceau eforturi mari, ca să vadă pentru ultima dată pe Domnul lor care acum Se înălța. — The Desire of Ages, 829-831. {AÎ 220.2}

Când Isus.... S-a înălțat de pe Muntele Măslinilor, El n-a fost văzut doar de câțiva ucenici, ci mulți erau cei ce priveau. Era o mulțime de îngeri, mii de mii care priveau pe Fiul lui Dumnezeu cum Se înălța. — The Ellen G. White 1888 Materials, 127. {AÎ 220.3}

În timp ce ucenicii priveau încă în sus, li s-au adresat voci care semănau cu cea mai minunată muzică. Ei s-au întors și au văzut doi îngeri, cu chip de oameni, care le-au vorbit, zicând: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați la cer? Acest Isus, care a fost luat dintre voi la ceruri, va veni în același fel în care L-ați văzut mergând la cer.” {AÎ 221.1}

Acești îngeri făceau parte din grupul care așteptase într-un nor strălucitor să-L escorteze pe Isus în căminul Său din ceruri. Erau cei mai înălțați din mulțimea îngerească, fiind cei doi care veniseră la mormânt, la învierea lui Hristos, și care fuseseră alături de El pe parcursul vieții Sale pe pământ. — The Desire of Ages, 831, 832. {AÎ 221.2}

Hristos a fost luat la ceruri într-un nor alcătuit din îngeri. — Manuscript Releases 17:2. {AÎ 221.3}

În timp ce carul de îngeri L-a primit, ucenicii au auzit cuvintele Sale: „Iată Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. — The Acts of the Apostles, 65. {AÎ 221.4}

Mii și mii de îngeri L-au escortat pe Isus cu onoruri în cetatea lui Dumnezeu, cântând:

„Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă porți veșnice; ca să intre Împăratul slavei”. Îngerii santinele de la porți au exclamat: „Cine este Împăratul slavei?” — The Review and Herald, 29 iulie, 1890. {AÎ 221.5}

În timp ce El [Hristos] Se apropia de Cetatea lui Dumnezeu ... glasurile [miilor de îngeri] se înălțau și îngerii cântau: „Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă porți veșnice; ca să intre Împăratul slavei.” — The Ellen G. White 1888 Materials, 127. {AÎ 222.1}

Din nou răsună întrebarea: „Cine este Împăratul slavei?” Și îngerii care-L escortează răspund: „Domnul oștirilor, El este Împăratul slavei” și cortegiul ceresc intră prin porți. — The Review and Herald, 29 iulie, 1890. {AÎ 222.2}

Când S-a înălțat la ceruri și a condus o mulțime de captivi, escortat de oștirea cerească, și a fost primit prin porțile cetății, ... El avea aceeași înfățișare înălțată pe care o avusese înainte de a veni în lume, ca să moară pentru om. — Spiritual Gifts 4a:119. {AÎ 222.3}

Hristos este însoțit înaintea Tatălui

Iată tronul, și împrejurul lui curcubeul făgăduinței. Sunt serafimi și heruvimi. Îngerii Îl înconjoară, dar Hristos le face semn să se dea înapoi. El merge înaintea Tatălui. El arată către biruința Sa ... — cei ridicați la cer o dată cu El ca reprezentanți ai celor luați captivi de către moarte care vor ieși din mormintele lor când trâmbița va suna. El Se apropie de Tatăl și ... spune: Tată, S-a sfârșit. Am făcut voia Ta, Dumnezeul Meu. Am îndeplinit lucrarea de răscumpărare. Dacă dreptatea Ta este satisfăcută, „vreau ca și ei, pe care Tu Mi i-ai dat, să fie cu Mine acolo unde sunt Eu.” — The Youth’s Instructor, 11 august, 1898. {AÎ 222.4} Mâinile Tatălui cuprind pe Fiul și se aude vocea Sa zicând: „Toți îngerii să I Se închine”.
— Selected Messages 1:306. {AÎ 222.5}

Mulțimea îngerească ... se pleacă în adorare înaintea Lui, spunând: „Vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat și trăiește iarăși, ca învingător și biruitor.” — The Signs of the Times, 17 iunie, 1889. {AÎ 223.1}

Când Hristos a intrat prin porțile cerești, El a fost încoronat în timp ce îngerii se plecau în adorare înaintea Lui. De îndată ce a fost îndeplinită această ceremonie, Duhul Sfânt a coborât asupra ucenicilor din abundență și Hristos a fost proslăvit cu adevărat cu slava pe care o avusese de la Tatăl din veșnicie. Revărsarea Duhului la Cincizecime a fost dovada din partea cerului că Mântuitorul și-a îndeplinit misiunea. Așa cum făgăduise, El a trimis Duhul Sfânt din ceruri la urmașii Săi, ca semn că El, ca Preot și Împărat, primise toată

puterea în cer și pe pământ și era Cel uns pentru poporul Său. — The Acts of the Apostles, 38. {AÎ 223.2}

Capitolul 18 – Lucrarea îngerilor de la Rusalii până în zilele din urmă

Îngerii apără adevărurile vitale

Am văzut că îngerii lui Dumnezeu au fost însărcinați să păzească cu deosebită grijă adevărurile importante, sacre, care au menirea de a servi ca o ancoră ucenicilor lui Hristos din toate generațiile. Duhul Sfânt S-a așezat în special asupra apostolilor care au fost martori ai răstignirii Domnului, învierii și înălțării Sale — adevăruri importante, care aveau să fie nădejdea lui Israel. Toți aveau să privească la Mântuitorul lumii, ca fiind unica lor nădejde, și să meargă pe calea pe care a deschis-o El prin sacrificiul propriei Sale vieți, să țină Legea lui Dumnezeu și să trăiască. Am văzut înțelepciunea și bunătatea lui Isus dând putere ucenicilor să ducă mai departe aceeași lucrare pentru care El fusese urât și omorât de iudei. În Numele Lui ei au avut putere asupra lucrărilor lui Satana. Un nimb de lumină și slavă a fost prezent în timpul morții și învierii lui Isus, imortalizând adevărul sacru că El este Mântuitorul lumii. — Early Writings, 196, 197. {AÎ 224.1}

Petru și Ioan eliberați din închisoare

La scurt timp după coborârea Duhului Sfânt și imediat după o perioadă de rugăciune arzătoare, Petru și Ioan, mergând la templu să se închine, au văzut un olog necăjit și împovărat de sărăcie.... Ucenicii l-au privit cu compasiune. „Și Petru, privindu-l țintă, împreună cu Ioan, i-a spus: «Uită-te la noi. Argint și aur n-am; dar ce am, îți dau. În Numele lui Isus din Nazaret, scoală-te și umblă».” — The Spirit of Prophecy 3:275, 276. {AÎ 225.1}

În timp ce saducheii, care nu credeau în înviere, au auzit pe apostoli spunând că Hristos a înviat din morți, ei s-au înfuriat, dându-și seama că, dacă apostolilor li se îngăduia să predice pe Mântuitorul înviat și să facă minuni în Numele Său, învățătura că nu există înviere va fi respinsă de toți, iar secta saducheilor avea să se stingă curând. — The Acts of the Apostles, 78. {AÎ 225.2}

Câteva din persoanele cu răspundere la templu, împreună cu căpitanul templului, erau saduchei. Căpitanul, ajutat de un număr dintre saduchei, a arestat pe cei doi apostoli și i-a pus în închisoare pe motiv că era prea târziu, ca să fie cercetați în seara aceea. — The Spirit of Prophecy 3:278. {AÎ 225.3}

Satana triumfa, iar îngerii cei răi tresăltau; însă îngeri ai lui Dumnezeu au fost trimiși să deschidă porțile închisorii și, împotriva poruncii marelui preot și a bătrânilor, le-au

poruncit să meargă la templu și să prezinte tuturor cuvintele vieții. — Spiritual Gifts 1:83, 84. {AÎ 225.4}

Între timp, marele preot și cei care erau cu el „au convocat consiliul și întreg sfatul bătrânilor copiilor lui Israel". Preoții și conducătorii au hotărât să-i acuze pe ucenici de răzvrătire, să-i acuze de a-i fi omorât pe Anania și Safira și de conspirație în vederea deposedării preoților de autoritatea lor. {AÎ 226.1}

Când au trimis după prizonieri, ca să fie aduși în fața lor, mare le-a fost uimirea când lea fost adusă vestea că, deși ușile închisorii erau zăvorâte bine și garda se afla în fața acestora, prizonierii nu au putut fi găsiți nicăieri. {AÎ 226.2}

Curând a sosit vestea uluitoare: „Iată, bărbații pe care voi i-ați pus în temniță stau în templu și învață poporul. Atunci căpitanul și ajutoarele lui s-au dus și i-au adus, fără violență: căci se temeau de popor, ca să nu-i ucidă cu pietre." {AÎ 226.3}

Pe când ei [Petru și Ioan] stăteau pentru a doua oară în fața oamenilor care se pare că se prinseseră să îi nimicească, în cuvintele și atitudinea lor nu s-a putut vedea nici o urmă de teamă sau ezitare. Iar când marele preot a spus: „Nu v-am poruncit eu cu tărie să nu vorbiți în acest nume? Și iată, voi ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră și vreți să puneți sângele acestui om asupra noastră", Petru a răspuns: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni". Un înger din ceruri îi eliberase din închisoare și le poruncise să învețe în templu. — The Acts of the Apostles, 78-82. {AÎ 226.4}

Atunci acei ucigași s-au înfuriat. Voiau să-și mânjească din nou mâinile cu sânge, omorând pe apostoli. Pe când plănuiau cum să facă acest lucru, un înger al lui Dumnezeu a fost trimis la Gamaliel să-i miște inima și să dea un sfat preoților și conducătorilor. Gamaliel a spus: Nu faceți nici un rău acestor oameni și lăsați-i în pace; dacă acest sfat sau această lucrare este de la oameni, nu se va alege nimic de ea; dar dacă este de la Dumnezeu, nu o veți putea nimici; să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu. {AÎ 226.5}

Îngerii cei răi acționau asupra preoților și bătrânilor, ca să-i omoare pe apostoli; însă Dumnezeu a trimis pe îngerul Său ca să împiedice acest lucru, ridicând un glas în favoarea ucenicilor chiar din rândurile lor. — Spiritual Gifts 1:85. {AÎ 227.1}

Filip și famenul etiopian

Îngerii cerești veghează asupra acelora care caută iluminare. Ei cooperează cu aceia care încearcă să câștige suflete pentru Hristos. Îngerii slujesc acelora care vor fi

moștenitori ai mântuirii. Acest lucru este arătat în experiența lui Filip și a etiopianului. — Bible Echo and Signs of the Times, 10 decembrie, 1900. {AÎ 227.2}

Acest etiopian era un om cu o poziție înaltă și o mare influență. Dumnezeu știa că, dacă se va converti, el va da și altora din lumina pe care a primit-o și va exercita o influență puternică în favoarea Evangheliei. Îngerii lui Dumnezeu îl însoțeau pe acest căutător după lumină și el a fost atras la Mântuitorul. Prin lucrarea Duhului Sfânt, Domnul l-a adus în legătură cu unul care avea să-l conducă la lumină. — Conflict and Courage, 332. {AÎ 227.3}

Când Dumnezeu i-a arătat lui Filip ce are de făcut ... el a înțeles că orice suflet este prețios în ochii lui Dumnezeu și că îngerii vor duce la instrumentele rânduite lumină pentru cei care au nevoie de ea. Îngerii cerești nu preiau lucrarea de predicare a Evangheliei. Prin lucrarea îngerilor, Dumnezeu trimite lumină poporului Său, și prin poporul Său, această lumină trebuie dată lumii. — Bible Echo and Signs of the Times, 10 decembrie, 1900. {AÎ 227.4}

Convertirea lui Pavel

Pe când Saul mergea spre Damasc cu scrisori care îl autorizau să ia pe bărbații și pe femeile care predicau Evanghelia și să-i ducă legați la Ierusalim, îngerii răi tresăltau în jurul lui. Însă, deodată, o lumină din ceruri a strălucit în jurul lui și i-a făcut pe acei îngeri să fugă. — Early Writings, 200. {AÎ 228.1}

În relatarea despre convertirea lui Pavel ne sunt date principii importante, pe care nu trebuie să le uităm. Saul a fost adus direct în prezența lui Hristos.... El l-a oprit de pe calea sa și l-a convins de păcat; iar când Saul a întrebat „Ce vrei să fac?”, Mântuitorul l-a pus pe iudeul doritor de a afla răspuns, în legătură cu biserica Sa, ca să obțină de acolo cunoștința voii lui Dumnezeu cu privire la el.... {AÎ 228.2}

Pe când Saul se afla singur în casa lui Iuda, continuând să se roage și să înalțe cereri fierbinți, Domnul S-a înfățișat în viziune „unui ucenic din Damasc, pe nume Anania”, spunându-i că Saul din Tars se roagă și are nevoie de ajutor. „Scoală-te și du-te pe ulița care se cheamă Dreaptă”, i-a spus mesagerul ceresc, „și întreabă în casa lui Iuda de unul numit Saul din Tars; căci, iată, el se roagă”.... {AÎ 228.3}

Anania de-abia a putut crede cuvintele îngerului; căci veștile despre persecuția înverșunată a lui Saul asupra sfinților se răspândiseră pretutindeni.... {AÎ 228.4}

Ascultător față de îndrumarea dată de înger, Anania l-a căutat pe omul care până nu demult suflase amenințare împotriva tuturor acelora care credeau în Numele lui Isus; și punându-și mâinile pe capul suferindului care se pocăia, el a spus: „Frate Saul, Domnul, Însuși Isus, care a apărut înaintea ta pe calea pe care veneai, m-a trimis ca să-ți capeți vederea și să fii umplut de Duhul Sfânt. {AÎ 229.1}

Și imediat au căzut de pe ochii lui un fel de solzi; și el și-a recăpătat vederea, s-a sculat și a fost botezat". — The Acts of the Apostles, 120-122. {AÎ 229.2}

Pavel părăsește Damascul

Pe când Pavel predica în Damasc, toți cei care îl auzeau erau uimiți.... Împotrivirea a crescut atât de mult, încât lui Pavel nu i-a mai fost îngăduit să își continue lucrarea în Damasc. Un sol din ceruri i-a poruncit să plece pentru un timp; și el „s-a dus în Arabia" (Galateni 1, 17), unde a găsit un loc retras și sigur. {AÎ 229.3}

Aici, în singurătatea pustiului, Pavel a avut timp suficient pentru studiu și meditație.... Isus comunica cu el și îl întărea în credință, acordându-i o măsură bogată de înțelepciune și har. — The Acts of the Apostles, 124-126. {AÎ 229.4}

Eforturile depuse de Pavel în Antiohia împreună cu Barnaba i-au întărit convingerea că Domnul l-a chemat să facă o lucrare specială pentru neamuri. În momentul convertirii lui Pavel, Domnul declarase că El urma să fie un predicator al neamurilor, „să le deschidă ochii, pentru a se întoarce de la întuneric la lumină și de sub puterea lui Satana la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, iertarea de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți." Faptele Apostolilor 26, 18. Îngerul care i se înfățișase lui Anania, îi spusese despre Pavel: „El este un vas pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor și înaintea fiilor lui Israel". Faptele Apostolilor 9, 15. Și Pavel însuși, mai târziu, în experiența lui creștină, a fost vizitat de un înger din ceruri care i-a poruncit: „Dute, căci te voi trimite departe la neamuri." Faptele Apostolilor, 22, 21. — The Acts of the Apostles, 159. {AÎ 229.5}

Corneliu și Petru

Același Străjer Sfânt, care spusese despre Avraam „Eu îl cunosc", îl cunoștea și pe Corneliu și i-a trimis o solie direct din ceruri. — The Acts of the Apostles, 133. {AÎ 230.1}

Un înger s-a înfățișat înaintea lui Corneliu pe când el se ruga. Când acest sutaș s-a auzit strigat pe nume, s-a temut, deși știa că mesagerul venise de la Dumnezeu și a spus: „Ce este, Doamne?” — The Acts of the Apostles, 133. {AÎ 230.2}

„Trimite oameni după unul numit Simon, căruia i se zice Petru, care găzduiește la Simon tăbăcarul.” și i-a spus întocmai locul unde locuia Simon tăbăcarul. Apoi, îngerul Domnului s-a dus la Petru și i-a pregătit mintea pentru primirea acelor bărbați. — The Ellen G. White 1888 Materials, 1746. {AÎ 230.3}

Corneliu a ascultat cu bucurie cele ce i s-au spus în viziune. După ce îngerul a plecat, el a chemat pe doi din slujitorii din casa lui și un ostaș devotat care îl însoțea mereu; și după ce le-a spus toate aceste lucruri, i-a trimis la Iope. Îngerul nu a fost însărcinat să-i vorbească lui Corneliu despre cruce. Un bărbat supus acelorași slăbiciuni și ispite ca și sutașul avea să-i vorbească despre Mântuitorul răstignit și înviat. În înțelepciunea Lui, Domnul aduce pe cei care caută după adevăr în legătură cu semeni de-ai lor care cunosc adevărul. — The Review and Herald, 6 aprilie, 1911. {AÎ 231.1}

Imediat după întrevederea cu Corneliu, îngerul s-a dus la Petru, care, în acel moment, se ruga pe acoperișul casei în locuința din Iope. — The Review and Herald, 13 aprilie, 1911. {AÎ 231.2}

Petru a șovăit la fiecare pas să întreprindă sarcina dată lui prin poruncă divină. Când șia relatat experiența, el nu și-a apărat fapta întreprinsă pe principii generale, ci a socotit-o o excepție, datorată revelației divine. Iar rezultatul a fost o surpriză pentru el. Când Corneliu i-a relatat experiența lui și cuvintele îngerului care îi apăruse în viziune, Petru a spus: „Întradevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor; și că în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănire este primit de El.” — Manuscript Releases 6:328, 329. {AÎ 231.3}

Petru eliberat din închisoare

Ziua executării lui Petru a fost în cele din urmă stabilită; însă rugăciunile credincioșilor continuau să se înalțe spre ceruri. Și pe când făceau acest lucru cu stăruință, cu toată puterea și împreună simțire, îngerii lui Dumnezeu îl păzeau pe apostolul întemnițat.... Petru stătea între doi soldați și era legat cu două lanțuri, fiecare lanț fiind fixat de încheietura mâinii unuia dintre soldați. De aceea el nu se putea mișca fără ca aceștia să simtă. Ușile temniței erau zăvorâte bine și o gardă puternică se afla în fața lor. Orice șansă de a scăpa, prin mijloace omenești, era în acest fel exclusă. — Redemption: or the Ministry of Peter and the Conversion of Saul, 70. {AÎ 231.4}

Petru se afla în închisoare, așteptând să fie executat în ziua următoare; el dormise noaptea „între doi soldați, legat cu două lanțuri: și păzitorii din fața porții păzeau închisoarea. Și iată, îngerul Domnului a venit la el și o lumină a strălucit în temniță: și el la deșteptat pe Petru, lovindu-l în coastă și spunându-i: «Scoală-te repede». Și lanțurile i-au căzut de pe mâini." {AÎ 232.1}

Petru, trezit brusc, s-a minunat de lumina care inunda celula sa și de frumusețea celestă a mesagerului ceresc. El nu înțelegea ce se petrecea, dar știa că e liber și în uimirea și bucuria sa ar fi plecat de acolo fără a se asigura împotriva frigului nopții. Îngerul Domnului, observând totul, i-a spus, cu grijă duioasă față de nevoile apostolului: „Încinge-te și puneți încălțămintea în picioare". {AÎ 232.2}

Petru a ascultat în mod mecanic; era atât de fascinat de revelația slavei cerului, încât nu s-a mai gândit să-și ia mantaua. Apoi îngerul i-a spus: „Pune-ți mantaua pe tine și urmează-mă. Și el a făcut astfel și l-a urmat; nu credea că acele lucruri le făcea un înger; ci se gândea că a avut o viziune. După ce au trecut de prima și a doua strajă, ei au ajuns la poarta de fier care duce în cetate și care li s-a deschis la porunca lui." — Testimonies for the Church 5:748. {AÎ 232.3}

Nu se rostește nici un cuvânt; nu se aude nici un zgomot de pași. Îngerul merge înainte, înconjurat de lumină, iar Petru, tulburat și încă socotind că are o vedenie, îl urmează pe eliberatorul său. Astfel ei ajung pe uliță și atunci, misiunea îngerului fiind îndeplinită, el dispare dintr-o dată. {AÎ 233.1}

Lumina cerească pălește, iar Petru simte că este în mare întuneric; însă pe măsură ce ochii săi se acomodează cu întunericul, acesta pare că descrește treptat și el s-a pomenit singur pe ulița liniștită, frigul rece al nopții izbindu-i fruntea. Acum el și-a dat seama că este liber și că se află în cetate într-un loc care îi este cunoscut; el a recunoscut locul ca pe unul cu care a mai avut de-a face și în care își așteptase ziua de mâine pentru ultima dată.... {AÎ 233.2}

Apostolul a pornit de îndată spre casa unde erau adunați frații săi, care, în acele clipe se rugau fierbinte pentru el. „A bătut la ușa care dădea în pridvor; și o slujnică, numită Roda, a venit să vadă cine este. A cunoscut glasul lui Petru și, de bucurie, în loc să deschidă, a alergat înăuntru să dea de veste că Petru stă înaintea porții. «Ești nebună», i-au spus ei. Dar ea stăruia și spunea că el este. Ei, dimpotrivă ziceau: Este îngerul lui." — The Acts of the Apostles, 147, 148. {AÎ 233.3}

Același înger, care părăsise curțile cerești pentru a-l elibera pe Petru din mâna persecutorului său, a fost solul mâniei și judecății pentru Irod. Îngerul îl deșteptase pe Petru din somn; dar regele nelegiuit a fost lovit cu o altfel de lovitură, care i-a provocat o boală mortală. — The Spirit of Prophecy 3:344. {AÎ 234.1}

Uciderea cu pietre a lui Ștefan

În timp ce el [Ștefan] privea țintă spre cer, i-a fost dată o viziune a slavei lui Dumnezeu și îngerii zburau în jurul lui. El a strigat: „Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul omului stând la dreapta lui Dumnezeu.” — Spiritual Gifts 1:89. {AÎ 234.2}

Îngerii în timpul lucrării lui Pavel

La Efes se dezvoltase o afacere profitabilă și tot mai mult în creștere, din prelucrarea și vânzarea de altare și chipuri mici, făcute după modelul templului și chipului Dianei. Cei interesați de acest meșteșug s-au trezit că le scad câștigurile și toți s-au unit, atribuind schimbarea nebinevenită lucrării lui Pavel.... {AÎ 234.3}

„Toată cetatea a fost tulburată”. Au trimis după Pavel, dar apostolul nu era de găsit. Frații lui, fiind avertizați de pericol, l-au zorit să plece din acel loc. Îngerii lui Dumnezeu au fost trimiși să-l păzească pe apostol; timpul ca el să moară ca martir nu sosise încă. — The Acts of the Apostles, 292, 293. {AÎ 234.4}

Zi după zi, în timp ce ei [Pavel și Sila] s-au dus la credincioșii lor [în Filipi], o femeie care avea un duh de ghicire mergea în urma lor, strigând: „oamenii aceștia sunt slujitorii Dumnezeului Celui Prea Înalt, care ne arată calea mântuirii”. Această femeie era o unealtă specială a lui Satana; și, deoarece demonii erau tulburați de prezența lui Hristos, în același fel duhul rău care o avea în stăpânire nu se simțea în tihnă în prezența apostolilor. Satana știa că împărăția lui fusese asaltată și folosise acest mijloc de a se împotrivi lucrării slujitorilor lui Dumnezeu. Cuvintele de laudă rostite de această femeie erau o insultă pentru cauză, distrăgând mintea oamenilor de la adevărurile prezentate lor și aruncând ocară asupra lucrării, pentru că îi făcea să creadă că oamenii care vorbesc în Duhul și puterea lui Dumnezeu, sunt însuflețiți de același spirit ca și emisarii lui Satana. {AÎ 235.1}

Apostolii au suportat această împotrivire timp de câteva zile; atunci Pavel, sub inspirația Duhului lui Dumnezeu, a poruncit duhului celui rău să iasă din femeie. Satana a fost astfel dezarmat și mustrat. Tăcerea continuă de după aceea a femeii era o mărturie că apostolii erau slujitori ai lui Dumnezeu și că demonul recunoscuse ce sunt ei și s-a

supus poruncii lor. Când femeia a fost deposedată de spiritul diavolului și refăcută, stăpânii ei s-au alarmat în legătură cu câștigul lor. Ei au văzut că toată nădejdea de a primi bani de pe urma ghicirilor și prezicerilor ei s-a dus și s-au gândit că, dacă apostolilor li se va îngădui să-și continue lucrarea, însăși sursa lor de venituri avea să dispară în curând. — Sketches from the Life of Paul, 74, 75. {AÎ 235.2}

După ce femeia a fost eliberată de duhul cel rău, ea a devenit o urmașă a lui Hristos. Stăpânii ei au văzut că nădejdea lor de câștig s-a dus și, luându-i pe Pavel și Sila, i-au adus înaintea conducătorilor, acuzându-i că tulbură cetatea. Acest lucru a provocat rumoare. Mulțimea s-a ridicat împotriva ucenicilor, iar dregătorii au poruncit ca prizonierii să fie bătuți. — The Review and Herald, 29 iunie, 1905. {AÎ 236.1}

După ce [dregătorii] le-au dat [lui Pavel și Sila] multe lovituri, i-au aruncat în temniță, poruncind temnicerului să-i păzească bine, și acesta, primind o asemenea însărcinare, i-a aruncat în temnița dinăuntru și le-a pus picioarele în butuci. Însă îngerii lui Dumnezeu au fost cu ei acolo, între zidurile închisorii. — Spiritual Gifts 1:95, 96. {AÎ 236.2}

Apostolii au suferit chinuri groaznice din cauza poziției dureroase în care fuseseră puși, însă ei nu au murmurat. Dimpotrivă, în întunericul și singurătatea celulei s-au încurajat unul pe altul prin rugăciuni și au cântat laude lui Dumnezeu, pentru că au fost găsiți vrednici să sufere rușinea de dragul Lui.... Ceilalți întemnițați au auzit cu uimire rugăciunile și cântările care veneau din temnița dinăuntru. — The Acts of the Apostles, 213, 214. {AÎ 236.3}

În timp ce oamenii au fost cruzi și răzbunători sau criminal de neglijenți cu privire la responsabilitățile care le reveneau, Dumnezeu nu a uitat să Se îndure de slujitorii Săi care se aflau în chinuri. Un înger a fost trimis din ceruri pentru a-i elibera pe apostoli. Când acesta s-a apropiat de închisoarea romană, pământul s-a cutremurat sub picioarele lui, întreaga cetate s-a clătinat datorită acelui cutremur, iar zidurile închisorii s-au legănat ca o trestie în vânt. Porțile acelea mari, zăvorâte bine, s-au deschis; lanțurile și cătușele au căzut de pe mâinile și picioarele celor întemnițați. — The Spirit of Prophecy 3:382, 383. {AÎ 236.4}

În lucrarea sa din Efes, apostolului Pavel i-au fost date semne deosebite ale favorii divine. Puterea lui Dumnezeu a însoțit eforturile sale și mulți au fost vindecați de boli fizice. „Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite prin mâinile lui Pavel: până acolo că peste cei bolnavi se puneau basmale sau șorțuri care fuseseră atinse de trupul lui și-i lăsau bolile și ieșeau afară din ei duhurile rele”. {AÎ 237.1}

Aceste manifestări ale puterii supranaturale au fost cele mai puternice din toate la câte fusese martor Efesul și au fost de un asemenea caracter că nu au putut fi imitate de dibăcia scamatorilor sau de vrăjile vrăjitoarelor. Deoarece aceste minuni erau făcute în Numele lui Isus din Nazaret, oamenii au avut ocazia să vadă că Dumnezeul cerului era mai puternic decât vrăjitorii care se închinau zeiței Diana. În acest fel, Domnul a înălțat pe slujitorul Său, chiar înaintea acelor idolatri, cu mult mai presus decât cei mai puternici și renumiți dintre magicieni. {AÎ 237.2}

Însă Acela căruia Îi sunt supuse toate duhurile rele și care dăduse slujitorilor Săi putere asupra acestora, avea să aducă și mai multă rușine și înfrângere asupra acelora care disprețuiseră și profanaseră Numele Lui cel sfânt. Vrăjitoria fusese interzisă prin legea lui Moise, fiind pedepsită cu moartea; totuși, din când în când, era practicată de iudeii apostaziați. La data când Pavel vizita Efesul, în cetate erau „niște exorciști iudei, care umblau din loc în loc” și care, văzând minunile săvârșite prin el, „au încercat să cheme Numele Domnului Isus peste cei ce aveau duhuri rele”. O încercare de acest fel făcuseră cei „șapte fii ai lui Sceva, un preot iudeu din cei mai de seamă”. Găsind pe un om posedat de un duh demonic, ei i s-au adresat, zicând: „Vă jur pe Isus, pe care-L propovăduiește Pavel, să ieșiți afară!” Dar „duhul cel rău le-a răspuns: «Pe Isus Îl cunosc, pe Pavel îl știu; dar voi cine sunteți?» Și omul în care era duhul cel rău a sărit asupra lor, i-a biruit pe amândoi și i-a schingiuit în așa fel, că au fugit goi și răniți din casa aceea.” {AÎ 237.3}

Fapte care până atunci fuseseră tăinuite, erau acum scoase la iveală. Deși acceptaseră creștinismul, unii dintre credincioși nu renunțaseră pe deplin la superstițiile lor. Într-o oarecare măsură, ei au continuat să practice vrăjitoria. Acum, fiind convinși de rătăcirea lor, „mulți din cei ce crezuseră veneau să mărturisească și să spună ce făcuseră”. Această lucrare bună se extinsese chiar și asupra unor vrăjitori: „unii din cei ce făcuseră vrăjitorii și-au adus cărțile și le-au ars înaintea tuturor”.... {AÎ 238.1}

Aceste tratate despre farmece cuprindeau reguli și forme de comunicare cu duhurile rele. Ele cuprindeau reguli ale cultului lui Satana — îndrumări pentru cererea ajutorului său și obținerea de informații din partea lui. — The Acts of the Apostles, 286-289. {AÎ 238.2}

Un raport al cuvântării lui Dimitrie a fost repede pus în circulație. Rumoarea generată a fost teribilă. Întreaga cetate a fost tulburată. O gloată numeroasă s-a adunat de îndată și sa îndreptat în grabă spre atelierul lui Aquila, în cartierul iudeilor, cu scopul de a-l prinde pe Pavel. În furia lor nebună, erau în stare să-l facă bucăți. Însă apostolul nu a fost de găsit. Frații lui, fiind avertizați de pericol, l-au zorit să plece din acel loc. Îngerii lui

Dumnezeu au fost trimiși să-l păzească pe credinciosul apostol. — Sketches from the Life of Paul, 143. {AÎ 238.3}

Când preoții și conducătorii au văzut efectul cuvântării lui Pavel, au fost cuprinși de ură împotriva lui. Ei au văzut că el continua să-L predice cu încăpățânare pe Isus și făcea minuni în Numele Lui, astfel că mulțimile îl ascultau pe el, își părăseau tradițiile și îi considerau pe conducătorii iudei ca fiind ucigașii Fiului lui Dumnezeu. Mânia lor a fost aprinsă și ei s-au adunat ca să vadă ce este mai bine de făcut, pentru a pune capăt acelei tulburări. Ei au căzut de acord că singurul lucru sigur pe care-l puteau face era acela de a-l omorî pe Pavel. Însă Dumnezeu le cunoștea planurile și îngerii Săi au fost însărcinați să-l păzească, pentru ca el să poată rămâne în viață spre a-și îndeplini misiunea. — Early Writings, 202. {AÎ 239.1}

Această relatare istorică a fost scrisă pentru învățătura noastră, peste care a venit sfârșitul veacului. Efesenii susțineau că ei avuseseră legături cu ființe invizibile, de unde aveau cunoștință despre cele ce aveau să se întâmple. În zilele noastre, această comunicare cu spiritele se numește spiritism, și meșteșugul acesta practicat de cei care sunt mediumi nu este în toate cazurile o îndemânare manuală, abilitate sau înșelăciune. Lumea vizibilă și cea invizibilă sunt în strânsă legătură. Satana este marele înșelător și asociații lui în cele rele sunt instruiți de către el să lucreze în același fel ca și el. Apostolul spune: „Căci noi navem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea....” — The Youth’s Instructor, 16 noiembrie, 1893. {AÎ 239.2}

Prizonierul vârstnic [Pavel], care stătea legat cu lanțuri de ostașul care-l păzea, nu prezenta nimic impunător sau atrăgător în îmbrăcămintea sau înfățișarea sa, pentru ca lumea să-i poată aduce onoruri. Totuși acest om, în aparență lipsit de prieteni, bogăție sau poziție, avea o escortă pe care cei lumești nu o puteau vedea. Îngerii cerului erau însoțitorii lui. Dacă slava plină de strălucire a unuia dintre acești soli ar fi fost făcută vizibilă, pompa și fastul regal ar fi pălit înaintea ei; regele și curtenii lui ar fi fost trântiți la pământ.... Întreg cerul era preocupat de acest om care acum era întemnițat pentru credința lui în Fiul lui Dumnezeu. — Sketches from the Life of Paul, 254. {AÎ 240.1}

Asediul Ierusalimului

Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de Ierusalim doar i-a împietrit și mai mult pe iudei în necredința lor încăpățânată. Prin ura și cruzimea lor față de ucenicii lui Isus, ei

au respins ultima ofertă de har. Atunci Dumnezeu și-a retras protecția de la ei și a dat frâu liber puterii lui Satana și a îngerilor lui și națiunea aceasta a fost lăsată sub stăpânirea conducătorului pe care și l-a ales. Fiii ei au disprețuit harul lui Hristos, care le-ar fi dat putere să-și supună înclinațiile spre rău, dar acum acestea îi stăpâneau. {AÎ 240.2}

Satana a trezit cele mai aprige și josnice patimi ale sufletului. Oamenii nu mai judecau — erau stăpâniți de impuls și furie oarbă. Au devenit diabolici în cruzimea lor.... Satana era în fruntea națiunii, iar autoritățile cele mai înalte, civile și religioase erau sub influența sa. — The Spirit of Prophecy 4:29, 30. {AÎ 241.1}

Îngerii lui Dumnezeu au fost trimiși să facă lucrarea de distrugere, astfel că din templu nu a rămas piatră pe piatră care să nu fi fost dărâmată. — Manuscript Releases 21:66. {AÎ 241.2}

Ioan vizionarul

Despre Gabriel, Mântuitorul spune în Apocalipsa: „Le-a făcut cunoscut trimițând pe îngerul Său la robul Său Ioan." Apocalipsa 1, 1. Iar lui Ioan îngerul i-a spus: „Eu sunt împreună slujitor cu tine și cu frații tăi, proorocii." Apocalipsa 22, 9. Ce gând minunat — îngerul care stă, în ce privește onoarea, alături de Fiul lui Dumnezeu este cel ales ca să dezvăluie planurile lui Dumnezeu oamenilor păcătoși. — The Desire of Ages, 99. {AÎ 241.3}

Dumnezeu a avut o lucrare specială pentru el. Satana era hotărât să împiedice această lucrare și el i-a condus pe slujitorii lui să-l nimicească pe Ioan. Însă Dumnezeu a trimis îngerul Său și l-a păstrat în mod minunat. Toți cei care au fost martori la manifestarea extraordinară a puterii lui Dumnezeu la eliberarea lui Ioan au fost uluiți și mulți au fost convinși că Dumnezeu este cu el și că mărturia pe care el o aducea cu privire la Isus era dreaptă. Cei care căutau să îl distrugă se temeau să mai încerce să-i ia viața și i-a fost îngăduit să sufere mai departe pentru Isus. {AÎ 241.4}

El a fost pe nedrept acuzat de vrăjmașii lui și a fost alungat pe o insulă pustie, unde Domnul a trimis pe îngerul Său să-i descopere lucrurile care aveau să se întâmple pe pământ, cât și starea bisericii de-a lungul timpului, până la sfârșit; căderile ei și poziția pe care avea să o ocupe biserica, dacă va fi după voia lui Dumnezeu și va fi în final biruitoare. {AÎ 242.1}

Îngerul cerului s-a înfățișat cu măreție înaintea lui Ioan. Chipul lui strălucea de slava desăvârșită a cerului. El i-a descoperit lui Ioan scene de un profund și cutremurător interes cu privire la biserica lui Dumnezeu și a adus în fața lui luptele prin care avea să treacă.

Ioan a văzut cum aceasta avea să treacă prin încercări aprige, să fie albită și încercată și, în final, biruitoare, salvată în mod minunat în Împărăția lui Dumnezeu. Chipul îngerului radia de bucurie în timp ce îi arăta lui Ioan triumful final al bisericii lui Dumnezeu. {AÎ 242.2}

Ioan a fost fascinat în timp ce privea eliberarea finală a bisericii și, în timp ce a fost cuprins de măreția acelei scene, cu profund respect și teamă el a căzut la picioarele îngerului, ca să i se închine. De îndată, îngerul l-a ridicat și l-a mustrat cu blândețe, spunându-i: „Să nu faci lucrul acesta; căci eu sunt un împreună slujitor cu tine și cu frații tăi, care păstrează mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu închină-te. (Căci mărturia lui Isus este duhul proorociei.)” {AÎ 242.3}

Îngerul i-a arătat apoi lui Ioan cetatea cerească, în toată splendoarea ei și cu toată slava ei strălucitoare. Ioan a fost fascinat și copleșit de slava cetății. El a uitat de mustrarea pe care i-o adresase mai înainte îngerul și a căzut din nou la picioarele lui, ca să i se închine; acesta l-a mustrat din nou cu blândețe: „Să nu faci lucrul acesta; căci eu sunt împreună slujitor cu tine și cu frații tăi proorocii, și cu cei care păzesc cuvintele scrise în cartea aceasta. Lui Dumnezeu închină-te”. — Spiritual Gifts 1:130, 131. {AÎ 242.4}

Hristos, Solul regesc, a venit la Ioan pe când se afla izolat pe acea insulă din mare și i-a dat cele mai minunate descoperiri cu privire la Sine Însuși. — The Signs of the Times, 3 martie, 1890. {AÎ 243.1}

Îngerul cel puternic [din Apocalipsa 10] care îi dădea învățături lui Ioan nu era altul decât Isus Hristos. Punerea piciorului Său drept pe mare și a celui stâng pe uscat ilustrează rolul pe care El avea să-l aibă în scenele de încheiere ale marii controverse cu Satana. Poziția Lui arată puterea Lui supremă și autoritatea Lui asupra întregului pământ. Lupta sa întețit tot mai mult și a devenit tot mai aprigă de-a lungul veacurilor și va continua la fel până la scenele finale, când lucrările înșelătoare ale puterilor întunericului vor atinge apogeul lor. Satana, asociat cu oamenii răi, va înșela întreaga lume și bisericile care nu au primit dragostea adevărului. Însă îngerul cel puternic ne atrage atenția. El strigă cu glas tare. El își va arăta puterea și autoritatea glasului Său acelora care s-au unit cu Satana pentru a se împotrivi adevărului. — The S.D.A. Bible Commentary 7:971. {AÎ 243.2}

Lucrarea îngerilor în Evul Mediu

În secolul treisprezece, a luat ființă unul dintre cele mai înspăimântătoare instrumente ale papalității — Inchiziția. Prințul întunericului lucra împreună cu conducătorii ierarhiei papale. În consiliile lor secrete, Satana și îngerii lui controlau mintea oamenilor răi în

timp ce, nevăzut de nimeni, în mijlocul lor stătea un înger al lui Dumnezeu, care nota raportul înfricoșător al decretelor lor nedrepte și scria istoria faptelor prea îngrozitoare pentru a putea fi prezentate înaintea ochilor oamenilor. — The Great Controversy, 59. {AÎ 243.3}

Reforma protestantă

Stindardul conducătorului sinagogii lui Satana a fost înălțat sus, răul, în aparență, mărșăluia triumfal, iar reformatorii, prin harul dat lor de Dumnezeu, au dus o luptă încununată de succes, cu oștile întunericului. Mi-au fost prezentate evenimente din istoria reformatorilor. Știu că Domnul Isus și îngerii Lui au privit cu interes bătălia împotriva puterii lui Satana, care și-a unit oștile cu oamenii răi, cu scopul de a stinge lumina divină. — Selected Messages 3:110. {AÎ 244.1}

Luther

Într-o zi, în timp ce examina cărțile din biblioteca universității, Luther a descoperit o Biblie în limba latină.... Cu uimire și teamă, a început să dea paginile sacre; pulsul i s-a accelerat, inima îi bătea cu putere în timp ce citea el însuși cuvintele vieții, oprindu-se doar din când în când pentru a exclama: „Oh, dacă mi-ar da Dumnezeu o carte ca aceasta, ca să fie a mea!” Îngerii cerului erau alături de el și raze de lumină de la tronul lui Dumnezeu au descoperit înțelegerii sale comorile adevărului. — The Spirit of Prophecy 4:96. {AÎ 244.2}

Când vrăjmașii au făcut apel la obiceiuri și tradiție sau la declarațiile și autoritatea papei, Luther i-a întâmpinat cu Biblia și numai Biblia. În aceasta, se găseau argumente cărora ei nu le puteau răspunde; de aceea sclavii formalismului și superstiției strigau după sângele lui.... Însă Luther nu a căzut pradă furiei lor. Dumnezeu avea o lucrare specială pentru el și îngeri din ceruri au fost trimiși ca să-l apere. — The Spirit of Prophecy 4:108, 109. {AÎ 245.1}

Aici se afla omul care, el singur, stârnise furia preoților și a poporului. El a fost chemat la Augsburg, ca să răspundă pentru credința lui. S-a conformat și s-a dus. Hotărât și neclintit, el s-a înfățișat înaintea acelora care făcuseră lumea să tremure — un miel blând înconjurat de lei furioși — dar, pentru adevăr, pentru Hristos, el a stat neclintit și, cu elocvență sfântă, pe care doar adevărul o poate inspira, și-a prezentat motivele credinței sale. Ei au încercat diferite mijloace pentru a reduce la tăcere pe susținătorul curajos al adevărului. L-au lingușit și l-au ademenit că va fi înălțat și onorat, însă viața și onorurile

erau fără nici o valoare pentru el, dacă trebuia să fie procurate prin sacrificarea adevărului. {AÎ 245.2}

Cuvântul lui Dumnezeu strălucea tot mai tare și mai clar asupra minții sale, făcându-l să înțeleagă tot mai clar greșelile, stricăciunile și ipocrizia papalității. Vrăjmașii lui au căutat să-l intimideze, să-l facă să renunțe la credința lui, însă el a stat cu îndrăzneală în apărarea adevărului. Era gata să moară pentru credința lui, dacă Dumnezeu cerea aceasta; să cedeze — niciodată. Dumnezeu i-a păstrat viața. El a poruncit îngerilor să-l însoțească, să treacă prin conflicte furtunoase nevătămat, zădărnicind astfel furia și planurile vrăjmașilor săi. — Spiritual Gifts 4b:118, 119. {AÎ 245.3}

Dacă ochii celor adunați [la Worms] ar fi fost deschiși, ei ar fi putut vedea pe îngerii lui Dumnezeu în mijlocul lor, revărsând raze de lumină prin întunericul nelegiuirii și deschizând mintea și inima pentru primirea adevărului. — The Spirit of Prophecy 4:124. {AÎ 246.1}

Melancthon

[Reformatorul, Simon] Grynaeus fusese prieten apropiat cu un mare doctor papistaș; însă, după ce a fost uimit de una din predicile lui, el s-a dus la acesta și l-a implorat să nu mai lupte împotriva adevărului. Papistașul și-a ascuns furia, însă de îndată s-a dus la rege și a obținut de la acesta autoritatea de a-l aresta pe protestatar. Când Melancthon s-a întors în casa lui, a fost informat că, după plecarea sa, dregătorii l-au căutat pe Grynaeus peste tot. El a considerat întotdeauna că Domnul l-a salvat pe prietenul lui, trimițând un înger care să îl avertizeze. — The Spirit of Prophecy 4:164, 165. {AÎ 246.2}

Părinții peregrini

Exilați fiind și îndurând multe greutăți, iubirea și credința lor [a părinților peregrini] au devenit tot mai puternice. Ei se încredeau în făgăduințele Domnului, care nu i-a lăsat la vreme de nevoie. Îngerii Lui erau alături de ei pentru a-i încuraja și susține. Iar când mâna lui Dumnezeu se părea că îi îndreaptă dincolo de ocean, către o țară în care își vor putea întemeia un stat al lor, ca să poată lăsa copiilor lor, ca moștenire, prețioasa libertate religioasă, ei au pornit într-acolo, fără șovăială, urmând calea Providenței. — The Great Controversy, 291. {AÎ 246.3}

Cei trei îngeri din Apocalipsa 14

Domnul Hristos vine a doua oară, cu putere pentru a mântui. Pentru a pregăti ființele omenești în vederea acestui eveniment, el a trimis soliile primului, celui de-al doilea și al

treilea înger. Acești îngeri îi reprezintă pe cei care primesc adevărul și care deschid cu putere Evanghelia înaintea lumii. — The S.D.A. Bible Commentary 7:978, 979. {AÎ 247.1}

William Miller

Am văzut că Dumnezeu a trimis pe îngerul Său pentru a mișca inima unui fermier [William Miller] care nu credea în Biblie și l-a călăuzit ca să cerceteze profețiile. Îngerii lui Dumnezeu au vizitat adesea pe cel ales, i-au călăuzit mintea și l-au făcut să înțeleagă profețiile care fuseseră întotdeauna neclare pentru poporul lui Dumnezeu. Începutul lanțului cu verigile adevărului i-a fost dat lui și el a fost călăuzit ca să cerceteze verigă după verigă până când a ajuns să privească cu uimire și admirație Cuvântul lui Dumnezeu.... {AÎ 247.2}

Îngerii lui Dumnezeu l-au însoțit pe William Miller în misiunea lui. El era hotărât și neclintit. Fără teamă a proclamat solia.... Deși i s-au împotrivit cei ce susțineau că sunt creștini cât și lumea, și a fost atacat de Satana și îngerii lui, el nu a încetat să predice Evanghelia cea veșnică mulțimilor, pretutindeni pe unde era invitat, făcând să răsune strigătul: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă; căci a sosit ceasul judecății Lui.” — Spiritual Gifts 1:128, 132. {AÎ 247.3}

Instigatorul tuturor nelegiuirilor a căutat nu numai să contracareze efectele soliei advente, dar și să-l distrugă pe mesager. Miller făcea aplicații practice ale adevărului Scripturii pentru inimile ascultătorilor lui, mustrându-le păcatele și mulțumirea de sine, iar cuvintele lui simple și tăioase le-au stârnit vrăjmășia. Opoziția manifestată de membrii bisericii față de solia lui i-a determinat pe cei din clasele de jos să coboare și mai mult; dușmanii lui au complotat să-i ia viața când avea să plece de la locul de adunare. Dar îngerii lui Dumnezeu se aflau în mulțime și unul din aceștia, cu chip de om, l-a luat de braț pe acest slujitor al Domnului, din mijlocul acelei gloate înfuriate, și l-a condus în siguranță. — The Great Controversy, 336, 337. {AÎ 248.1}

Mulți pastori nu au acceptat această solie mântuitoare pentru ei, iar celor care o primeau, le puneau piedici. Sângele oamenilor va fi cerut din mâna lor. Predicatorii și poporul s-au unit pentru a se împotrivi acestei solii din ceruri. Ei l-au persecutat pe William Miller și pe cei care i s-au alăturat în lucrare. Se puneau în circulație lucruri neadevărate, care să-i slăbească influența și, de multe ori, după ce a prezentat cu simplitate Cuvântul lui Dumnezeu, prezentând adevăruri tăioase pentru inimile ascultătorilor săi, era stârnită o mare furie împotriva lui, iar când pleca de la locul de întâlnire, unii îi întindeau curse ca să îi ia viața. Însă îngerii lui Dumnezeu erau trimiși ca

să-i păstreze viața și aceștia îl scoteau în siguranță din mijlocul mulțimii înfuriate. — Spiritual Gifts 1:136. {AÎ 248.2}

Capitolul 19 – Lucrarea îngerilor în experiența lui Ellen White

Chemarea lui Ellen White de a fi profet

Pe când mă rugam la altarul familial, Duhul Sfânt a venit asupra mea și se părea că mă înalț sus, tot mai sus, cu mult deasupra lumii întunecate. M-am întors să văd poporul advent în lume, însă nu am putut să-i găsesc, când, o voce mi-a spus: „Privește din nou, privește puțin mai sus”. Mi-am ridicat ochii și am văzut o cărare dreaptă și îngustă trasată sus, deasupra lumii. Pe această cărare poporul advent călătorea spre cetatea, care se afla la capătul îndepărtat al cărării. Ei aveau o lumină strălucitoare așezată înapoia lor la începutul potecii, despre care îngerul mi-a spus că este strigătul de la miezul nopții. Această lumină strălucea, pe tot parcursul cărării luminându-le pașii, ca să nu se clatine. Dacă își menținеau privirile ațintite la Isus, care se afla înaintea lor, conducându-i spre cetate, ei erau în siguranță. — Early Writings, 14. {AÎ 249.1}

Pe când aveam șaptesprezece ani, un vizitator ceresc a venit și mi-a vorbit astfel: „Am o solie pentru tine ca s-o prezinți”. „De ce?”, mă gândeam eu. „Cu siguranță trebuie să fie o mare greșeală undeva”. Din nou au fost rostite cuvintele: „Am o solie pentru tine ca s-o prezinți. Scrie pentru popor ceea ce ți-am spus”. — Sermons and Talks 2:252. {AÎ 249.2}

Chivotul legământului în ceruri

Domnul mi-a dat o viziune a sanctuarului ceresc. Templul lui Dumnezeu a fost deschis în ceruri și mi-a fost arătat chivotul lui Dumnezeu, acoperit de tronul harului. Doi îngeri stăteau la capetele chivotului, cu aripile întinse asupra tronului harului și cu fețele îndreptate spre acesta. Îngerul care mă însoțea mi-a spus că acest lucru reprezenta faptul că întreaga oaste cerească privea cu teamă sfântă către Legea lui Dumnezeu, care fusese scrisă cu degetul lui Dumnezeu. — Life Sketches of Ellen G. White, 237(1880). {AÎ 250.1}

Chivotul din sanctuarul de pe pământ era după modelul adevăratului chivot din ceruri. Acolo, lângă chivot, stau îngeri vii, fiecare umbrind cu câte o aripă, întinsă înainte și în sus, tronul harului, în timp ce cu celelalte aripi își acopereau chipurile în semn de respect și umilință. — The Signs of the Times, 24 iunie, 1880. {AÎ 250.2}

Oh, dacă toți L-ar putea privi pe scumpul nostru Mântuitor așa cum este El, ca ***Mântuitor***. Fie ca mâna Lui să dea la o parte vălul care-I ascunde slava de ochii noștri.

Îl arată în locul cel înalt și sfânt. Ce vedem acolo? Pe Mântuitorul nostru, nu stând degeaba, în inactivitate. El este înconjurat de inteligențe cerești, heruvimi și serafimi, de zece mii de ori zece mii de îngeri. {AÎ 250.3}

Toate aceste ființe cerești au un obiectiv mai presus de toate celelalte, care le preocupă foarte mult — biserica Sa într-o lume stricată.... Ele lucrează pentru Hristos, sub însărcinarea Lui, pentru a-i salva pe cei care privesc la El și cred în El. Aceste inteligențe cerești se grăbesc în îndeplinirea misiunii lor.... Ei sunt uniți într-o alianță sfântă, într-o unitate sublimă a scopurilor lor, de a prezenta puterea, mila, iubirea și slava Mântuitorului răstignit și înviat. {AÎ 250.4}

Prin felul cum slujesc, aceste armate ale cerului ilustrează ce ar trebui să fie biserica lui Dumnezeu. Domnul Hristos lucrează în favoarea lor în curțile cerești, trimițându-și mesagerii în toate părțile globului, pentru a veni în ajutor fiecărui suferind care privește spre El pentru alinare, pentru viață spirituală și cunoștință. — The S.D.A. Bible Commentary 7:967, 968. {AÎ 251.1}

Satana înainte și după căderea lui

Satana a fost cândva un înger onorat în ceruri, în apropiere de Hristos. Fața lui, asemenea cu a celorlalți îngeri, era blândă și exprima bucurie. Fruntea lui era înaltă și lată, arătând multă inteligență. Chipul lui era desăvârșit; statura lui era nobilă și maiestuoasă. — Early Writings, 145. {AÎ 251.2}

Mi-a fost arătat Satana, așa cum a fost el cândva, un înger fericit, înălțat. Apoi mi-a fost arătat așa cum este acum. Încă are un chip regesc. Trăsăturile lui sunt încă nobile, căci el este un înger căzut. Însă expresia feței sale este plină de neliniște, îngrijorare, nefericire, răutate, ură, ticăloșie, înșelăciune și tot felul de rele. Am privit în special acea frunte, care fusese odată nobilă. Începând de la ochi, fruntea lui începea să dea înapoi. Am văzut că el s-a dedat atât de mult la rău, încât fiecare calitate i-a fost degradată și orice trăsătură rea sa dezvoltat. Ochii lui erau vicleni, șireți și foarte pătrunzători. Fața îi era mare, însă carnea îi atârna, atât pe față, cât și pe mâini. În timp ce îl priveam, își sprijinea bărbia în mâna stângă. Părea că e cufundat în gânduri. Pe fața lui se vedea un rânjet, care m-a făcut să tremur, atât era de plin de răutate și viclenie satanică. Acest rânjet e cel pe care îl etalează chiar înainte de a fi sigur de victima sa și, pe măsură ce își prinde victima în cursă, acest rânjet devine îngrozitor. — Early Writings, 152, 153. {AÎ 251.3}

Îngerii pe care i-a văzut Ellen White în viziuni și vise

Am visat că mai mulți din frații din California se aflau într-un comitet, în care discutau care erau cele mai bune planuri de lucru pentru timpul următor. Unii au considerat că ar fi înțelept să se evite marile orașe și să se lucreze în localități mai mici. Soțul meu îndemna cu stăruință să se facă planuri mai vaste în vederea unor eforturi mai susținute, care s-ar potrivi mai bine caracterului soliei noastre. {AÎ 252.1}

Atunci un tânăr, pe care l-am văzut adesea în visele mele, a venit în acel comitet. El asculta cu interes profund cele ce se discutau, iar după aceea a spus cu înțelepciune și autoritate: {AÎ 252.2}

„Orașele și satele constituie o parte din via Domnului. Ele trebuie să audă solia de avertizare. Vrăjmașul adevărului face eforturi disperate de a-i întoarce pe oameni de la adevărul lui Dumnezeu spre minciună ... voi trebuie să semănați de-a lungul tuturor apelor.” — Life Sketches of Ellen G. White, 208. {AÎ 252.3}

În lucrarea pe care o desfășor, eu lucrez alături de ajutoarele mele și sunt, de asemenea, în strânsă legătură cu Învățătorul meu și cu alte ființe cerești. Cei care sunt chemați de Dumnezeu trebuie să fie în legătură cu El prin intermediul Duhului Sfânt, ca să poată învăța de la El. — Spalding and Magan Collection, 462. {AÎ 252.4}

În timp ce călătoream cu trăsura, nu am mai putut să stau. Soțul meu mi-a făcut un pat din bancheta aceea și m-am întins; mă durea capul și inima.... {AÎ 253.1}

În această stare, am adormit și am visat că un înger înalt stătea alături de mine și m-a întrebat de ce sunt tristă. I-am relatat gândurile care mă tulburaseră și i-am spus: „Eu pot face atât de puțin bine, de ce nu putem noi să fim împreună cu copiii noștri și să ne bucurăm de prezența lor?” El mi-a spus: „Tu ai dat Domnului două flori frumoase a căror mireasmă este tot atât de dulce ca tămâia înaintea Lui și mai prețioasă în ochii Lui decât aurul și argintul, căci este un dar din inimă. Acesta mișcă toate fibrele inimii, așa cum n-o poate face nici un sacrificiu. Nu trebuie să privești la ceea ce se vede acum, ci numai la datoria ta pentru slava lui Dumnezeu, și urmează-I Providența, iar cărarea îți va străluci înainte. Fiecare faptă de tăgăduire de sine, de sacrificiu, este înregistrată cu credincioșie și își va aduce răsplata.” — Spiritual Gifts 2:129, 130. {AÎ 253.2}

Am visat că un tânăr cu o înfățișare nobilă a venit în camera în care mă aflam, imediat după ce am vorbit. Aceeași persoană apăruse înaintea mea în vise importante ca să mă învețe, din când în când, în ultimii douăzeci și șase de ani. El a spus: „Tu ai atras atenția poporului asupra unor subiecte importante, care, într-o mare măsură, sunt noi și ciudate.

Câteva dintre ele îi interesează foarte mult. Cei ce se ocupă de propovăduirea Cuvântului și de învățătură au făcut ce au putut pentru prezentarea adevărului, care a trezit întrebări în minte și a stârnit interes. Dar, dacă nu se depun eforturi mai susținute pentru a întipări aceste impresii în minte, eforturile pe care le faci acum se vor dovedi aproape fără roadă". — The Review and Herald, 4 noiembrie, 1875. {AÎ 253.3}

Deoarece se pun adesea întrebări cu privire la starea mea în timpul viziunii și după ce ies din ea, vreau să spun că, atunci când Domnul găsește de cuviință să-mi dea o viziune, eu sunt luată în prezența lui Isus și a îngerilor și sunt cu totul absentă față de lucrurile de pe pământ. Nu pot vedea dincolo de ceea ce îmi arată îngerul. — Spiritual Gifts 2:292. {AÎ 254.1}

Bătălia de la Manassas

Am avut o viziune cu privire la bătălia teribilă de la Manassas, Virginia. A fost o scenă dintre cele mai mișcătoare, plină de tristețe. Armatele celor din Sud aveau totul de partea lor și erau pregătiți pentru o luptă înfricoșătoare. Armata celor din Nord înainta triumfătoare, fără a se îndoi câtuși de puțin că vor fi biruitori. Mulți erau nepăsători și mărșăluiau înainte cu trufie, ca și când biruința era deja a lor. Pe măsură ce se apropiau de câmpul de luptă, mulți aproape că leșinau datorită oboselii și lipsei de odihnă. Ei nu se așteptau la o confruntare atât de cruntă. Ei s-au aruncat în luptă și au luptat cu vitejie, în disperare. Morți și muribunzi erau pretutindeni. Atât cei din Nord, cât și cei din Sud au suferit pierderi teribile. Oamenii din Sud s-au resimțit în timpul bătăliei și, în scurt timp, aveau să fie făcuți să se retragă tot mai mult. Cei din Nord înaintau degrabă, deși pierderile lor erau foarte mari. {AÎ 254.2}

Chiar atunci un înger a coborât și a făcut semn cu mâna înapoi. Dintr-o dată a fost confuzie între rânduri. Celor din Nord li se părea că trupele lor se retrag, când, de fapt, în realitate nu se întâmpla așa, și atunci a început o retragere grăbită. — Testimonies for the Church 1:266, 267. {AÎ 255.1}

Directorul sanatoriului

În visele mele, mă aflam la Casa de Sănătate, iar călăuza mea îmi spusese să notez tot ce aud și să fiu atentă la tot ce văd. Mă aflam într-un loc retras, de unde nu puteam fi văzută, dar eu puteam vedea tot ce se petrecea în cameră. Erau acolo persoane cu care reglai conturi și le-am auzit ocărându-te pentru sumele mari cerute pentru mâncare, cazare și tratament. Te-am auzit pe tine, rostind cu glas tare, hotărât, că nu vrei să

micșorezi costul. Am fost uimită să văd cât de mare era prețul. Tu păreai a fi puterea care controla totul. {AÎ 255.2}

Am văzut că impresia pe care o făcea atitudinea ta asupra minții acelora care trebuia să-și achite taxele nu era favorabilă instituției. Am auzit pe câțiva dintre frații tăi rugându-te și spunându-ți că ceea ce faci nu este înțelept și nici drept, însă tu erai neclintit ca o stâncă în hotărârea ta. Tu pretindeai că, prin ceea ce făceai, lucrai pentru binele instituției. Însă am văzut persoane plecând de la Casa de Sănătate altfel decât mulțumite.... {AÎ 255.3}

În timpul nopții, te-am văzut alături de sora șefă a instituției. Cât privește atitudinea voastră unul față de altul, parcă erați soț și soție. Felul cum vă purtați unul față de celălalt este greșit înaintea lui Dumnezeu și inima mea a fost îndurerată de acea stare de lucruri. Am întrebat: „Cine v-a vrăjit ca să nu ascultați de adevăr?" Dumnezeu nu are plăcere în ceea ce faceți. Ați întristat pe Duhul Sfânt. Sora H _____ nu va mai fi niciodată ceea ce a fost odată. Amândoi sunteți vinovați înaintea lui Dumnezeu.... {AÎ 255.4}

Mi-au fost prezentate deschis lucrurile care se petreceau în ... [sanatoriu]. Un glas mi-a spus: „Urmează-mă și îți voi arăta păcatele care sunt practicate de către cei care se află în poziții de răspundere". Am mers prin camere și te-am văzut pe tine, un străjer pe zidurile Sionului, într-o atitudine foarte intimă față de soția altui bărbat, trădând astfel adevărurile sacre și răstignind din nou pe Domnul tău. Ai fost tu conștient că acolo se afla un Veghetor, Cel Sfânt, care vede faptele tale rele și aude cuvintele tale, și că acestea sunt înregistrate în cărțile cerului? — Manuscript Releases 8:315-317. {AÎ 256.1}

Familia Brown

Îngerul lui Dumnezeu mi-a spus: „Urmează-mă!". Se părea că mă aflam într-o cameră dintr-o clădire rudimentară, în care erau mai mulți tineri care jucau cărți. Se părea că erau foarte concentrați asupra distracției în care erau prinși și erau atât de ocupați, încât nu au observat că cineva a intrat pe ușă. Erau acolo și fete care se uitau la cei care jucau, iar cuvintele care se rosteau nu erau dintre cele mai potrivite. Spiritul și atmosfera care se făceau vădit simțite în acea încăpere nu erau din cele care să purifice și să înalțe mintea și să înnobileze caracterul.... {AÎ 256.2}

Am întrebat: „Cine sunt aceștia și ce reprezintă această scenă?" {AÎ 256.3}

Mi s-a spus: „Așteaptă!"... {AÎ 256.4}

Am mai văzut și altceva. Ingerarea lichidului otrăvitor și cuvintele și faptele făcute sub influența acestuia erau generatoare de orice altceva, în afară de gânduri serioase, clarviziune în afaceri, moravuri curate și înnobilarea participanților.... {AÎ 257.1}

Am întrebat din nou: „Cine sunt aceștia?" {AÎ 257.2}

A sosit și răspunsul: „O parte din familia pe care o vizitezi. Vrăjmașul sufletelor, marele dușman al lui Dumnezeu și al omului, căpetenia dregătoriilor și puterilor și conducătorul întunericului acestei lumi prezidează aici în seara aceasta. Satana și îngerii lui ispitesc continuu aceste suflete sărmane spre propria lor ruină." — Selected Messages 3:41, 42. {AÎ 257.3}

N. D. Faulkhead și semnul secret

Fratele Faulkhead a cerut să mă vadă. Cazul său îmi era pe suflet. I-am spus că am o solie pentru el și soția lui, și pentru care m-am pregătit de câteva ori să le-o trimit, însă Duhul Domnului m-a oprit să fac acest lucru. I-am cerut să stabilim o dată când îi pot vedea. El mi-a răspuns: „Sunt bucuros că nu mi-ai trimis o comunicare scrisă; prefer să aud solia de pe buzele tale; dacă ar fi venit la mine altfel, nu cred că mi-ar fi folosit la ceva".

Apoi el a întrebat: „De ce nu îmi spui solia acum?" I-am spus: „Vrei să rămâi ca s-o auzi?" Mi-a răspuns că da. {AÎ 257.4}

Eram foarte obosită, căci participasem la încheierea școlii în acea zi; însă m-am ridicat din patul unde stătusem întinsă și i-am citit timp de trei ore. Inima lui a fost înduioșată, lacrimile au început să-i apară în ochi, iar când am terminat de citit, el a spus: „Accept fiecare cuvânt; totul mi se potrivește". O mare parte din ceea ce am citit era legat de biroul Echo și administrarea lui de la începuturi. Domnul îmi descoperise de asemenea legătura fratelui Faulkhead cu francmasonii și mi-a spus clar că, dacă el nu va întrerupe orice legătură cu aceste organizații, își va pierde sufletul. {AÎ 257.5}

El a spus: „Accept lumina pe care Domnul mi-a trimis-o prin tine. Voi acționa în conformitate cu aceasta. Sunt membru în cinci loje și alte trei loje sunt acum sub controlul meu. Eu le fac toate afacerile. Acum nu voi mai participa la întâlnirile lor și îmi voi încheia relațiile cu ei cât de repede cu putință". I-am repetat cuvintele pe care mi le-a spus călăuza mea cu privire la aceste organizații. Datorită unui anumit semn pe care mi-l făcuse călăuza mea, am spus: „Nu îți pot spune tot ceea ce mi-a fost arătat." {AÎ 258.1}

Fratele Faulkhead i-a spus fratelui Daniells și altora că eu făcusem semnul special, cunoscut doar de cei din ordinul superior al masonilor, în care tocmai intrase. El a spus că eu nu cunoșteam acest semn și că nu fusesem conștientă când am făcut acest semn către el. Aceasta a constituit pentru el o dovadă specială că Domnul lucra prin mine pentru a-i salva sufletul. — Manuscript Releases 5:148, 149. {AÎ 258.2}

Prezențe îngerești când Ellen White era trează

Când m-am trezit și m-am uitat pe fereastră, am văzut doi nori albi. Apoi am adormit din nou; și în visul meu mi-au fost spuse aceste cuvinte: „Uită-te la acești nori. Niște nori exact ca aceștia au fost cei care au învăluit oastea cerească ce a proclamat nașterea Mântuitorului înaintea păstorilor”. M-am trezit și m-am uitat din nou pe fereastra vagonului și se vedeau acum doi nori mari, albi, așa de albi ca zăpada. Erau doi nori distincți, deosebiți unul de altul, însă se apropiau și se atingeau unul de altul și pentru o clipă parcă s-au suprapus; apoi s-au despărțit iarăși și au rămas separați, ca mai înainte. Ei nu au dispărut și au fost vizibili pe tot parcursul acelei dimineți. La ora 12, am schimbat trenul și nu am mai văzut norii. {AÎ 258.3}

Pe parcursul zilei am fost profund impresionată la gândul că îngerii lui Dumnezeu, învăluiți în acești nori, mergeau înaintea noastră; că ne puteam bucura de protecția lor și, de asemenea, de asigurarea că vom vedea mântuirea lui Dumnezeu în adunările ce urmau să aibă loc la Brisbane. Iar acum, când adunările au luat sfârșit, iar noi am fost martori la interesul deosebit manifestat de oameni, eu sunt mai sigură ca oricând că îngeri din ceruri erau învăluiți în acei nori — îngeri care au fost trimiși din curțile de sus ca să miște inimile oamenilor și să țină în frâu pe cei care uneori își fac loc în adunările noastre în corturi și prin care mințile oamenilor sunt distrase de la înțelegerea adevărurilor vitale, care sunt zilnic prezentate. {AÎ 259.1}

În cadrul acestei adunări, mii de oameni au auzit invitația Evangheliei și au ascultat adevăruri pe care nu le mai auziseră niciodată înainte. Pe parcursul întregii întâlniri, nu a existat nici o împotrivire trufașă sau certuri din partea unora ale căror inimi se împotriveau Legii lui Dumnezeu. Și nicăieri, în acel oraș, nu am auzit de vreo împotrivire publică. A fost o experiență neobișnuită; și noi credem că îngerii lui Dumnezeu au fost prezenți pentru a îndepărta puterile întunericului. — The Review and Herald, 21 martie, 1899. {AÎ 259.2} Sufeream de reumatism în partea dreaptă și nu puteam să mă odihnesc din cauza durerilor. Mă întorceam de pe o parte pe cealaltă, încercând să scap de durere. Aveam o durere de inimă, care îmi prevestea ceva ce nu era bine pentru mine. În cele din urmă, am adormit. {AÎ 260.1}

Pe la nouă și jumătate, am încercat să mă întorc și, pe când făceam acest lucru, am devenit conștientă că nu mai aveam deloc dureri. Pe când mă întorceam de pe o parte pe alta și îmi mișcam mâinile, am simțit o lejeritate extraordinară și o ușurință pe care nu le pot descrie. Camera era plină de o lumină, dintre cele mai frumoase și plăcute, o lumină ca de azur și se părea că mă aflu în brațele ființelor cerești. {AÎ 260.2}

Am avut parte de această lumină deosebită și în trecut, în vremuri de binecuvântare specială, însă de data aceasta era mai distinctă, mai impresionantă, și am simțit o pace atât de deosebită, atât de deplină și de îmbelșugată, pe care nici un fel de cuvinte nu o pot reda. M-am ridicat în poziție șezândă și am văzut că eram înconjurată de un nor strălucitor, alb ca zăpada, care pe margini avea nuanțe de roz. Cea mai duioasă și dulce muzică umplea văzduhul și eu am recunoscut acea muzică drept cântul îngerilor. Atunci un glas mi-a spus: „Nu te teme; Eu sunt Mântuitorul tău. Îngerii sfinți sunt peste tot în jurul tău.” — Testimonies for the Church 9:65, 66. {AÎ 260.3}

Capitolul 20 – Lucrarea îngerilor în Criza Finală

Vor apărea îngeri buni și răi

Unelte satanice cu chip uman vor lua parte în ultimul mare conflict pentru a se împotrivi clădirii Împărăției lui Dumnezeu. Și îngeri cerești cu înfățișare umană se vor afla pe câmpul de acțiune. Cele două părți aflate în opoziție vor continua să existe până la încheierea ultimului mare capitol din istoria acestei lumi. — The Review and Herald, 5 august, 1909. {AÎ 261.1}

Satana va folosi toate ocaziile pentru a-i determina pe oameni să nu mai fie credincioși lui Dumnezeu. El și îngerii lui răi, care au căzut împreună cu el, vor apărea pe pământ ca oameni, căutând să înșele. Și îngerii lui Dumnezeu vor apărea sub înfățișare de oameni și vor folosi toate mijloacele de care dispun pentru a înfrânge planurile vrăjmașului. Noi avem partea noastră de făcut. — Manuscript Releases 8:399. {AÎ 261.2}

Satana concentrează toate forțele sale în asaltul final, în conflictul care se apropie, iar rezistența aceluia care este urmaș al lui Hristos este solicitată la maximum. Uneori se pare că trebuie să cedeze. Dar un cuvânt rostit prin rugăciune către Domnul Isus merge ca o săgeată la tronul lui Dumnezeu și îngeri ai lui Dumnezeu sunt trimiși pe câmpul de luptă. Planul este dejucat. — In Heavenly Places, 297. {AÎ 261.3}

În perioada de încheiere a istoriei acestui pământ, Domnul va lucra cu putere mare în favoarea acelora care stau neclintiți de partea binelui.... Îngeri care excelează în tărie îi vor apăra. — Prophets and Kings, 513. {AÎ 261.4}

Lucrarea îngerilor răi prin spiritism

Satana s-a pregătit de mult pentru efortul său final pentru înșelarea lumii.... Încetul cu încetul, el și-a pregătit calea pentru capodopera înșelăciunii sale prin dezvoltarea spiritismului. El nu și-a împlinit încă pe deplin planurile sale; dar acest apogeu se va petrece la încheierea timpului.... Cu excepția acelora care sunt ținuți prin puterea lui Dumnezeu, prin credința în Cuvântul Său, întreaga lume va fi prinsă în amăgirile lui. — The Great Controversy, 561, 562. {AÎ 262.1}

Spiritismul reprezintă capodopera înșelăciunii. El constituie cea mai fascinantă amăgire a lui Satana, care a dobândit cel mai mare succes — una din acelea calculate pentru a prinde în cursă pe cei care și-au condus pe cei dragi lor la mormânt. Îngeri răi

apar sub înfățișarea celor dragi și relatează întâmplări legate de viețile lor și fac fapte pe care le-au făcut pe când erau în viață. În acest fel, ei îi determină pe oameni să creadă că prietenii lor morți sunt îngeri care plutesc deasupra lor și comunică cu ei. Acești îngeri răi, care pretind că sunt prietenii decedați, sunt priviți cu o anumită adorare și multe din cuvintele lor au pentru ei mai multă greutate decât Cuvântul lui Dumnezeu. — The Signs of the Times, 26 august, 1889. {AÎ 262.2}

Venirea Domnului va fi precedată de „lucrarea lui Satana cu toată puterea și semne și minuni înșelătoare și cu toate amăgirile nelegiuirii." Iar apostolul Ioan, descriind puterea de a face minuni, care se va manifesta în zilele din urmă, declară: „Săvârșea semne mari până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i le dăduse să le facă". Aici nu sunt prezise numai minciuni și înșelătorii. Oamenii sunt înșelați prin minunile pe care agenții lui Satana au putere să le facă, nu pe care pretind că le fac. — The Great Controversy, 553. {AÎ 262.3} Satana este un vrăjmaș viclean. Și nu este greu ca îngerii răi să ia înfățișarea atât a sfinților, cât și a păcătoșilor care au murit, și să facă aceste reprezentări să fie vizibile pentru ochii omenești. Aceste manifestări vor fi tot mai frecvente și vor avea un caracter tot mai izbitor pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului. — The Review and Herald, 1 aprilie, 1875. {AÎ 263.1}

El [Satana] are puterea de a aduce în fața oamenilor chipuri ale prietenilor lor decedați. Contrafacerea este desăvârșită; aspectul cunoscut, cuvintele, tonul vocii, sunt reproduse cu o acuratețe uimitoare.... {AÎ 263.2}

Mulți se vor afla față în față cu spirite de demoni care îi întruchipează pe cei dragi ai lor, rude sau prieteni, care rostesc cele mai periculoase erezii. Acești vizitatori vor atinge corzile cele mai sensibile ale sentimentelor noastre și vor face minuni pentru a-și susține pretențiile. Noi trebuie să fim pregătiți pentru a ne împotrivi lor cu ajutorul adevărului Bibliei și anume că morții nu știu nimic și că cei care apar astfel sunt duhuri de demoni. {AÎ 263.3}

„Ceasul încercării, care va veni peste toată lumea, ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ" este chiar înaintea noastră. Toți aceia a căror credință nu este întemeiată puternic pe Cuvântul lui Dumnezeu vor fi amăgiți și biruiți. — The Great Controversy, 552, 560. {AÎ 263.4}

Mesaje din partea duhurilor vor declara că Dumnezeu i-a trimis pentru a-i convinge de greșeala lor pe cei care resping duminica, susținând că legile țării ar trebui respectate

întocmai ca Legea lui Dumnezeu. Ei vor deplânge marea nelegiuire din lume și vor susține mărturia învățătorilor religioși, cum că starea de degradare morală este cauzată de desacralizarea duminicii. Mare va fi furia stârnită împotriva acelora care vor refuza să accepte mărturia lor. — The Great Controversy, 591. {AÎ 264.1}

Minuni la sfârșitul timpului

Înainte de încheierea timpului, el [Satana] va face minuni și mai mari. Pe măsură ce puterea lui se extinde, el va face minuni autentice. Scriptura spune: „El ... îi va amăgi pe cei care locuiesc pe pământ, prin acele semne pe care are putere să le facă", nu numai prin acelea ce pretinde că le face. Acest pasaj al Scripturii ne aduce în atenție ceva mai mult decât înșelăciune. — Testimonies for the Church 5:698. {AÎ 264.2}

Nu trebuie să fim înșelați. Curând vor avea loc scene uimitoare, al căror autor este Satana. Cuvântul lui Dumnezeu spune că Satana va face minuni. El îi va îmbolnăvi pe oameni, iar apoi, dintr-o dată, va îndepărta de la ei puterea lui satanică. Și aceștia vor fi priviți ca fiind vindecați. Aceste lucrări de aparente vindecări vor constitui un test pentru adventiștii de ziua a șaptea. — Selected Messages 2:53. {AÎ 264.3}

Unii vor fi ispitiți să considere că aceste minuni sunt de la Dumnezeu. În fața noastră vor fi vindecați bolnavi. În văzul nostru vor fi făcute minuni. Suntem noi pregătiți pentru încercarea care ne stă înainte atunci când minunile lui Satana vor lua o amploare și mai mare? Oare nu vor fi prinse în cursă și capturate multe suflete? Mintea multor oameni este pregătită să accepte aceste minuni înșelătoare datorită faptului că ei se îndepărtează de preceptele clare și de poruncile din Cuvântul lui Dumnezeu și dau atenție unor basme. Toți trebuie să căutăm să ne înarmăm acum pentru lupta în care ne vom angaja în curând. Credința în Cuvântul lui Dumnezeu, studiat cu rugăciune și pus în practică, va constitui scutul nostru față de puterea lui Satana și ne va face să ieșim biruitori prin sângele lui Hristos. — Testimonies for the Church 1:302. {AÎ 265.1}

Spiritele rele printre cei din rămășiță

Chipurile celor morți vor apărea prin amăgirile viclene ale lui Satana și mulți se vor atașa aceluia căruia îi place minciuna.... Chiar printre noi unii se vor întoarce de la credință și vor da atenție duhurilor înșelătoare și învățăturilor demonilor. — The Upward Look, 317. {AÎ 265.2}

Spiritiștii vor ajunge până acolo, încât se vor angaja în controverse cu predicatorii care predau adevărul. Dacă sunt respinși, ei îi vor provoca. Ei citează Scriptura, așa cum a făcut Satana în fața Domnului Hristos. „Dovediți toate lucrurile" spun ei. Însă pentru ei a

dovedi înseamnă a asculta raționamentele lor înșelătoare și a participa la reuniunile lor. Dar în adunările lor, îngerii întunericului iau forma unor prieteni morți și comunică cu ei ca îngeri de lumină. {AÎ 265.3}

Cei iubiți ai lor apar în veșminte de lumină și vor arăta ca atunci când au trăit pe pământ. Ei îi vor învăța și vor discuta cu ei. Și mulți vor fi înșelați prin minunile înșelătoare ale puterii lui Satana. Unica siguranță pentru poporul lui Dumnezeu este de a-și cunoaște foarte bine Biblia și a cunoaște învățăturile noastre despre starea celor morți. — The Signs of the Times, 12 aprilie, 1883. {AÎ 265.4}

Îngeri răi, deghizați în credincioși, vor lucra în rândurile noastre pentru a introduce un puternic spirit de necredință. Nu lăsați ca acest lucru să vă descurajeze, ci veniți cu o inimă credincioasă în ajutorul Domnului, împotriva puterilor agenților satanici. Aceste puteri ale răului se vor întâlni în adunările noastre, nu pentru a primi o binecuvântare, ci pentru a contracara influența Duhului lui Dumnezeu.... {AÎ 266.1}

Nu trebuie să susținem niciodată cuvintele pe care buze omenești le pot rosti pentru a susține îngerii cei răi în lucrarea lor, ci noi trebuie să repetăm cuvintele lui Hristos. Domnul Hristos a fost Instructorul acestor îngeri înainte ca ei să decadă din starea lor înaltă. — Selected Messages 3:410. {AÎ 266.2}

Satana și îngerii lui vor apărea pe acest pământ ca oameni și se vor amesteca printre aceia despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Unii se vor îndepărta de la credință, dând atenție duhurilor înșelătoare și învățăturilor demonilor”. — Manuscript Releases 8:345. {AÎ 266.3}

Când se va scoate la iveală ceea ce sunt în realitate aceste înșelătorii spiritiste — lucrările tainice ale duhurilor rele, — aceia care au luat parte la ele vor fi ca niște oameni care și-au pierdut mințile. — Manuscript Releases 8:345. {AÎ 266.4}

Am văzut pe cei din poporul nostru foarte întristați, plângând și rugându-se, făcând apel la făgăduințele cele sigure ale lui Dumnezeu, în timp ce cei nelegiuiți erau pretutindeni în jurul nostru, batjocorindu-ne și amenințându-ne că ne vor distruge. Ei au luat în derâdere slăbiciunea noastră, și-au bătut joc de noi, pentru că suntem puțini la număr, și ne-au înțepat cu cuvinte calculate astfel ca să taie adânc. Ne-au acuzat că luăm o poziție independentă față de restul lumii. Ne-au întrerupt resursele, astfel ca să nu putem cumpăra sau vinde și au făcut aluzie la sărăcia mizerabilă și starea jalnică în care ne aflăm. Ei nu puteau înțelege cum putem trăi în afara lumii; noi eram dependenți de lume și trebuia ori să cedăm obiceiurilor, practicilor și legilor lumii, ori să ieșim din ea. Dacă noi

eram singurul popor din lume care avea parte de favoarea Domnului, atunci aparențele ne erau îngrozitor de potrivnice. {AÎ 266.5}

Ei susțineau că au adevărul, că fac minuni, că îngeri din ceruri au vorbit cu ei, că semne și minuni au fost făcute cu putere mare în mijlocul lor și că acesta era Mileniul pe care îl așteptaseră atât de mult. Întreaga lume a fost convertită și atrasă de partea legii duminicale, iar acest popor mic și slab sfida legile țării și legile lui Dumnezeu și susținea că este singurul drept de pe pământ. — Maranatha 209. {AÎ 267.1} **Îngerii vor face lucrarea pe care oamenii au neglijat-o**

Când puterea divină este îmbinată cu efortul omenesc, lucrarea se va răspândi precum focul în miriște. Dumnezeu va folosi agenți a căror origine nu poate fi cunoscută de oameni; îngerii vor îndeplini o lucrare pentru care, dacă ar fi îndeplinit-o, oamenii ar fi binecuvântați, dacă nu ar fi neglijat cerințele lui Dumnezeu. — The Review and Herald, 15 decembrie, 1885. {AÎ 267.2}

Îngerii vor împlini nevoile poporului lui Dumnezeu

I-am văzut pe sfinți părăsind orașele și satele, asociindu-se în grupe și trăind în cele mai retrase locuri. Îngerii le aduceau mâncare și apă, în timp ce nelegiuiții sufereau de foame și sete. — Early Writings, 282. {AÎ 268.1}

În timpul de strâmtorare chiar dinaintea revenirii lui Hristos, cei neprihăniți vor fi păstrați prin lucrarea de slujire a îngerilor cerești; însă pentru cel care calcă Legea lui Dumnezeu nu va fi nici o siguranță. Îngerii nu vor putea apăra atunci pe cei care desconsideră chiar și numai unul din preceptele divine. — Patriarchs and Prophets, 256. {AÎ 268.2}

În timpul de strâmtorare — strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile — cei aleși ai Săi vor rămâne neclintiți. Satana împreună cu toate oștile sale rele nu pot nimici nici pe cel mai slab dintre sfinții lui Dumnezeu. Îngeri care excelează în putere îi vor apăra, iar Iehova li Se va descoperi ca „Dumnezeul dumnezeilor”, în stare să-i salveze pe deplin pe aceia care și-au pus nădejdea în El. — Prophets and Kings, 513. {AÎ 268.3}

Personificările lui Satana

În acest veac, Antihrist va apărea ca adevăratul Hristos și atunci Legea lui Dumnezeu va fi cu totul eliminată de către națiunile lumii noastre. Răzvrătirea împotriva Legii celei sfinte a lui Dumnezeu va fi coaptă pe deplin. Însă adevăratul conducător al acestei răzvrătiri este Satana, înveșmântat într-un înger de lumină. Oamenii vor fi înșelați și îl

vor înălța pe el în locul lui Dumnezeu și îl vor diviniza. Cel Atotputernic va interveni, iar pentru bisericile care se vor uni în preamărirea lui Satana se va da sentința: „Tocmai de aceea, într-o singură zi, vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul, Dumnezeu, care a judecat-o, este tare”. — Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 62. {AÎ 268.4}

Deghizat într-un înger de lumină, el [Satana] va cutreiera pământul ca un făcător de minuni. Într-un limbaj ales, el va prezenta sentimente înalte. Se vor rosti cuvinte frumoase despre el și se vor face fapte bune. Domnul Hristos va fi întruchipat de el în persoană, însă într-un anumit punct se va putea face o distincție clară. Satana îi va îndepărta pe oameni de la Legea lui Dumnezeu. Dacă nu se va ține cont de acest lucru, atât de bine va fi contrafăcută neprihănirea, încât el va înșela, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși.

Capete încoronate, președinți, conducători din locuri înalte se vor pleca înaintea teoriilor lui mincinoase. — The Review and Herald, 17 august, 1897. {AÎ 269.1}

Este cu neputință a se reda măcar în parte ceva din experiența pe care poporul lui Dumnezeu o va trăi pe pământ atunci când se vor amesteca slava cerească cu repetarea persecuțiilor din trecut. Ei vor umbla în lumina care pornește de la tronul lui Dumnezeu. Prin intermediul îngerilor va exista o comunicare continuă între cer și pământ. Iar Satana, înconjurat de îngerii cei răi și pretinzând că este Dumnezeu, va face minuni de tot felul pentru a înșela, dacă va fi cu putință, chiar pe cei aleși. Poporul lui Dumnezeu nu își va găsi siguranța în facerea de minuni, căci Satana va contraface minunile care vor fi făcute. — Testimonies for the Church 9:16. {AÎ 269.2}

Satana își pregătește înșelăciunile astfel ca, în ultima sa campanie împotriva poporului lui Dumnezeu, ei să nu-și dea seama că este el. „Căci nu este de mirare că Satana însuși se transformă într-un înger de lumină”.... Satana își va folosi la maximum puterea sa de a hărțui, ispiti și induce în eroare pe poporul lui Dumnezeu. — The Review and Herald, 13 mai, 1862. {AÎ 270.1}

Satana ... va veni dându-se drept Isus Hristos, făcând minuni grozave; iar oamenii se vor pleca la pământ și i se vor închina ca lui Isus Hristos. Ni se va porunci să ne închinăm acestei ființe, pe care lumea o va preamări ca pe Hristos. Ce vom face? Spuneți-le că Hristos ne-a avertizat împotriva acestui vrăjmaș, care este cel mai mare dușman al omului și totuși se pretinde a fi Dumnezeu. — The Review and Herald, 18 decembrie, 1888. {AÎ 270.2}

Va veni timpul când Satana va face minuni chiar în văzul nostru, pretinzând că el este Hristos; iar dacă picioarele voastre nu sunt puternic întemeiate pe adevăr și pe Dumnezeu, atunci veți fi doborâți de pe temelia voastră. — The Review and Herald, 3 aprilie, 1888. {AÎ 270.3}

În timpul din urmă, el [Satana] va apărea astfel încât să-i facă pe oameni să creadă că el este Hristos, care a venit a doua oară în lume. El se va transforma cu adevărat într-un înger de lumină. Însă în timp ce va avea înfățișarea lui Hristos în orice detaliu, atât cât pot permite aparențele, el nu-i va înșela decât pe cei care ... caută să se împotrivească adevărului. — Testimonies for the Church 5:698. {AÎ 270.4}

Îngerii răi stârnesc persecuția

Satana lucrează în culise, ca să ațâțe puterile demonice ale confederației sale împotriva celor drepți. El îmbibă uneltele omenești cu însușirile lui. Îngeri răi, în asociere cu oameni răi, vor depune eforturi pentru a hărțui, persecuta și distruge. — The Upward Look, 262. {AÎ 270.5}

O dată cu fiecare respingere a adevărului, mintea oamenilor va deveni tot mai întunecată, inimile lor tot mai încăpățânate, până când vor ajunge la o împietrire necredincioasă. În ciuda avertizărilor date de Dumnezeu, ei vor continua să calce în picioare unul din preceptele decalogului până când vor fi conduși să-i persecute pe cei care le țin ca fiind sacre. Hristos este sfidat prin disprețul asupra Cuvântului și poporului Său. Pe măsură ce învățăturile spiritismului sunt acceptate de către biserici, restricțiile impuse asupra inimii firești sunt îndepărtate, iar religia va deveni ca o mantie care să acopere cele mai josnice nelegiuiri. Credința în manifestările spiritiste va deschide ușa duhurilor înșelătoare și a învățăturilor demonilor și astfel influența îngerilor răi va fi resimțită în biserici. — The Great Controversy, 603, 604. {AÎ 271.1}

Scenele trădării, respingerii și răstignirii lui Hristos au fost și vor fi reconstituite la o scară imensă. Oamenii vor fi umpluți cu trăsăturile lui Satana. Amăgirile arhivrăjmașului lui Dumnezeu și al omului vor avea o mare putere. — Selected Messages 3:415. {AÎ 271.2}

Un spirit demonic îi ia în stăpânire pe oamenii din lumea noastră.... Inteligența demonică ... va zdrobi și distruge pe omul făcut după asemănarea divină, deoarece ... [omul] nu poate stăpâni conștiința fratelui său și nu-l poate face să fie necredincios față de Legea cea sfântă a lui Dumnezeu. — The Upward Look, 285. {AÎ 271.3}

În timp ce sfinții părăseau orașele și satele, ei erau urmăriți de cei nelegiuiți, care căutau să-i ucidă. Însă săbiile care au fost ridicate pentru a-i omorî pe cei din poporul lui Dumnezeu s-au rupt și au căzut tot așa de neputincioase ca un pai. Îngerii lui Dumnezeu îi apărau pe sfinți. — Early Writings, 284, 285. {AÎ 272.1}

În ziua cumplitei încercări, El [Hristos] va spune: „Du-te, poporul meu, intră în odăile tale și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe până va trece mânia”. Ce sunt odăile în care trebuie să se ascundă ei? Protecția lui Hristos și a sfinților îngeri. Poporul lui Dumnezeu nu se află în acest moment tot în același loc. Ei sunt adunați în grupuri diferite și în toate părțile lumii. — Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists, 158. {AÎ 272.2}

În scenele care au loc la încheierea istoriei acestui pământ, când furia ia în stăpânire orice element de pe pământ, Domnul ne cere o vigilență care nu cunoaște tihnă. Însă noi nu suntem lăsați să luptăm singuri. În mijlocul pericolelor crescânde la tot pasul, cei care umblă umili înaintea Domnului, fără să se încreadă în propria lor înțelepciune, vor avea pe îngeri ca ajutoarele și protectorii lor. În vremuri deosebit de primejdioase, ei vor cunoaște puterea grijii protectoare a lui Dumnezeu. — The Review and Herald, 25 aprilie, 1907. {AÎ 272.3}

În timpul nopții, mi-a trecut pe dinainte o scenă foarte impresionantă. Se părea că este o mare confuzie și confruntare de armate. Un sol al Domnului s-a așezat în fața mea și mia spus: „Adună-i pe cei din casa ta. Eu te voi conduce; urmează-mă”. M-a condus printr-o trecătoare întunecoasă, printr-o pădure și apoi prin crăpăturile munților și mi-a spus: „Aici ești în siguranță”. Au mai fost și alții conduși spre acest loc retras. Mesagerul ceresc a spus: „Timpul strâmtorării a venit ca un hoț noaptea, așa cum Domnul v-a avertizat că va veni”.
— Maranatha, 270. {AÎ 272.4}

Personificarea lui Satana după încheierea timpului de har

Mânia lui Satana crește pe măsură ce timpul lui se scurtează, iar lucrarea lui de amăgire și distrugere își atinge apogeul în timpul de strâmtorare. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a luat sfârșit. Lumea a respins harul Său, a disprețuit iubirea Sa și a călcat în picioare Legea Sa. Cei nelegiuiți au trecut de limita harului pentru ei și Domnul și-a retras protecția, lăsându-i la bunul plac al conducătorului pe care și l-au ales.... {AÎ 273.1}

Ca un ultim act în marea dramă a înșelăciunii, Satana însuși va încerca să se dea drept Hristos. Biserica a mărturisit mult timp că așteaptă venirea Mântuitorului, ca împlinire a speranțelor ei. Acum, marele amăgitor va face să pară ca și când Hristos ar fi venit. În diferite părți ale pământului, Satana se va arăta printre oameni, ca o ființă maiestuoasă, de o strălucire uimitoare, care seamănă cu descrierea Fiului lui Dumnezeu, dată de Ioan în Apocalipsa. Slava care îl înconjoară nu este întrecută de nimic din ceea ce ochii muritori au privit până acum. Strigătul de triumf răsună în văzduh: „A venit Hristos! A venit Hristos!” {AÎ 273.2}

Oamenii se pleacă în adorare înaintea lui, în timp ce el își ridică mâinile și rostește o binecuvântare asupra lor, așa cum îi binecuvânta Hristos pe ucenicii Săi când a fost pe pământ. Glasul lui este duios și supus, melodios. Pe un ton blând și milos, el prezintă câteva din aceleași adevăruri pline de har, pe care le-a rostit Hristos; el vindecă bolnavii din popor, iar apoi, în rolul de Hristos pe care și l-a asumat, el pretinde că a schimbat Sabatul în duminică și poruncește tuturor să sfințească ziua pe care el a binecuvântat-o. El declară că cei care continuă să țină ziua a șaptea îi hulesc numele prin faptul că refuză să asculte de îngerii săi, trimiși la ei cu lumină și adevăr. Aceasta este înșelăciunea cea puternică, aproape copleșitoare. — The Spirit of Prophecy 4:441, 442. {AÎ 273.3}

Satana vede că este pe punctul de a pierde. El nu poate induce în eroare întreaga lume. El face un ultim efort disperat de a-i înfrânge pe cei credincioși prin înșelăciune. Face acest lucru, dându-se drept Hristos. El se îmbracă în haine împărătești, exact ca cele descrise cu atâta acuratețe în viziunea lui Ioan. El are puterea să facă aceasta. Se va înfățișa înaintea urmașilor săi, pe care i-a amăgit, a lumii creștine, care nu a primit dragostea adevărului, ci și-a găsit plăcerea în nelegiuire ... ca Hristos care vine a doua oară. {AÎ 274.1}

El se proclamă Hristos și este crezut ca fiind Hristos, o ființă frumoasă, maiestuoasă, îmbrăcată în măreție, cu o voce dulce și cuvinte plăcute, cu o slavă de neîntrecut de nimic din ceea ce ochii lor au privit până acum. Atunci urmașii lui amăgiți, înșelați, scot un strigăt de biruință: „Hristos a venit a doua oară! Hristos a venit! El și-a ridicat mâinile spre a ne binecuvânta, exact așa cum a făcut când a fost pe pământ”.... {AÎ 274.2}

Sfinții privesc cu uimire. Vor fi și ei amăgiți? Se vor închina ei lui Satana? Îngerii lui Dumnezeu sunt în jurul lor. Se aude o voce clară, hotărâtă, melodioasă: „Priviți în sus”. {AÎ 274.3}

Cei care se roagă au un singur obiectiv — salvarea finală și veșnică a sufletelor lor. Acest obiectiv a fost înaintea lor continuu — viața nemuritoare a fost promisă celor care

vor răbda până la sfârșit. Oh, cât de serioase și arzătoare au fost dorințele lor. În atenție au fost judecata și veșnicia. Ochii lor au fost fixați prin credință asupra tronului strălucitor, în fața căruia vor sta cei îmbrăcați în haine albe. Acest lucru i-a făcut să nu-și îngăduie să păcătuiască.... {AÎ 275.1}

Încă un efort și este pus în acțiune ultimul plan al lui Satana. El aude strigătul neîncetat ca Hristos să vină și să-i elibereze. Această ultimă strategie este de a se da drept Hristos și de a-i face să creadă că rugăciunile lor au fost ascultate. — Last Day Events, 164, 165. {AÎ 275.2}

Îngerii și decretul universal de moarte

Dacă oamenii ar putea vedea cu ochi cerești, ei ar zări grupuri de îngeri care excelează în putere, poposind în jurul acelora care au ținut cuvântul răbdării lui Hristos. Cu duioșie și milă, îngerii au fost martori la necazurile lor și le-au auzit rugăciunile. Ei așteaptă cuvântul Comandantului lor pentru a-i smulge din primejdia în care se află. Însă mai trebuie să aștepte puțin. Poporul lui Dumnezeu trebuie să bea paharul și să fie botezați cu botezul. Chiar această întârziere, atât de chinuitoare pentru ei, este cel mai bun răspuns la cererile lor. În timp ce se străduiesc să aștepte cu încredere să intervină Domnul lor, ei sunt călăuziți să dea dovadă de credință, nădejde și răbdare, de care au dat dovadă prea puțin în timpul experienței lor religioase.... {AÎ 275.3}

Santinelele cerești, credincioase misiunii lor, continuă să vegheze. Deși printr-un decret general a fost fixat un timp când vor fi omorâți păzitorii poruncii, în unele cazuri, vrăjmașii lor vor anticipa decretul și, înainte de timpul specificat, vor încerca să le ia viața. Însă nimeni nu va putea trece de apărătorii cei puternici care staționează în jurul fiecărui suflet credincios. — The Great Controversy, 630, 631. {AÎ 275.4}

Dumnezeu intervine în timp ce nelegiuiții încearcă să omoare pe poporul Său

Poporul lui Dumnezeu — unii în celulele închisorilor, alții ascunși în locuri retrase în păduri și munți — se roagă încă pentru ocrotire divină, în timp ce în toate părțile, legiuni de oameni înarmați, mânați de oștile de îngeri răi, se pregătesc pentru lucrarea de ucidere. Acum este ceasul încordării extreme, când Dumnezeul lui Israel va interveni pentru eliberarea celor aleși ai Săi.... {AÎ 276.1}

La miezul nopții, Dumnezeu Își va arăta puterea pentru eliberarea poporului Său. Soarele se arată, strălucind în toată puterea lui. Semne și minuni urmează într-o succesiune rapidă. Nelegiuiții privesc cu groază și cu uimire această scenă, în timp ce

neprihăniții privesc cu bucurie solemnă semnul eliberării lor.... Nori întunecoși și grei se ridică și se lovesc unul de altul. În mijlocul cerurilor înfuriate este un spațiu curat, de o slavă de nedescris, de unde se aude glasul lui Dumnezeu.... {AÎ 276.2}

Glasul acela zguduie cerul și pământul. Urmează un cutremur puternic, atât de puternic și mare, cum n-a fost de când sunt oamenii pe pământ. Firmamentul pare că se deschide și se închide. Munții tremură ca o trestie bătută de vânt, iar stânci colțuroase sunt prăvălite peste tot. Se aude vuietul unei furtuni care se apropie. Marea este lovită cu furie. Se aude urletul furtunii ca glasul demonilor într-o lucrare de distrugere. Pământul întreg se ridică și se coboară ca valurile mării. Suprafața lui se crapă. Chiar temeliile par că se zguduie. Lanțuri de munți se prăbușesc. Insulele locuite dispar.... {AÎ 276.3}

Fulgerele înspăimântătoare coboară din cer, învăluind pământul într-o flacără de foc. Deasupra vuietului înspăimântător al tunetului, glasuri tainice și îngrozitoare declară soarta celor nelegiuiți. Cei care cu puțin mai înainte fuseseră atât de nepăsători, atât de îndrăzneți și provocatori, atât de încântați de cruzimea lor față de poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu sunt acum copleșiți de consternare și tremură de frică. Vaietele lor se aud mai presus de vuietul naturii dezlănțuite. Demonii recunosc dumnezeirea lui Hristos și tremură înaintea puterii Sale, în timp ce oamenii strigă după milă și se târăsc într-o spaimă jalnică. — The Great Controversy, 635-638. {AÎ 277.1}

A doua venire a lui Hristos

Hristos vine cu putere și slavă mare. El vine cu propria Lui slavă și cu slava Tatălui. El vine împreună cu toți îngerii Săi cei sfinți. În timp ce lumea este scufundată în întuneric, în fiecare loc unde sunt sfinții este lumină. Ei vor avea parte cei dintâi de lumina celei dea doua veniri. — Parabolele Domnului Hristos, 420. {AÎ 277.2}

Curând, ochii noștri au fost atrași spre răsărit, unde apăruse un mic nor negru, cam cât o jumătate de palmă, despre care am știut cu toții că este semnul Fiului omului. Într-o liniște solemnă, priveam cu toții cu ochii pironiți spre nor, pe măsură ce acesta se apropia tot mai mult și devenea tot mai luminos, mai glorios și tot mai glorios, până când a ajuns un mare nor alb. Partea de jos părea ca de foc; deasupra norului era un curcubeu, iar împrejurul lui zeci de mii de îngeri, care cântau o cântare minunată; iar pe nor stătea Fiul omului. — Testimonies for the Church 1:60. {AÎ 277.3}

Nici o limbă omenească nu poate descrie scenele celei de-a doua veniri a Fiului omului pe norii cerului.... El va veni îmbrăcat într-un veșmânt de lumină, pe care Îl poartă din zilele veșniciei. — The Review and Herald, 5 septembrie, 1899. {AÎ 278.1}

Un alai de îngeri sfinți, cu coroanele lor strălucitoare, splendide, pe capetele lor, L-au escortat în drumul Lui. — Spiritual Gifts 1:206, 207. {AÎ 278.2}

În timp ce pământul se clatină, fulgerele luminează, iar tunetele bubuie, glasul Fiului omului îi cheamă pe sfinții adormiți. El privește mormintele drepților; apoi, ridicând mâinile către cer, strigă: „Treziți-vă, treziți-vă, voi care dormiți în țărână și sculați-vă!”... {AÎ 278.3}

Toți ies din mormintele lor cu aceeași statură cu care au intrat în mormânt. Adam, care se găsește în mulțimea celor înviați, are o înălțime falnică și o statură maiestuoasă, cu puțin mai prejos decât Fiul lui Dumnezeu. El prezintă un contrast vădit față de oamenii din ultimele generații; în această privință, se vede marea degenerare a neamului omenesc. Dar toți înviază cu prospețimea și vigoarea tinereții veșnice.... Chipul muritor, lipsit de frumusețe, odinioară mânjit de păcat, devine desăvârșit și nemuritor. Toate defectele și diformitățile sunt lăsate în mormânt. — The Great Controversy, 644, 645. {AÎ 278.4}

El [Hristos] a murit pentru noi, a înviat pentru noi, pentru ca noi să putem ieși afară din mormânt în compania slăvită a îngerilor cerului, spre a ne întâlni cu cei dragi ai noștri și a le recunoaște fețele, căci asemănarea cu Hristos nu le anulează particularitățile, ci le transformă după chipul Său slăvit. Fiecare sfânt care a avut o familie aici îi va recunoaște pe ai săi acolo. — Selected Messages 3:316. {AÎ 279.1}

Cei neprihăniți în viață sunt schimbați „într-o clipă, într-o clipeală de ochi.” La glasul lui Dumnezeu, ei au fost proslăviți; acum, ei sunt făcuți nemuritori și împreună cu sfinții înviați sunt luați ca să-L întâmpine pe Domnul lor în văzduh. Îngerii „adună laolaltă pe cei aleși din cele patru vânturi, de la un capăt al cerurilor până la celălalt”. — The Great Controversy, 645. {AÎ 279.2}

Copilașii sunt duși de sfinții îngeri în brațele mamelor lor. — The Great Controversy, 645. {AÎ 279.3}

În timp ce pruncii ies afară nemuritori din paturile lor de țărână, ei își iau zborul de îndată în brațele mamelor lor. Ei se întâlnesc iarăși pentru a nu se mai despărți niciodată. Însă mulți dintre micuți nu au mame acolo. Așteptăm în zadar să auzim cântecele de bucurie și biruință ale mamei. Îngerii iau pruncii fără mame și îi conduc la pomul vieții. — The Youth’s Instructor, 1 aprilie, 1858. {AÎ 279.4}

Prieteni despărțiți prin moarte sunt reuniți, pentru a nu se mai despărți niciodată și cu cântece de bucurie, se înalță către cetatea lui Dumnezeu. {AÎ 280.1}

De fiecare parte a carului de nori sunt aripi, iar dedesubtul acestuia sunt roți vii; și în timp ce carul se înalță tot mai sus, roțile strigă: „Sfânt!” iar aripile, în timp ce se mișcă, strigă: „Sfânt!” iar cortegiul de îngeri strigă: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic”. Iar cei mântuiți strigă „Aleluia!”, în timp ce carul se deplasează către Noul Ierusalim. — The Great Controversy, 645. {AÎ 280.2}

Toți am intrat în nor împreună și șapte zile am urcat către marea de cristal, când Isus a adus coroanele și, cu mâna Lui dreaptă, le-a așezat pe capetele noastre. El ne-a dat harpe de aur și laurii biruinței. — Early Writings, 16. {AÎ 280.3}

Sunt șiruri de îngeri de fiecare parte, și cei răscumpărați ai Domnului umblă printre heruvimi și serafimi. Hristos le spune bun-venit și le dă binecuvântarea: „Bine, rob bun și credincios: ... intră în bucuria stăpânului tău.” — The S.D.A. Bible Commentary 6:1093. {AÎ 280.4}

Satana și îngerii lui răi, legați pe acest pământ

Pământul întreg pare ca o pustie dezolantă. Ruinele orașelor și satelor distruse de cutremurul de pământ, copacii dezrădăcinați, stâncile colțuroase, aruncate de mare sau smulse din pământ, sunt împrăștiate pe suprafața acestuia, în timp ce caverne uriașe desemnează locul de unde munții au fost smulși de pe temeliile lor. Aici va fi căminul lui Satana și a îngerilor lui timp de o mie de ani. Aici el va fi legat, ca să cutreiere în lung și în lat pe suprafața strivită a pământului și să vadă efectele răzvrătirii sale împotriva Legii lui Dumnezeu. Timp de o mie de ani, se poate bucura de fructul blestemului pe care el l-a adus. Îngrădit a sta doar pe pământ, el nu va avea privilegiul de a călători pe alte planete, ca să încerce să-i ispitească pe cei care nu au căzut. — The Spirit of Prophecy 4:474, 475. {AÎ 280.5}

Prin propriul său mod de acțiune, Satana a făurit un lanț cu care va fi legat.... Toate ființele necăzute sunt acum unite în ceea ce privește caracterul neschimbător al Legii lui Dumnezeu. Ei susțin guvernarea Aceluia care, pentru a răscumpăra pe păcătos, nu a cruțat pe propriul Său Fiu. Legea Lui s-a dovedit a fi fără greș. Stăpânirea Lui prezintă siguranță pentru totdeauna. — The Signs of the Times, 27 august, 1902. {AÎ 281.1}

Aici va fi căminul lui Satana și al îngerilor săi răi timp de o mie de ani. Îngrădit pe pământ, el nu va avea acces la alte lumi, ca să ispitească și să hărțuiască pe cei care nu au căzut niciodată. În acest sens este el legat. — The Great Controversy, 659. {AÎ 281.2}

Am auzit strigăte de biruință, pornind de la îngeri și de la sfinții mântuiți, care răsunau ca zece mii de instrumente muzicale, pentru că nu avea să mai fie nimeni chinuit sau

ispitit de Satana și pentru că locuitorii celorlalte lumi au fost eliberați de prezența și ispitirile lui. — Early Writings, 290. {AÎ 281.3}

Capitolul 21 – Lucrarea îngerilor în Veșnicia cea Măreață

Când ajungem în ceruri

Am văzut un număr foarte mare de îngeri aducând din cetate coroane minunate — o coroană pentru fiecare sfânt, cu numele lui scris pe ea. Când Isus a cerut să fie aduse coroanele, îngerii I le-au prezentat și, cu mâna Lui dreaptă, scumpul Isus a așezat coroanele pe capetele sfinților. În același fel, îngerii au adus harpele și Isus le-a prezentat, de asemenea, sfinților. Îngerii însărcinați cu aceasta au dat mai întâi tonul, iar apoi toate glasurile s-au unit în laudă plină de recunoștință și bucurie și fiecare mână atingea cu dibăcie corzile harpelor, răsunând astfel o muzică melodioasă, în acorduri desăvârșite și ample. Apoi, L-am văzut pe Isus conducând mulțimea răscumpărată spre poarta cetății. El a apucat poarta și a dat-o în lături în balamalele sale strălucitoare și a poruncit neamurilor care au păzit adevărul să intre. — Early Writings, 288. {AÎ 283.1}

De pe buzele Împăratului slavei, binecuvântarea va veni asupra urechilor lor ca cea mai dulce muzică: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii”. Astfel, cei mântuiți vor fi bineveniți în locașurile pe care Isus le pregătește pentru ei. Acolo ei nu vor mai fi disprețuiții pământului, ci aceia care, cu ajutor divin, și-au format caractere desăvârșite. Fiecare tendință spre păcat, fiecare nedesăvârșire a fost îndepărtată prin sângele lui Hristos; le este atribuită desăvârșirea și strălucirea slavei Sale, întrecând cu mult lumina soarelui în strălucirea lui de la miezul zilei. Iar frumusețea morală, desăvârșirea caracterului Său, strălucește prin ei, depășind cu mult, ca valoare, această splendoare exterioară. Ei sunt fără vină în fața marelui tron alb, împărtășind demnitatea și privilegiile îngerilor. — The Watchman, 31 martie, 1908. {AÎ 283.2}

Cei mântuiți se vor întâlni și îi vor recunoaște pe cei care i-au condus către Mântuitorul cel preaslăvit. Ce conversații binecuvântate au cu aceste suflete! „Am fost păcătos” se va spune, „fără Dumnezeu și fără nădejde în lume, iar tu ai venit la mine și mi-ai atras atenția la scumpul Mântuitor, ca unica mea nădejde....” Alții vor spune: „Am fost păgân într-o țară păgână. Tu ți-ai lăsat prietenii și căminul confortabil și ai venit să mă înveți cum să-L găsesc pe Isus și să cred în El, ca singurul Dumnezeu adevărat. Mi-am aruncat idolii și mam închinat lui Dumnezeu, iar acum Îl privesc față către față. Sunt mântuit, mântuit pentru veșnicie, ca să-l privesc veșnic pe Acela pe care-L iubesc....” {AÎ 284.1}

Alții își vor exprima mulțumirea față de cei care i-au hrănit pe cei flămânzi și i-au îmbrăcat pe cei goi. „Când disperarea mi-a cuprins sufletul în necredință, Domnul te-a trimis la mine”, spun aceștia, „să-mi rostești cuvinte de nădejde și mângâiere. Mi-ai adus hrană pentru nevoile mele fizice și mi-ai deschis Cuvântul lui Dumnezeu, făcându-mă conștient de nevoile mele spirituale. M-ai tratat ca pe un frate. Ai simțit împreună cu mine în necazurile mele, mi-ai alinat sufletul rănit și zdrobit, ca să pot prinde mâna lui Hristos, care era întinsă spre mine spre a mă salva. În neștiința mea, m-ai învățat cu răbdare că am un Tată în ceruri, care îmi poartă de grijă. Mi-ai citit prețioasele făgăduințe din Cuvântul lui Dumnezeu. Mi-ai inspirat credința că El mă va mântui. Inima mea a fost înduioșată, supusă, zdrobită, în timp ce contemplam sacrificiul pe care Hristos l-a făcut pentru mine.... Mă aflu aici, mântuit, mântuit pentru veșnicie, ca să trăiesc veșnic în prezența Sa și să-I aduc laude, pentru că și-a dat viața pentru mine.” {AÎ 284.2}

Ce bucurie va fi când acești răscumpărați îi vor întâlni și saluta pe cei care au simțit o povară pe suflet pentru ei! — The Review and Herald, 5 ianuarie, 1905. {AÎ 285.1}

Dacă Îl primesc pe Hristos și cred în El, ei [tinerii] vor fi aduși într-o relație strânsă cu Dumnezeu. El le dă putere să devină copii ai lui Dumnezeu, să se asocieze cu cei mai înalți demnitari ai Împărăției cerurilor, să fie alături de Gabriel, împreună cu heruvimi și serafimi, îngeri și arhangheli. „Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul pieții cetății, și pe cele două maluri ale râului, era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod și dând rod în fiecare lună; și frunzele lui slujesc la vindecarea neamurilor. Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Acolo nu va fi noapte. Și nu vor avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor.” — Spalding and Magan Collection, 52. {AÎ 285.2}

Doar atunci când vom vedea providența lui Dumnezeu în lumina veșniciei vom putea pricepe cât de mult datorăm grijii și intervenției îngerilor Săi. Ființele cerești au avut un rol activ în privința oamenilor. — Education, 304. {AÎ 286.1}

În viața viitoare, vom înțelege lucruri care aici ne-au nedumerit mult. Vom deveni conștienți ce ajutor puternic am avut și în ce fel îngerii lui Dumnezeu au fost însărcinați să ne apere atunci când am urmat sfatul Cuvântului lui Dumnezeu. — The Signs of the Times, 3 ianuarie, 1906. {AÎ 286.2}

În lumea viitoare, Hristos îi va conduce pe cei mântuiți pe lângă râul vieții și îi va învăța lecțiile minunate ale adevărului. El va desfășura înaintea lor tainele naturii. Ei vor vedea că o mână puternică ține lumile în mișcare. Vor vedea iscusința marelui Artist care a colorat florile de pe câmp și vor învăța despre planurile Tatălui îndurător, care trimite razele de lumină, iar împreună cu sfinții îngeri, cei răscumpărați vor recunoaște, prin cântece de laudă, iubirea fără margini a lui Dumnezeu pentru o lume nerecunoscătoare. Atunci se va înțelege că „Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. — The Review and Herald, 3 ianuarie, 1907. {AÎ 286.3}

Ei [moștenitorii harului] au o relație și mai sacră cu Dumnezeu decât îngerii care nu au căzut niciodată. — Testimonies for the Church 5:740. {AÎ 286.4}

Prin puterea dragostei Sale, prin ascultare, omul căzut, un vierme în țărână, trebuie să fie transformat, astfel ca să poată fi potrivit spre a deveni un membru al familiei cerești, având drept companie, în veacurile veșnice, pe Dumnezeu, Hristos și sfinții îngeri. Cerurile vor triumfa, căci locurile vacante, create prin căderea lui Satana și a oștirii sale, vor fi completate de cei mântuiți ai Domnului. — The Upward Look, 61. {AÎ 286.5}

Dumnezeu l-a creat pe om spre slava Sa, pentru ca, după încercare și probă, familia omenească să poată deveni una cu familia cerească. Planul lui Dumnezeu a fost acela de a repopula cerul cu oameni, dacă aceștia se vor dovedi ascultători de fiecare cuvânt al Său.
Adam trebuia să fie încercat spre a se vedea dacă va fi ascultător, ca îngerii credincioși, sau neascultător. — The S.D.A. Bible Commentary 1:1082. {AÎ 287.1}

Dragostea și simpatia pe care Însuși Dumnezeu le-a sădit în suflet își vor găsi acolo exercitarea cea mai curată și cea mai plăcută. Comuniunea curată cu ființele sfinte, viața socială armonioasă, cu îngerii binecuvântați și cu cei credincioși din toate veacurile, care și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului, legăturile sfinte care unesc laolaltă întreaga familie din cer și de pe pământ (Efeseni 3, 15) — toate contribuie la fericirea celor răscumpărați. — The Great Controversy, 677. {AÎ 287.2}

Judecata din timpul Mileniului

În timpul celor o mie de ani dintre prima și a doua înviere, va avea loc judecata celor nelegiuiți. Daniel spune că atunci când a venit Cel Îmbătrânit de zile, „judecata a fost dată sfinților Celui Preaînalt”. {AÎ 287.3}

În acest timp, cei neprihăniți domnesc ca regi și preoți pentru Dumnezeu. Ioan spune în Apocalipsa: „Am văzut niște scaune de domnie și pe cei ce ședeau pe ele și li s-a dat judecata”. „Ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor domni împreună cu El o mie de ani”. În acest timp, așa cum a prezis Pavel, „sfinții vor judeca lumea”. Împreună cu Hristos îi vor judeca pe nelegiuiți, comparând faptele lor cu cartea de referință — Biblia — și hotărând fiecare caz după faptele făcute când au fost în trup. Și Satana împreună cu îngerii lui cei răi sunt judecați de către Hristos și poporul Său. — The Southern Watchman, March 14, 1905. {AÎ 288.1}

A treia venire a lui Hristos

La încheierea celor o mie de ani, Hristos Se întoarce din nou pe pământ. El este însoțit de oastea celor mântuiți și înconjurat de un alai de îngeri. În timp ce coboară într-o maiestate înfricoșătoare, El poruncește morților nelegiuiți să învieze pentru a-și primi pedeapsa. Ei ies afară, o oștire puternică, nenumărată, ca nisipul mării. Ce contrast față de aceia care au înviat la prima înviere! Cei neprihăniți au fost îmbrăcați cu tinerețe și frumusețe nemuritoare. Cei nelegiuiți poartă urmele bolii și ale morții. {AÎ 288.2}

Fiecare ochi din mulțimea cea mare se întoarce pentru a vedea slava lui Dumnezeu. Întrun glas, oștile nelegiuiților exclamă: „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!” Nu iubirea față de Isus este cea care le inspiră această declarație. Puterea adevărului face ca buzele lor să rostească, fără voia lor, aceste cuvinte. Cei nelegiuiți ies din morminte cu aceeași ură față de Isus și cu același spirit de rebeliune cu care au intrat. Ei nu mai au un alt timp de har la dispoziție, când să-și corecteze defectele din viața lor trecută. Nimic nu s-ar mai câștiga cu aceasta. O viață întreagă de neascultare nu le-a înmuiat inimile. O a doua ocazie, dacă le-ar fi dată, ar fi folosită ca și prima, călcând în picioare cerințele lui Dumnezeu și răzvrătindu-se împotriva Lui. {AÎ 288.3}

Hristos coboară pe Muntele Măslinilor, de unde S-a înălțat după învierea Sa și unde îngerii au repetat făgăduința revenirii Sale. Profetul spune: „Atunci va veni Domnul, Dumnezeul meu și toți sfinții împreună cu El! Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc și se va face o vale foarte mare. Și Domnul va fi Împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn și Numele Lui va fi singurul Nume”. Zaharia 14, 5.4.9. — The Great Controversy, 662, 663. {AÎ 289.1}

Apoi, am privit în sus și am văzut cetatea cea frumoasă și măreață, având douăsprezece temelii, douăsprezece porți, câte trei de fiecare parte și un înger la fiecare poartă. Am strigat: Cetatea! Cetatea cea mare! Vine de la Dumnezeu din ceruri! Și aceasta a coborât

în toată splendoarea și slava ei strălucitoare și s-a așezat pe câmpia pe care Isus a pregătit-o pentru ea. — Spiritual Gifts 1:213. {AÎ 289.2}

Acum Satana se pregătește pentru o ultimă luptă pentru supremație. Cât timp a fost lipsit de puterea lui și întrerupt din lucrarea lui de amăgire, prințul răului s-a simțit nenorocit și descurajat; dar când morții nelegiuiți înviază și vede acele mulțimi uriașe de partea lui, speranțele lui reînvie și se hotărăște să nu renunțe la lupta cea mare.... Cei nelegiuiți sunt prizonierii lui Satana.... Ei sunt gata să primească sugestiile lui și să îndeplinească poruncile lui. Dar, consecvent vicleniei lui de la început, el nu vrea să fie recunoscut ca fiind Satana. El pretinde a fi prințul care este proprietarul de drept al lumii și a cărui moștenire i-a fost răpită pe nedrept. El se prezintă supușilor lui amăgiți, ca salvator, asigurându-i că puterea lui a fost cea care i-a scos din morminte și că este pe punctul de a-i scăpa de cea mai crudă tiranie.... El le propune să-i conducă împotriva taberei sfinților și să pună stăpânire pe cetatea lui Dumnezeu.... {AÎ 289.3}

În gloata aceea mare sunt mulți din generația celor cu viață lungă, care au trăit înainte de potop.... Sunt împărați și generali care au cucerit popoare, viteji care n-au pierdut nici o bătălie.... Satana se consultă cu îngerii lui și apoi cu acești împărați cuceritori și oameni puternici. Ei privesc puterea și numărul acelora care sunt de partea lor și declară că armata din cetate este mică în comparație cu a lor și că poate fi biruită. Ei fac planuri să pună stăpânire pe bogățiile și pe slava Noului Ierusalim. Toți încep de îndată să se pregătească de luptă. Meșteri pricepuți făuresc echipament de război. Conducători militari, renumiți pentru succesele lor, rânduiesc gloate de luptători în companii și divizii. {AÎ 290.1}

În cele din urmă, se dă ordinul de înaintare, și oștile fără număr pornesc.... Satana, cel mai puternic dintre luptători, conduce avangarda, iar îngerii lui își unesc forțele pentru această luptă finală. — The Great Controversy, 663, 664. {AÎ 290.2}

Hristos apare acum din nou în fața vrăjmașilor Săi. Cu mult deasupra cetății, pe o temelie de aur lustruit, se află un tron înalt și ridicat sus. Pe acest tron stă Fiul lui Dumnezeu, iar în jur sunt supușii Împărăției Sale. — The Great Controversy, 665. {AÎ 291.1}

În prezența locuitorilor pământului și ai cerului, adunați, are loc încoronarea finală a Fiului lui Dumnezeu.... {AÎ 291.2}

El [Satana] a văzut coroana pusă pe capul lui Hristos de un înger cu o statură înaltă și cu o prezență maiestuoasă și știe că poziția înălțată a acestui înger ar fi putut fi a lui. — The Great Controversy, 666, 669. {AÎ 291.3}

Ultima judecată

Acum, investit cu maiestate și putere supremă, Împăratul împăraților pronunță sentința față de cei răzvrătiți împotriva guvernării Sale și aduce la îndeplinire dreptatea pentru aceia care au călcat Legea Sa și au prigonit pe poporul Său.... {AÎ 291.4}

De îndată ce cărțile cu rapoarte sunt deschise și ochiul lui Isus privește asupra nelegiuiților, ei devin conștienți de fiecare păcat pe care l-au comis vreodată. Ei văd exact locul unde picioarele lor s-au depărtat de pe calea curăției și a sfințeniei și cât de departe ia dus mândria și răzvrătirea în călcarea Legii lui Dumnezeu.... {AÎ 291.5}

Deasupra tronului este descoperită crucea; și, ca o priveliște panoramică, apar scenele ispitirii și căderii lui Adam, împreună cu etapele succesive din planul cel mare de mântuire. Nașterea umilă a Mântuitorului; primii Săi ani de sărăcie și ascultare; botezul Său în Iordan; ... lucrarea Lui publică; ... trădarea Lui; ... Fiul lui Dumnezeu adus în mijlocul veseliei în fața lui Ana, judecat în palatul marelui preot, în sala de judecată a lui Pilat, înaintea lui Irod cel crud și laș ... toate acestea sunt prezentate în culori vii. {AÎ 291.6}

Iar acum, în fața mulțimii tremurânde, sunt dezvăluite scenele finale — răbdătorul Suferind mergând pe drumul spre Calvar. Prințul cerului atârnând pe cruce.... {AÎ 292.1}

Spectacolul îngrozitor se arată exact așa cum a fost. Satana, îngerii lui și supușii lui nu se pot întoarce de la tabloul propriei lor lucrări. Fiecare își amintește partea pe care a înfăptuit-o. — The Great Controversy, 666, 667. {AÎ 292.2}

Va veni timpul când toți vor trebui să stea înaintea îngerilor și a oamenilor și să fie descoperiți în adevărata lor lumină. Așa cum artistul reproduce pe placa lustruită trăsăturile chipului omenesc, caracterele lor au fost transpuse în cărțile din ceruri.... La judecată, fiecare om va fi descoperit așa cum este, fie modelat după asemănarea divină, fie desfigurat de păcatele idolatre ale egoismului și lăcomiei. — Manuscript Releases 17:288. {AÎ 292.3}

În ziua când fiecare va fi răsplătit după faptele sale, cum vor apărea călcătorii de Lege înaintea lor înșiși atunci când, pentru câteva clipe, li se va permite să vadă rapoartele vieții lor așa cum au ales ei să o trăiască.... {AÎ 292.4}

În ziua judecății, oamenii vor vedea ce ar fi putut deveni ei prin puterea lui Hristos.... Ei au cunoscut cerințele lui Dumnezeu, dar au refuzat să se conformeze condițiilor expuse în Cuvântul Său. A fost propria lor alegere să se asocieze cu demonii.... {AÎ 292.5}

În ziua judecății, toate acestea vor fi deschise înaintea celor nepocăiți. Scenă după scenă trece prin fața lor. Cu tot atâta claritate ca lumina din miezul zilei, ei vor vedea ce ar fi putut fi, dacă ar fi colaborat cu Dumnezeu, în loc să I se opună. Tabloul nu poate fi însă schimbat.... Cazurile lor sunt hotărâte pentru totdeauna.... {AÎ 293.1}

Iar îngerii decăzuți, înzestrați cu mai multă inteligență decât omul, își vor da seama ce au făcut prin folosirea puterilor lor, conducându-i pe oameni să aleagă minciuna și înșelăciunea. — The Upward Look, 203. {AÎ 293.2}

A sosit însă timpul când rebeliunea trebuie să fie înfrântă până la urmă, iar istoria și caracterul lui Satana să fie demascate. În ultimul său efort uriaș de a-L detrona pe Hristos, de a distruge pe poporul Său și de a pune stăpânire pe cetatea lui Dumnezeu, arhiamăgitorul a fost demascat definitiv. Aceia care s-au unit cu el văd înfrângerea totală a cauzei lui. Urmașii lui Hristos și îngerii credincioși văd întinderea vastă a intrigilor lui împotriva guvernării lui Dumnezeu. El devine obiectul repulsiei generale. {AÎ 293.3}

Satana vede că răscoala sa l-a făcut nevrednic pentru cer.... Acuzațiile lui împotriva milei și dreptății lui Dumnezeu sunt aduse acum la tăcere. Jignirea pe care a încercat să o arunce asupra lui Iehova rămâne în întregime asupra lui. Iar acum, Satana se pleacă și mărturisește justețea sentinței date lui.... Toate întrebările cu privire la adevăr și rătăcire în lupta cea lungă au fost acum explicate.... {AÎ 293.4}

Cu toate că Satana a fost nevoit să recunoască dreptatea lui Dumnezeu și să se plece înaintea supremației lui Hristos, caracterul lui rămâne neschimbat. Spiritul de răzvrătire izbucnește iarăși ca un torent puternic. Plin de furie, se hotărăște să nu renunțe la lupta cea mare. A venit timpul pentru o luptă disperată, finală, împotriva Împăratului cerului. Se aruncă în mijlocul supușilor lui și încearcă să-i inspire cu propria lui furie, ridicându-i de îndată la luptă. Dar dintre toate milioanele nenumărate, pe care le-a amăgit la răscoală, nu este nici unul care să-i recunoască supremația. Puterea lui este la sfârșit.... Mânia lor se aprinde împotriva lui Satana și a acelora care au fost agenții lui de amăgire și, într-o furie demonică, se întorc împotriva lor.... {AÎ 293.5}

Cade foc de la Dumnezeu din cer. Pământul se crapă.... Flăcări nimicitoare izbucnesc din fiecare prăpastie deschisă.... A venit ziua care va arde ca un cuptor. Elementele sunt amestecate cu dogoarea mistuitoare, și chiar pământul cu tot ce este pe el arde. Maleahi 4, 1; 2 Petru 3, 10. Suprafața pământului pare o masă topită — un lac de foc uriaș, în clocot.... {AÎ 294.1}

Cei nelegiuiți își primesc răsplata.... Unii sunt nimiciți într-o clipă, în timp ce alții suferă multe zile. Toți sunt pedepsiți „după faptele lor”. Păcatele celor drepți fiind

transferate asupra lui Satana, el trebuie să sufere nu numai pentru răzvrătirea lui proprie, ci și pentru toate păcatele pe care i-a provocat pe sfinți să le săvârșească. Pedeapsa lui este cu mult mai mare decât a acelora pe care i-a amăgit. După ce toți cei care au căzut prin amăgirile lui au pierit, el încă mai trăiește și mai suferă. În flăcările nimicitoare, cei nelegiuiți sunt nimiciți. — The Great Controversy, 670-673. {AÎ 294.2}

Printr-o viață de răzvrătire, Satana și toți cei ce se unesc cu el ajung în așa măsură împotriva lui Dumnezeu, încât chiar prezența Lui ajunge să fie pentru ei un foc mistuitor. Slava Lui, care este iubire, îi va nimici. — The Desire of Ages, 764. {AÎ 295.1}

Întregul univers va fi martor la ceea ce înseamnă natura și urmările păcatului. Iar distrugerea lui totală, care la început ar fi provocat îngerilor frică, iar lui Dumnezeu dezonoare, va îndreptăți acum iubirea Sa și-I va restabili onoarea în fața universului ființelor care își găseau plăcerea să facă voia Sa și în a căror inimă este Legea Sa. — The Great Controversy, 504. {AÎ 295.2}

Focul care îi consumă pe nelegiuiți curăță pământul. Orice urmă de blestem este îndepărtată. Nici un iad arzând veșnic nu va păstra înaintea celor răscumpărați consecințele înfricoșătoare ale păcatului. {AÎ 295.3}

O singură amintire rămâne însă: Mântuitorul nostru va purta pentru veșnicie semnele răstignirii. Pe fruntea Sa rănită, pe coasta Sa, pe mâinile și picioarele Sale, se vor păstra pe veci urmările lucrării pline de cruzime, înfăptuite de păcat. — The Great Controversy, 674. {AÎ 295.4}

Păcatul este un lucru tainic, inexplicabil. Nu există nici un motiv pentru existența sa; a căuta să-l explici înseamnă a căuta să găsești o scuză pentru el, și aceasta ar însemna să-l justifici. Păcatul a apărut într-un univers desăvârșit, un lucru care s-a arătat a fi de nescuzat și extrem de păcătos. Motivul pentru inițierea lui sau apariția lui nu a fost explicat niciodată și nici nu poate fi explicat vreodată, nici măcar în ultima mare zi, când se va așeza judecata și se vor deschide cărțile.... În acea zi, va fi vădit pentru toți că nu există și nu a existat niciodată vreo cauză pentru păcat. Când va fi rostită condamnarea finală a lui Satana, a îngerilor lui și a tuturor oamenilor care i s-au alăturat, identificându-se cu el în călcarea Legii lui Dumnezeu, orice gură va fi închisă. Când oștile celor răzvrătiți, începând de la rebelul cel mare până la ultimul călcător de lege, sunt întrebate de ce au călcat Legea lui Dumnezeu, ele vor rămâne fără glas. Nu vor putea da nici un răspuns, nici un motiv care să aibă o cât de mică greutate. — The Signs of the Times, 28 aprilie, 1890. {AÎ 295.5}

Locuitorii tuturor lumilor vor fi convinși de dreptatea Legii în înfrângerea răzvrătirii și eradicarea păcatului.... Înfăptuirea planului de mântuire descoperă, nu numai oamenilor, dar și îngerilor, caracterul lui Dumnezeu, și în decursul veacurilor veșnice, caracterul răutăcios al păcatului va fi înțeles prin prețul pe care l-au plătit Tatăl și Fiul pentru răscumpărarea unui neam răzvrătit. În Hristos, Mielul junghiat de la întemeierea lumii, toate lumile vor privi semnele blestemului, iar îngerii și oamenii deopotrivă vor aduce slavă și glorie Mântuitorului prin care au fost susținuți ca să nu devină niște răzvrătiți. {AÎ 296.1}

Eficiența crucii apără neamul răscumpărat de pericolul unei a doua căderi. Viața și moartea lui Hristos scot la iveală, în mod efectiv, înșelăciunile lui Satana și resping pretențiile lui. Sacrificiul lui Hristos pentru o lume căzută îi atrage nu numai pe oameni, dar și pe îngeri la El cu legăturile unei uniri indisolubile. Prin planul de mântuire, dreptatea și mila lui Dumnezeu sunt pe deplin satisfăcute și în toată veșnicia răzvrătirea nu va mai apărea niciodată, iar suferința nu va mai atinge niciodată universul lui Dumnezeu. — The Messenger, 7 iunie, 1893. {AÎ 296.2}

Pământul reînnoit

Când Dumnezeu va curăți la sfârșit pământul, acesta va fi ca un lac imens de foc. Așa cum Dumnezeu a păstrat corabia în mijlocul învolburatului potop, deoarece ea avea în interiorul ei opt persoane, la fel El va păzi și Noul Ierusalim, care îi are în interiorul lui pe cei credincioși din toate veacurile.... Deși întregul pământ, cu excepția acelei porțiuni unde se află cetatea, va fi cuprins într-o mare de foc lichid, totuși cetatea va fi apărată așa cum a fost corabia, printr-o minune a puterii Celui Atotputernic. Aceasta rămâne nevătămată în mijlocul elementelor dezlănțuite. — Spiritual Gifts 3:87. {AÎ 297.1}

Noul Pământ și moștenirea noastră veșnică

El [Moise] a văzut pământul purificat prin foc și curățat de orice urmă de păcat, orice urmă de blestem, reînnoit și dat sfinților în posesie o dată pentru totdeauna. — Manuscript Releases 10:158. {AÎ 297.2}

Planul de mântuire nu va fi pe deplin înțeles nici chiar atunci când cei răscumpărați vor vedea așa cum sunt văzuți și vor cunoaște așa cum sunt cunoscuți; însă, de-a lungul veacurilor veșnice, adevărul se va descoperi continuu în fața minților uimite și încântate. — The Great Controversy, 651. {AÎ 297.3}

În planul de mântuire există înălțimi și adâncimi pe care însăși veșnicia nu le poate epuiza niciodată, minuni în care îngerii doresc să privească. Numai cei răscumpărați,

dintre toate ființele create, au cunoscut prin propria lor experiență lupta cu păcatul; ei au lucrat împreună cu Hristos și, lucru pe care nici măcar îngerii nu-l puteau face, au fost părtași la suferințele Lui; oare să nu aducă ei mărturie în ceea privește știința mântuirii — despre ceea ce poate fi de valoare pentru ființele necăzute? — Education, 308. {AÎ 297.4}

Sunt taine în ceea ce privește planul de mântuire.... care constituie pentru îngerii cerului subiecte de continuă uimire. Apostolul Petru, vorbind despre descoperirile date profeților cu privire la „suferințele lui Hristos și slava care va urma", spune că acestea sunt lucruri „în care îngerii doresc să privească". — Testimonies for the Church 5:702. {AÎ 298.1}

Mulțimea celor mântuiți va colinda lume după lume, iar o mare parte din timpul lor va fi petrecut în cercetarea tainelor mântuirii. Și pe tot parcursul veșniciei, acest subiect va fi continuu deschis minții lor. — The Review and Herald, 9 martie, 1886. {AÎ 298.2}

Știința mântuirii este știința tuturor științelor; știința care constituie studiul îngerilor și al tuturor inteligențelor din lumile necăzute; știința care angajează atenția Domnului și Mântuitorului nostru; știința care pătrunde în planul izvorât din mintea Celui Infinit; ... știința care va constitui studiul celor mântuiți ai lui Dumnezeu, de-a lungul veacurilor nesfârșite. — Education, 126. {AÎ 298.3}

Scopul minunat al harului lui Dumnezeu, taina iubirii răscumpărătoare, constituie subiectul pe care îngerii doresc să-l cunoască și care va fi studiul lor de-a lungul veacurilor nesfârșite. Atât cei răscumpărați, cât și ființele necăzute, vor descoperi în crucea lui Hristos știința și cântecul lor. Se va vedea că slava ce strălucește pe fața lui Isus este slava iubirii ce se jertfește pe sine. În lumina de la Calvar se va vedea că legea iubirii care renunță la sine este legea vieții pentru pământ și cer, că iubirea care „nu caută folosul său" își are izvorul în inima lui Dumnezeu și că în cel blând și smerit se manifestă caracterul Aceluia care locuiește în lumina de care nici un om nu se poate apropia. — The Desire of Ages, 19, 20. {AÎ 298.4}

Și anii veșniciei, în desfășurarea lor, vor aduce descoperiri mai bogate și mai slăvite despre Dumnezeu și despre Hristos. Pe măsură ce crește cunoștința, crește și dragostea, respectul și fericirea. Cu cât oamenii Îl vor cunoaște mai mult pe Dumnezeu, cu atât va fi mai mare admirația lor față de caracterul Său. Când Isus deschide în fața lor bogățiile mântuirii și realizările uimitoare în lupta cea mare cu Satana, inimile celor mântuiți sunt cuprinse de o devoțiune și mai arzătoare și, cu o bucurie și mai entuziastă, își ating harfele

de aur și atunci de zece mii de ori zece mii și mii de mii de glasuri se unesc pentru a înălța coruri puternice de laudă. {AÎ 299.1}

„Și pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: «A Celui ce șede pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!»” Apocalipsa 5, 13. {AÎ 299.2}

Marea luptă a luat sfârșit. Păcatul și păcătoșii nu mai există. Universul întreg este curat. O singură vibrație de armonie și de bucurie străbate prin creațiunea cea imensă. De la Acela care a creat toate se revarsă viața, lumina și fericirea prin domeniile spațiului fără sfârșit. De la atomul cel minuscul și până la luminile cele mari, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și în bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu este iubire. — The Great Controversy, 678. {AÎ 299.3}

Epilog

Tema mântuirii este un subiect în care îngerii doresc să privească; ea va fi știința și cântecul celor răscumpărați de-a lungul veacurilor nesfârșite ale veșniciei. Nu este oare ea vrednică de atenție și studiu acum? — Bible Echo, January 1, 1888. {AÎ 300.1}

În timp ce [cercetătorul Bibliei] studiază și meditează asupra temelor „în care îngerii doresc să privească” (1 Petru 1, 12), el se poate bucura de compania lor. El poate merge pe urmele pașilor divinului Învățător și să asculte cuvintele Lui ca atunci când El a vorbit de pe munte, câmpie sau mare. El poate trăi în această lume în atmosfera cerului, împărtășind celor necăjiți de pe acest pământ și celor ispitiți gânduri de nădejde și dorința puternică după sfințire; apropiindu-se el însuși și în părtășie tot mai strânsă cu Cel Nevăzut, ca acela din vechime, care a umblat cu Dumnezeu, apropiindu-se tot mai mult și tot mai mult de pragul veșniciei, până ce porțile se vor deschide și el va intra acolo. El nu se va mai simți străin. Glasurile care îi vor spune bun venit sunt glasurile celor sfinți care, nevăzuți, au fost pe pământ însoțitorii lui — glasuri pe care aici el a învățat să le distingă și să le iubească.

Acela care, prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu, a trăit în părtășie cu cerul se va simți acasă în compania cerului. — Education, 127. {AÎ 300.2}

În Așteptarea Sfârșitului